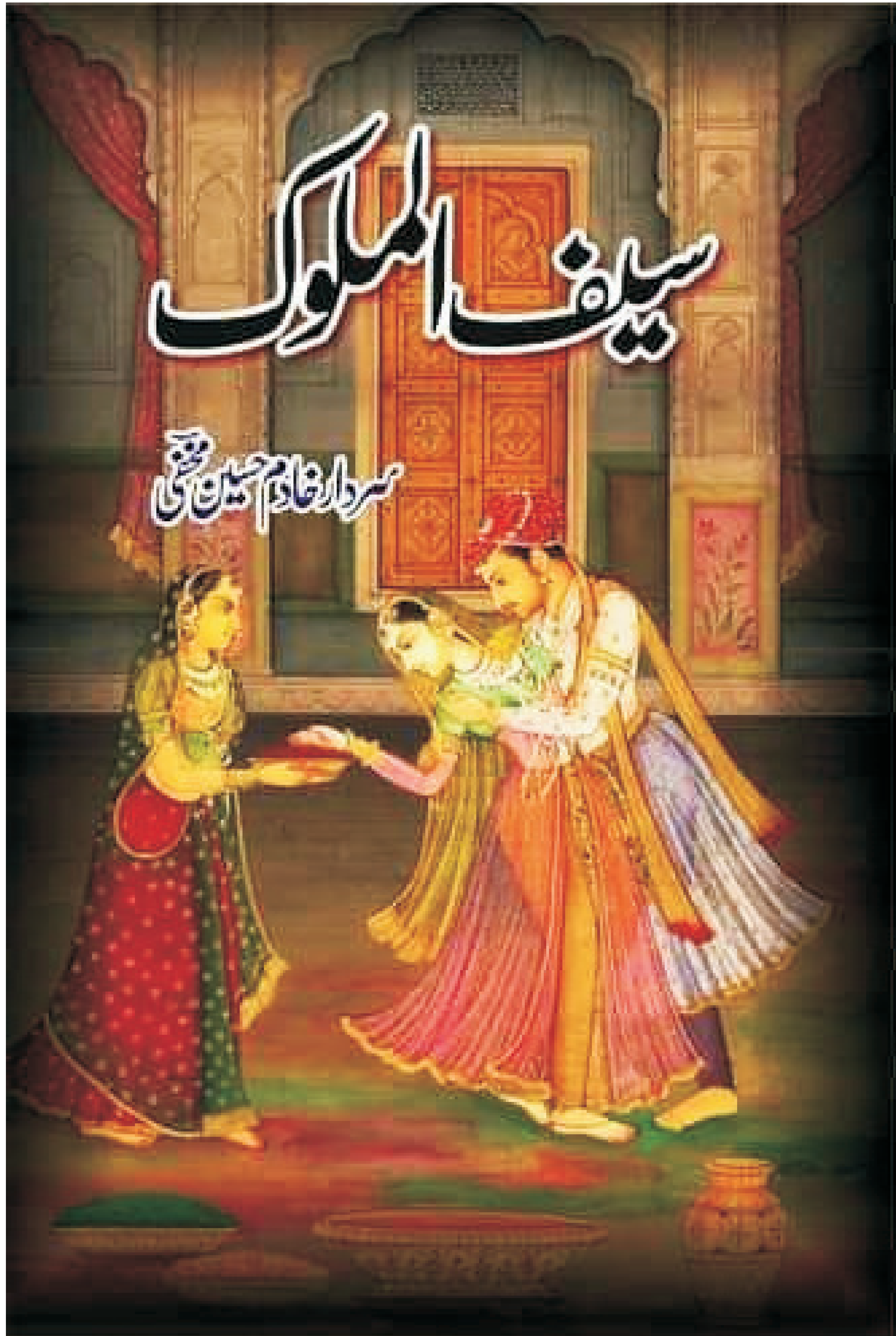

سیف الملوک
سردار خادم حسین چشتی

سَیف المَلوک

(سرائیکی منظوم)

مصنِّف

سردار خادم حسین مخفی

ناشر

مخفی سرائیکی ادبی سنگت، عادل عباسی ٹاؤن بہاول پور

0301-7799743, 0302-6898324

کتاب دا ناں	**سیف الملوک**
مصنّف	سردار خادم حسین مخفی
ناشر	مخفی سرائیکی ادبی سنگت، بہاول پور
چھپݨ دا سال	2023ء
کمپوزنگ رتزئین	ریاض حسین بھٹہ (بہاول پور)
اَہری	خالد حسین عباسی
	صدر، مخفی سرائیکی ادبی سنگت، بہاول پور
تعداد صفحات	254
مُل	ہک ہزار روپے

کتاب ملݨ دا پتہ

☆ مخفی سرائیکی ادبی سنگت، عادل عباسی ٹاؤن، بہاول پور 0302-6898324

☆ جھوک پبلشرز، بیرون دولت گیٹ ملتان 0308-7385765

☆ کتابستان شاہی بازار بہاول پور 062-2874815

نال مبارک ناں اللہ دے پیا آغاز کریندا اں
ہے رحمان رحیم جہڑا جو اُوندی آس رکھیندا اں
(مخفیؔ)

انتساب

”میں اپنڑی ایں کاوش کوں اُنّھاں
قِصولیاں دے ناں کرینداں جنّھاں
دے دم نال قصہ گوئی دافن اجاں
تونڑی جیندا اجا گیدا ہے“

تندیر

سردار خادم حسین مخفی دا سرائیکی لوکاں تے احسان

سیف الملوک دی پوری کہانٹی تاں اج تئیں میں کائناں پڑھ سگیا ہَم بس اتنا معلوم ہئی جو ایں کہانٹی کوں سرائیکی وچ منظوم کرݨ والے پہلے شاعر مولوی لطف علی سئیں ہَن تے اُنھاں دے بعد میاں محمد بخش ہوراں جہڑے جو پنجابی دے شاعر ہَن، ایں کہانٹی کوں پنجابی وچ منظوم کیتا۔ مولوی لطف علی دی سیفل الملوک وانگوں میاں محمد بخش دی سیف الملوک وی بہوں مقبول تھئی۔ ہݨ سردار خادم حسین مخفی سئیں ہوراں کوں کیا لوڑ ہئی، ہوں کہانٹی کوں وَل منظوم کرݨ دی؟ اے سوال کُجھ ادیباں، شاعراں تے باذوق لوکاں دے ذہناں وچ اُبھرسی، کجھ ہیں حوالے نال وی گال مہاڑ تھی ونجے۔

میڈے حقیر ذہن دے مطابق سردار صاحب ہوراں سرائیکی لوکاں تے احسان کیتے۔ کیوں جو مولوی صاحب دے کُجھ شعر سݨݨ وچ آئن، اُنھاں وچ لہجہ سرائیکی ہے پر اردو، ہندی تے فارسی دے لفظ وی رچ رچ ورتیے گن جہڑے جو عام فہم کینئی۔ عام آدمی یا تھوڑا پڑھیا ہویا آدمی اِنھاں شعراں کوں پڑھݨ ویلے

مشکل دا شکار تھی ویندے اتے اِنھاں کوں سمجھݨ کنوں وانجا رہ ویندے۔ ہیں واسطے اے ضرورت ہئی جو داستان سیف الملوک کوں صرف اتے صرف سرائیکی زبان وچ منظوم کیتا ونڄے تاں جو ہر آدمی اینکوں سمجھ سگے اتے لطف اندوز تھی سگے۔ سردار مخفی صاحب بہوں محنت نال ایں داستان کوں آسان لفظاں وچ منظوم کرتے عام فہم بݨا ڈِتے بلکہ میکوں تاں اینویں لگدے جو اے انداز ایں دور اچ زیادہ مقبول تھیسی۔ سردار خادم حسین مخفی سئیں دی ڈُوجھی شاعری مثلاً ڈوہڑے، قطعے، رُباعیاں، غزلاں، نظماں، کافیاں، گیتاں اتے منظوم اکھاݨاں دی شاعری وی اپݨا منفرد مقام رکھیندی ہے۔

میڈی دُعا ہے اللہ تعالیٰ انھاں دی محنت کوں رنگ لاوے اتے زندگی وچ ایہو جہیں احسان سرائیکی لوکاں تے کریندے رَہن۔ آمین

شاکر شجاع آبادی

سیف الملوک داستان دا ورجیوا

داستان دی تاریخ اتنی پرانٹی ہے جتنی خود انسان دی تہذیب۔ دنیا دا او انسان پہلا قِصو لی ہا، جیں پہلی واری کہیں ڈو جھے انسان کوں اپنٹے نال بیتیا ہو یا واقعہ مرچ مصالحہ لا تے سنٹایا ہوسی۔ ہوں ڈینہہ کنوں قصے تے قِصّہ گوئی دا اَیرا پدھیا۔ قِصّہ انسان دے نال پندھ کریندا آندے۔ وِل ڈیوارانٹ اپنٹی کتاب ''سٹوری آف سولائزیشن'' دی پہلی جلد وچ لکھدے:

''قِصّہ گوئی دی اِبتدا دُنیا دے ہر خطے وِچوں تھئی پر اینکوں حسن تے بھجاپ مشرق نے عطا کیتا''۔

داستان دا پندھ منڈھ قدیمی ہے، قِصّہ گوئی ایپس دیاں وادیاں تے گال دے قبیلیاں وچوں آنٹے مریندی ہوئی فرات دی وادی وچ پُنی تاں اینکوں شاہی قُرب نصیب تھی گیا۔ شاہانہ سرپرستی نے فرعون دے دوراچ قِصّہ گوئی کوں اُوندے عروج تے پچاڑ تا۔ مشہور ملکۂ مِصر نفریتی دے کول ہر ویلے ہک اچھا قِصّہ گوموجود رہندا ہا جہڑا قِصّہ سنٹا تے ملکہ کوں نندر دے مُلک پچاڑیندا ہا۔

پلوٹارک نے ہک اتھجے قِصّہ گو دا ذکر کیتے جئیں مصر دے ہک صوبے دے گورنر دی دھی دا علاج قِصّے دے نال کیتا ہا۔ وَل ہولے ہولے مشرق دے دیو مالائی تَصوّر قِصّے وچ اپݨی جاہ بݨائی ۔ اِسم اعظم، لوحِ نقشِ سلیمانی، جنات، کوہ قاف دیاں پریاں، اُڈݨ والے قالین تے مصیبت ویلے ابرِ غت ظاہر تھیوݨ والے سفید ریش درویش، مشرقی داستان دا حِصّہ بݨ ڳئے ۔ ایندے وچ کوئی شک کائنی جو قِصّے کوں سَواد تے چڑھار مشرق دی فضا نے ای عطا کیتا تے ایں طرح قِصّہ کل دیاں انسانی آبادیاں دی تفریح دا سب توں وݙا ذریعہ بݨ ڳیا۔ قِصّے دے اکثر مُحقّق تے ورجیوے کرݨ والے ایں خیال نال متفق ہِن جو قِصّے دا ابتدائی طویل سفر نثری چھِر کیاں تے ای تھئے پر انسانی سوچ دا ارتقائی عمل اینکوں نظم والے پاسے گھن آیا تے لمبیاں لمبیاں دِلچسپ داستاناں تے مُر کٹنے قِصّے شعراں وچ تکمیل دے مرحلے طے کرݨ لڳ پئے۔

برِصغیر پاک و ہندوچ مشہور قِصّے زیادہ تر فارسی کنوں اُردو تے ݙوجھیاں علاقائی زباناں دو آئن۔ داستان الف لیلیٰ، قِصّہ چہار درویش، قِصّہ سیف الملوک، لیلیٰ مجنوں، شیریں فرہاد تے ݙوجھے ایں طرح دے قِصّے فارسی کنوں ساݙی زبان وچ منتقل تھئے۔ باہر دے قِصّیاں وچوں قِصّہ سیف الملوک ہک اتھجی لازوال داستان ہے جیندے وچ برصغیر دی ہر زبان نے روح پھوک تے اینکوں اَمر کیتا۔

سیف الملوک محبت، چھاوتاں، عذاباں، جُدایاں ، مصیبتاں، ہنجواں، ٹھڈے شُکاریاں تے کوششاں ، آہراں دی ہک من بھاونی داستان ہے۔ جذبیاں کوں اُتھل پُتھل کریندی ایں داستان دے منڈھ پاندی ڳول کرݨ بہوں تاں رُل بھؤں تے بندہ مُلاّ غوّاصی دکنی دی سیف الملوک ۱۰۳۶ھ دے پیش لفظ تے ونڄ کھڑدے جیکوں میر سعادت علی ہوریں مرتب کیتے۔ بشیر احمد ظامی سئیں مترجم سیفل نامہ از مولوی لطف علی صاحب، ڈاکٹر مخدوم محمد حسین ناشر سیف الملوک مخدوم محمد بخش ہوریں وی میر سعادت علی دی مرتبہ کتاب دے حوالے نال ڈسائے۔

سیف الملوک بہوں قدیم کہانیاں وچوں ہک ہے۔ اے الف لیلیٰ دیاں کہانیاں نال مِلدی ہے۔ بعض لوکاں تاں خود ایکوں الف لیلیٰ دیاں کہانیاں وچوں ہک کہانی آکھ ڈتے۔ ایندی بݨ بُݨیا د دے متعلق ہک قدیم تے طویل داستان مشہور ہے۔ ایندا پیرا سلطان محمود غزنوی دے درباری افسانیاں دے ذخیرے وچ ونڄ پوندے۔ اَہدن ہک ڈینہہ سلطان محمود غزنوی اپݨے درباری شاعر عنصری کنوں ہِک قِصّہ سݨیا تے بہوں خوش تھیا۔ اوں شاعر کوں ہک ہزار دینار انعام وچ ڈتے۔ سلطان دا وزیر حسن میمندی اے ڈیکھ تے سڑ بُھڄ ڳیا۔ اُوں سلطان کوں ایں فضول خرچی تے ٹوکیا۔ سُلطان اونکوں سمجھایا، اے قِصّہ کوئی عام قِصّہ نہیں۔ اے ہک عظیم داستان ہے جیڑھی عنصری کوں اَدھی آندی

اے، جے توں ایندا باقی حِصّہ ڳول آنویں تاں ہِک شہرِ انعام وچ ڈِیساں۔ حسن میمندی قِصّے دی ڳول وچ گھروں نِکل کھڑا تھیا۔ پُچھدیاں پچھاندیاں دمشق ونج پُناں۔ اونکوں سُدھ پئی جو دمشق دے شاہ کول ''زبدۃ الجواب'' ناں دی ہِک قدیم کتاب ہے جیڑھی کئی پیڑھیاں کنوں اُنھاں دے قبضے وچ آندی پئی اے تے جیکوں سال وچ ہِک واری رمضان دے مہینے وچ شاہی توشے خانے وچوں کڈھ تے پڑھݨ دے بعد وَلدا سانبھ ڈِتا ویندے۔ حسن میمندی سلطان دمشق دی خدمت وچ حاضر تھیا تے اپݨی حاضری دی وجہ ڈِسائیُس۔ سلطان او کتاب منگوائی۔ اوندے وچ ترائے کہانیاں ہَن۔ بوستانِ اِرم، سیف الملوک تے شہہ پال۔ حسن میمندی کجھ عرصہ دمشق ریہا تے قِصّہ نقل کروا تے وَلیا۔

۱۰۳۶ھ وچ مُلاں غواصی دکنی، فارسی نثر وچ لکھیے ہوئے ایں قِصّے کوں دکنی زبان وچ منظوم کیتا تے اپݨے ناں نال مشہور کر ڈِتا حالانکہ اُوں قِصّے کوں غزنوی دربار دے فارسی افسانہ سیف الملوک وچوں اخذ کیتا ڳیا ہا۔

سرائیکی وچ ساریاں کنوں پہلے اے داستان مولوی لطف علی سئیں ۱۱۹۵ھ وچ لکھ تے مکمل کیتی۔ مولوی لطف علی سئیں کہیں کتاب دا حوالہ نی ڈِتا جو اینکوں کتھوں نقل کیتا ڳئے، البتہ اے او ضرور فرمیندن:

لطف علی کُجھ کوڑ نہ اَہدا، آندا نقل کتابوں

۱۲۲۱ھ وچ میاں محمد بخش جہلمی آسان پنجابی زبان وچ اے قِصّہ ترتیب

ڈِ تا جیڑھا بنیادی طور تے بقول بشیر احمد ظامی، سئیں مولوی لطف علی ہوریں دی سیف الملوک نال مِلدے۔ میاں صاحب اپݨی کہانی دے بارے فرمیندن۔ میں اے کہانی حسن میمندی دی کتاب مجمع الحکایۃ وچوں اخذ کیتی اے۔ بھانویں جو میاں صاحب دی سیف الملوک جیندے وچ جو اصل کہانی توں عِلاوہ بیاں کہانیاں تے مقولے وی ہِن، ضخامت دے وچ ساریاں سیف الملوکاں کنوں باہر ہے، پر لُطف علی سئیں دی سیف الملوک دی شعری تعداد زیادہ نہ ہووݨ دے باوجود ایندی شعری عظمت تے حسن بیان دا اہلِ پنجاب وی اعتراف کریندن۔ مولوی لُطف علی صاحب ہِک مخصوص رواں بحر وچ اے قصہ ٹُھہایا تے وَل او خوبصورت بحر بعد دے سیف الملوکی شاعراں واسطے ہِک نمونہ بݨ ڳئی۔

۱۹۳۰ء وچ مئو مبارک دے مخدوم محمد بخش صاحب سیف الملوک کوں نویں سِروں لکھیا۔ ایں سیف الملوک دی تصنیف دا سبب او خواب بݨیا جیندے وچ (بقول مخدوم صاحب) مولوی لُطف علی ہوراں اُنہاں کوں فرمایا جو میڈی مثنوی ہݨ اوں حالت وچ نئیں رہ ڳئی، ایں سانگوں تُساں اینکوں نویں سِروں لِکّھو۔ مخدوم صاحب دی سیف الملوک مولوی صاحب دے سیفل نامے کنوں زیادہ ضخیم تے بند لمبے ہِن۔ مخدوم صاحب وی اپݨے مُبتدی وانگوں فارسی لفظ بغیر حساب دے ورتن۔ شعری چس رس ساڳی پہلی سیف الملوک والی ہے۔ ایں تخلیق وچ مخدوم صاحب دیاں کاوشاں مثالی ہِن۔

مخدوم صاحب دی سیف الملوک دے تریاٹھ سال بعد نور پور نورنگہ ضلع بہاول پور دے ہِک نویں اُبھردے ہوئے شاعر سردار خادم حسین خان مخفیؔ اوں داستان کوں ہُݨ وَلدا نویں سروں لِکھ تے مکمّل آ کیتے۔ترجھی سیف الملوک لکھݨ دی وجہ واضح تے معقول ہے جو پہلیاں سیف الملوکاں وچ فارسی لفظاں، بندشاں، ترکیباں دی بھرمار ہے۔ پہلیاں ڈوں داستاناں دی تخلیق دے وقت فارسی برصغیر دی سرکاری تے علمی ادبی زبان ہئی۔اوں ویلے لوک فارسی پڑھدے وی ہَن تے سمجھدے وی ہَن۔ پر ہُݨ ایندے پڑھݨ تے اینکوں سمجھݨ والے بہوں گھٹ لوک رہ گئے ہِن۔اِج دے تخلیق کار اپݨی اپݨی زبان دے ٹھیٹھ لہجیاں کوں اظہار دا ذریعہ بݨیندے پئے ہِن۔مخفی صاحب دی ساری کوشش دا سبب سرائیکی دا ٹھیٹھ لہجہ تے اَسان اَسلوب ہے۔اُنھاں نہ صرف ہر واقعے دا عنوان سرائیکی وچ ڈِتے بلکہ داستان کوں تل وسیب دی خالص زبان دی چاشنی نال سوادی بݨا ڈِتے۔باہر دیاں زباناں دی ملاوٹ توں پاک نِکھرے نِترے لہجے وچ مخفی سئیں دا اے بند ملاحظہ کرو:

وچ دریا دے لڑھدیں گزریا جاں ہِک آن ڈِہاکا
وقت فجر دے سُم گیا سیفل ڈِتُس نندر وَلاکا
نِکھتا آبی شیر اچانک خونی سخت لڑاکا
کر غرّاٹ شُکاٹ ڈِکھائیُس ڈاڈھا توم تڑاکا

پیڑی نال کھڑایُس کھادا پیڑی جھول جھٹا کا
سُݨ غُرڑاٹ اُٹھیا شاہ پکڑیُس جلدی نال اُشا کا
چھِک تلوار مریوسی اُونکوں محض نہ کھادُس جھا کا
ٹوٹے چار تھیا سر اوندا لایا رَت شرڑا کا
دشمن دا کئی وقت نی مخفی ہے مشہور پہا کا

سیف الملوک ہِک دلچسپ تے عقل حیران کرڈیوݨ والی کہانی اے۔ ایں طویل داستان کوں گھٹ ٹپ تے سُسیے سُنگڑیے لفظاں وچ بیان کروتاں ایں طرح دی کہانی سامݨے آندی اے۔

اَہدن حضرت سلیمان علیہ السلام دے زمانے وچ عاصم ناں دا ہِک بادشاہ مِصر تے حکُومت کریندا ہا۔ اللہ سئیں اونکوں اولاد دی نعمت کنوں وانجا رکھیا ہویا ہا، اوترک ہووݨ والا احساس رات ڈینہہ اونکوں موجھا ماندار کھیندا ہا۔ اوڑک وزیراں دے صلاح مشورے نال اوں یمن دے بادشاہ دی دھی گُل بانو نال شادی کر گھدی۔ اللہ دا کرم تھیا تے اوں شہزادی وچوں شاہ عاصم دا ہِک پُتر جمیا، جیندا ناں سیف الملوک رکھیا گیا۔ شہزادہ رڄ سوہݨا ہا تے بادشاہ دیاں ساریاں موجھاں دُور تھی گیاں۔ اُوں ویلے دے رواج تے عقیدے موجب بادشاہ ہِک سیاݨا نجومی سڈ وایا تاں جو سیف الملوک دی آوݨ والی زندگی بارے پُچھیا ونڄے۔ نجومی بادشاہ کوں ڈسایا جو چوڈاں سال دی عمر وچ شہزادہ عشق دے مرض

وچ مبتلا تھی ویسی۔ وَل اینکوں ہِک سفر پیش آ سی، ڈھیر ساریاں مصیبتاں بھُگیسی تے جیندا وَل آیا تاں مُلک تے شاہی آن کریسی۔ نجش ستاریاں توں بچّݨ واسطے بادشاہ پُتر کیتے بھوراںٹو ایا تے صالح وزیر دے پتر سعد کوں اوندی سنگت واسطے رَلے ٹِکا ڈِتُس۔ شہزادے دی تعلیم تربیت تھیندی رہی۔ شہزادہ چوڈاں سال دا تھیا تاں پیو اونکوں ہِک صندوق ڈِتا جیندے وچ خاندانی نوادرات موجود ہَن۔ اُوں صندوق وچ سُلیمانی مُندری دے نال ہِک زری دا تھان وی ہا جیندے اُتے من موہݨے نقش نِگاراں والی ہِک خوبصورت پری دی تصویر ہئی جیکوں ڈیکھ تے شہزادہ دُنیا جہان بھُل ڳیا تے پیو ماء دے سمجھاوݨ دے باوجود اوندی ڳول وچ گھروں نِکل کھڑا تھیا۔ شاہ عاصم پتر دی ضد ڈیکھ تے اوندے واسطے ہِک بحری بیڑا تیار کروایا تے فوج تے سامان دا وافر بندوبست کرڈِتا۔ شہزادہ سمندری سفر کریندا ہویا اوں حسینہ دی ڳول وچ پہلے چین ڳیا تے وَل قُسطُنطُنیہ دو روانہ تھیا پر رستے وچ سمندری طوفان آ ڳیا۔ بیڑا تباہ تھی ڳیا۔ فوجاں پُڑ ڳیاں، شہزادہ بے ہوشی دی حالت وچ ہِک جزیرے تے ونج پُناں۔ اُتھاں آدم خور زنگیاں دے ہتھ آ ڳیا۔ زنگی سردار دی دھی شہزادے تے عاشق تھی ڳئی تے شادی واسطے آکھیس۔ سیفل اُتھوں جان بچا تے بھڄا پر آدم خور پکّھی گورݨ دی وَٹھ وچ آ ڳیا۔ اِتھوں بچیا تاں باندراں دے ٹلّے وچ پھَس ڳیا۔ وَل شہزادہ ہِک خوفناک جنگل وچ پُڄ ڳیا۔ جتھّاں ہِک جادو دا محل ہا۔ اوں محل دے

اندر ہِک دیہہ نے مُلک سراندیپ دی شہزادی ملکاں کوں قید کر رکھیا ہا۔ ملکاں تے سیفل ہِک ڈو جھے کوں بھیڻی بھرؔ پی والے جذبیاں نال مِلدن۔ ملکاں رورو تے اپڻی قید دا حال سڻویندی اے جو او دیہہ دی قید وچوں آزاد کرائی ونجے تاں او بدیع البانو نال اوندی شادی کرواسگدی اے۔ سیفل ملکاں دی مدد نال دیہہ کوں مارڈیندے تے ملکاں کوں اُوندے گھر ونج پُچیندے۔ ملکاں وی اپڻا وعدہ پورا کریندی اے تے سیفل دی بدیع البانو نال شادی کرواڈیندی اے۔ سیفل بدیع البانو کوں گِھن تے بامراد وَلدے تے تخت تے آبہندے۔

سیف الملوک کوں لوک ادب وچ ہِک نویکلا مقام تے سنجاݨ نصیب تھئی ہے۔ مولوی لُطف علی صاحب دی سیف الملوک ہووے یا میاں محمد بخش جہلمی دی، مخدوم محمد بخش دی سیف الملوک ہووے یا خادم حسین خان مخفی دی، ساریاں دی عوام وچ مقبولیّت مُسلّمہ ہے۔ ڈو سوسال پہلے وسیبی کٹھاں وچ ایں داستان کوں جیڑھی عوامی توجّہ نصیب ہئی او اج دے کٹھاں وچ وی اونویں نظر آندی ہے۔ ڈو صدیاں دا اتنا لمبا فاصلہ ایں قِصّے دی شہرت تے چاہ چھاوت وچ ذری جتی فرق نی پاسگیا۔

سیف الملوک پیار تے محبت دی من بھاوڻی داستان ہے۔ اے مشکلاں تے اوکھایاں دا قِصّہ ہے۔ ایندے وچ قدم قدم تے عذاب وات پَٹ تے داستان دے کرداراں دو بھجدے نظر آندن۔ اے درد، غم، مونجھاں، جُدائیاں،

ہنجواں تے آہیں دی کہانی ہے۔ ایں داستان دے پندھ بھوں کُلکڑے تے پُرخطر ہن۔ جِتّھاں چپّے چپّے تے انسان کوں بھوگ بھوگݨے پوندن۔ اے داستان ساکوں آہر تے کوشش دا درس وی ݙیندی ہے تے مقصد دے حصول واسطے ہر مخالف قوت نال بِتّھی ݙے تے بازی جھُݨ گھنّݨ دا سبق وی ݙیندی اے۔

اے داستان پڑھ تے انسان تے کئی حقیقتاں واضح تھیندن۔ اے داستان حضرت سُلیمان علیہ السلام دے زمانے کنوں گھِن تے مخفی سئیں ہوریں دے زمانے تک دے حالات، واقعات تے جذبات کوں ہِکے تُلا وڑے نال تول تے اے ثابت کرݨ دی کوشش کریندی نظر آندی ہے جو کردار نِسنگ بدلدے رَہن پر جذبے تے اُنھاں دا اظہار ہمیشہ ہِکو سواں رہندے، جیویں جو اولاد نرینہ دی سِک ہِک منڈھ قدیمی جذبہ ہے جیندے واسطے پیر فقیر دی حاضری، جوسیاں، رملیاں، نجومیاں نال رابطہ، منتاں دُعائیں، ٹوٹے ٹپوٹے، بندہ سب کجھ کرݨ کوں تیار تھی ویندے۔ اینویں داستان کنوں پتہ لگدے جو پیار ہِک آفاقی جذبہ ہے، اے اݨ چِتّا گاٹے پوندے تے گاٹے مروڑ تے رکھ ݙیندے۔ ایندے وچ پیار دی طاقت تے عظمت کوں وی نشابر کیتا گئے جو بادشاہیاں تے دنیاوی آسائشاں ایں جذبے دے اگوں سر نوا کھڑدین جتّھاں کوں لتڑیندیاں ہوئیاں بندہ ناممکن دے سفر تے روانہ تھی پوندے۔ اِتّھاں ماپیو، دُنیا دے ݙوجھے رشتے تے اُنھاں رشتیاں دیاں اکھّیں وچوں

سمد یاں ہوئیں ہنجوں دی چھَل اوندا رستہ نی روک سگدی۔داستان کنوں پتہ لگدے جو جذبے صادِق ہوون تاں اٹ ڈِھیاں منزلاں دے پندھ وی سنگڑ تے مَسیں کجھ پلھا نگاں آ بچدن، داستان ساکوں ایں حقیقت دا ڈس وی ڈیندی اے جو مصیبتاں دی رِم جھم وچ جئیں ویلے جو بندہ تھک تے چُور تھی چُکیا ہووے ،ڈ ندالی دے ڈ نداں والیاں کوجھیاں تے کوہتریاں رُکاوٹاں ،سُکھ دا چھپّر بݨ تے سامݨے آ ندن تے مقصد کنوں ہٹاوݨ دا موجب بݨدن۔ عذاباں وات انسان دے اندر جے جذبیاں دی سچّائی دی کمی ہووے تے منزل دی تانگھ تے چھک لوکھی جڈ ی ہووے تاں او اِنھاں چھپراں تلے درگھ پووݨ ،اپݨے کیتے بہتر سمجھسی پر داستان چتویندی ہے جو انسان جِنّھاں آسائشاں کوں چھوڑ تے گھروں نکلدے، جے اُنّھاں آسائشاں دی خاطر پندھ کاٹا کرّے تاں اے جواں مردی نہیں۔ مقصد دے حصول واسطے انسان کوں قدم قدم تے مخالف قوتاں دا سامݨا وی کرݨا پوندے، کہیں ویلے گورݨ پکھی ،آبی شیراں ،سمندری طوفان تے آدم خور حبشیاں دی شکل وچ تے کہیں ویلے دیہاں ،جنّاں دے روپ وچ داستان واضح کریندی اے،انھاں ساریاں نال مقابلہ جواں مردی دا تقاضا ہے۔مصیبتاں دی عمر لمبی ضرور اے پر ثابت قدم لوک اپݨی جواں ہمّتی تے ثابت قدمی پاروں اوڑک کندھی لگ ویندن تے انھاں دیاں کوششاں دا صلہ، روح کوں سکون ڈیندیاں تے ہاں دے پپوں ٹھریندیاں بدیع الجمالاں

وانگوں سوہݨی شکل وچ مِلدے۔

داستان نثر وچ لکھی ملدی اے تے نظم وچ وی، پر نثری داستان تے منظوم داستان دے تخلیقی سفر وچ بہوں فرق ہوندے، منظوم داستان ہک اوکھا مرحلہ ہے۔ نثری داستان تاں اینویں ہے جیویں پٹولی، پڑوٹے وچوں رنگ برنگے موتی کڈھ تے پوچ پویندا وَنجّے تے منظوم داستان اینویں ہے جیویں ہر موتی دی نویں سروں گھڑائی کر تے اونکوں سریاں وچ پوتا ونجے۔ ہک طویل عرصے دے بعد مخفی سئیں ڈھیر ساری محنت دے نال اے داستان لکھی ہے۔ اپݨی کتاب دے شروع وچ ایں جہان کوں فانی قرار ڈیندیاں ہوئیاں مخفی سئیں اپݨی لکھیل داستان بارے فرمیندن:

موت کنوں کئی بچ نی سگدا، ہے آخر جگ فانی
کہیں دے کول سدا نی رہندی دولت حسن جوانی
محنت کر تے کیتی ہے میں اے منظوم کہانی
تاں جو بعد مرݨ دے میڈے ہووے خاص نشانی
ٹور کہانی مخفی ہووی شالا کرم ربانی

ایں محنت دے نتیجے وچ مولوی لطف علی سئیں تے مخدوم محمد بخش صاحب ہوریں وانگوں مخفی سئیں کوں وی یقین ہے جو سخن صراف انہاں دی لکھیل داستان کوں قدر دی نگاہ نال ڈیکھسن تے ہمیشہ تئیں یاد رکھیسن۔ فرمیندن:

ٹھیٹھ سرائیکی وچ واہ مخفی قِصّہ خوب لکھیوئی

لہٰذا

مرد شناسی ڈیسن مخفی داد تیکوں خود آ تے

خادم حسین مخفی کوں جہڑے جو اپنٹے وسیب وچ سردار چھُٹیرے خاں دے ناں نال وی مشہور ہِن ، سرائیکی ادبی میدان وچ پیر رکھیاں ڈھیر مدت نی وِیہانٹی ،کل کلھو کی گاِل ہے۔ ''اچاں توں رُسدیں'' دے عنوان نال ہِک کتابڑی تے شعری مجموعہ ''گھبگار'' گھن تے ایں پاسے آئن پر انھاں دی سخن دوستی تے سرائیکی دی عملی خدمت والے جذبے انھاں دی انگل پکڑ تے مخفی سئیں کوں معتبر شاعراں دی قطار وچ ونج کھڑائے۔ سیف الملوک اِنھاں دا ہمیشہ زندہ رہنٹ والا شہکار ہے۔ داستاناں سوچاں دے پیٹ وچوں اینویں نی جم پوندیاں ، داستان دے واقعاتی تسلسل ،کرداراں دی مُصوّری، جذبیاں دی ڳنڈھ تروپ، مناظر دے جُثیاں وچوں رنگ بھریاں حقیقتاں کوں کشید کرنٹ ،محبتاں دی مینا کاری تے شعری تلک تلولیاں تے مخفی سئیں کوں کتنیاں راتیں دی نندر خرچ کرنٹی پئی ہوسی۔ کتنے ڈیہاڑے وپریاں وات گزارنٹے پئے ہوسن تے کتنے ارماناں، سکاں دی قربانی ڈیوٹی پئی ہوسی، تڈاہوں تاں انہاں اپنٹی تخلیق دی تکمیل دے بعد اے دعویٰ کر چھوڑیے۔

لُطف علی توں پِچھّے مخفی قِصّہ خوب ٹھہایا

کیوں جو ....

سُݨ تے مخفی شعر تیڈے ہے دُنیا ہکّی بکّی

ایں شہکار تے انُھاں دی محنتاں تے کاوشاں مسلّمہ ہن، انھاں محنتاں دی تیڈ تے مخفی سئیں کوں اپݨی شعری عظمت دا مکمل احساس ہے۔ اپݨی تخلیق وچ انھاں جا جاتے فرمائے۔

بے شک مخفی ہر شاعر توں رکھدے قدم سَوایا

شعر لکھݨ دا مخفی کوں واہ گُر اُستاد سکھایا

شعر تیڈے کر ڈیندے مخفی ہِن پتھر دِل پاݨی

سیف الملوک سرائیکی دی لازوال داستان ہے۔ ایندے وچ ہر شاعر نے آپ وسوکی پوری کوشش کر تے اپݨیاں تخلیقی صلاحیتاں کوں نشابر کرݨ دی کوشش کیتی اے۔ زبان دی چس رس ہر سیف الملوک وچ آپو آݨی ہے۔ بدیع البانو پری جئیں ویلے شاہ سیفل کوں پہلی واری ڈیہدی اے تاں بے ہوش تھی تے ڈھہہ پوندی اے۔ ایں موقع تے مولوی لطف علی سئیں جیڑھی منظر کشی کیتی اے او کجھ ایں طرح اے۔

چینچل چال چٹا پٹ موہی تھئی چک چور چوڑیلی

تھی گردان ڈٹھی گل بانو ، برہ محبت بیلی

سݨ چھݨکار نِکھتا باہر عاشق مست اولیلی

پیا شعاع شمع توں چمکیا چبھ چمن چنبیلی
مرد ملوک موہن کوں مَولا پری محبت میلی
ڈکھ ٹالیے دل والے بھالیئے سر سردار سہیلی
سیفل صحیح ثبوت سُنجاتی مست الست اربیلی
اس مورت دی ہے اے صورت واہ المست البیلی
چٹ پٹ چاند کلاں کوں ول شاہ چا پاتا وچ جھولی
وہن ہزار ہنجوں دے رُخ تے چینچل اکھ نہ کھولی
سیفل صادق صدق سیتی دل جان سجݨ توں گھولی
لطف علی شاہ پری ڈٹھیں رب دری ارم دی کھولی

ایں منظر کوں مخدوم محمد بخش سئیں انہاں لفظاں وچ پیش کیتے۔

ڈیکھ مہری دِل موہی مہروں دُوروں کر قربانی
تھئی حیران ہراساں بانو نال پہوں حیرانی
مار بھنوالی ڈٹھی بھوئیں تے وانگ بھنور گردانی
چھݨ چھݨکار تنوار سݨی شہ آیس وہم گمانی
ڈُھلک ڈُھلک شاہ آیا اُتھّاں جِتھّاں ہئی جند جانی
بھال سنبھال سنجاتی جاتی سیفل نیک نشانی
ڈیکھے آکھے یا رب تعالیٰ کرم کیتی یزدانی

مَہ رُخ نال مِلائی میکوں آ کھاں حمد ربانی
مانند موت ڈِٹھس جاں مورت صورت درد مندانی
چا محبوب موہن کوں مہروں پیٹھا مرد میانی
برقع برق کیتس ہک پاسے ڈِٹھس لعل یمانی

خادم حسین مخفی ہوراں دا انداز اپڻا ہے، زبان سادہ تے عام فہم ہے۔
اِنھاں پری دے بے ہوش تھیوڻ والے واقعے کوں ایں رنگ وچ بیان کیتے:

ڈِٹھا حُسن پری جاں شہ دا جندڑی گھول گھمایس
جلوہ لاٹ نورانی ڈِیکھ تے چکر دماغ کوں آئیُس
تھی بے ہوش ڈُھی گُل بانو شرم شعور ونجایس
سُڻ چھڻکار اُٹھیا شاہ سیفل آخر بخت بَھڑائیُس
من بھاندا محبوب خدا خود گھر وچ آن ملائیُس
مورت نال او صورت ساءِگی صاف سُنجاڻ رَلائیُس
جلدی نال پری کوں چا تے جھولی دے وچ پائیُس
پھُنڈیں انگ نہ ماوے سیفل نِیر ہزار وہائیُس
آس مراد تھئی سب پوری مولا کرم کمائیُس
تھئی مسروری حاصل شاہ کوں سب ڈُکھ درد بھُلائیُس
جیندیں جی محبوب مِٹھے دا رب دیدار کرائیُس

مخفی ناز بھری ڈِٹھیں رب کھول بہشت ڈِکھائیُس

قارئین کرام! تساں اندازہ لایا ہوسی جو داستان تخلیق کرݨ ہِک مشکل مرحلہ ہے۔اے ہر کہ مہ دا کم نی۔اے تاں وڈڑے جگرے، مستقل مزاج تے مضبوط اعصاب والے بندے دا کم ہے، داستان دی تخلیق دا پندھ بالکل اُونویں ہے جیویں بدیع البانو دی ڳول وچ شاہ سیفل دا پندھ، اُوہے بھوگ، اُوہے جگارے، اُوہے وِپرے، اُوہے بےقراریاں، میں سمجھداں اِچ دے مادی دور وچ جَیں ویلے جو بندہ اپڻیاں لوڑاں دی عرقی وچ غرق ہے، ویلے دے تٹّاں چھکیج تے مَسیں ڳوکو چِتّے جیڈے آ ریہے ہِن۔نظماں دے جتّے سُس تے ترائے ترائے انگل باقی آ بچّے ہِن۔اتنی وڈڑی داستان تخلیق کرݨ ہِک کارنامہ ہے۔مخفی سئیں بنیادی طور تے ہِک سیاست دان، ہِک سوشل ورکر ہِن، پنجاب دیاں چھوٹیاں وڈیاں سیٹاں تے اکثر کھڑے تھیندے رہندن۔انھاں دا جسم ہِک سیاست دان دا ہے پر مزاج شاعرانہ ہے۔سرائیکی زبان وادب نال گہری عقیدت ہینے۔ایں پاروں اپڻے سیاسی رُدھیمیاں وچوں پَل پَل کھُنجا تے شعری تھپیر تھپیندے رہندن جیڑھی کڈاہیں گھیکاردی شکل وچ اُسرآندی ہے تے کڈاہیں سیف الملوک دے روپ وچ۔

سیف الملوک لکھ تے مخفی سئیں ماضی بعید کوں زمانہ حال دے نال سلھاڑ ڈِتے۔لوکاں دے ذہن وچ وِسمدی ہوئی چنگاری کوں نویں سروں بکھاڑتے۔

اے داستان مخفی سئیں دی ڈھیر ساری محنت دا پھل ہے تے بھوں سارا مِٹھّا پھل ہے، داستان دے شعری محاسن کنڈ تھپّڑ دے قابل ہِن ۔مخفی ہوریں سادی پدھری زمین تے چوڑیں رنگاں نال جیڑھا شعری محل اُساریے، اوندا سنّھپ اپنٹی مثال آپ ہے۔ ماکھی نال ترمدے ہوئے نویں نکور لفظ، مُر کنٹے اکھاݨ، مشہور پہاکے، ٹھیٹھ قافیے، انوکھیاں ترکیباں، نویکلیاں بندشاں، جگ مشہور محاورے، سونے سویں مقطعے ،منظر نگاری، مکالمہ نگاری، حُسن کاری، ثقافتی رنگ، جنجوں ، ڈاج، وریاں، فوجاں، جنگاں، جیندے جاگدے کردار تے انھاں کرداراں تے گزرے ویہاݨے پل پل دی مصوّری، اے سب کجھ سیفل الملوک دی عظمت دا ثبوت نیں تاں بیا کیا ہے؟

داستان پڑھݨ بہوں تاں پتہ لگدے جیویں دریا وَہندا پیا ہووے، اینکوں ہک واری پڑھݨ شروع کروتاں بندہ خودکوں ایں داستان دا کردار سمجھ گھندے تے مَن وچ لُکی کہیں بدیع البانو دی ہُول کارݨ دھروکڑیاں مریندا اخیر تے ونج کھڑ دے۔ ایندے کرداراں وچ اتنی کشش ہے جو انسان دی ساری تَوجّہ تے ہمدردیاں اُنھاں دے نانویں تھی ویندن۔ایں کامیاب کوشش تے مخفی سئیں ڈھیر ساریاں مبارکاں دے حقدار ہِن۔

مخفی ہوریں شاعر تے سیاست دان دے نال نال زمیندار وی ہِن ۔ ساوے سوکھے گھرانٹے دے فرد ہِن ۔آپ اہل زروی ہِن تے اہلِ دردوی،سخن

وروی ہن تے سخن پروروی، کتاب دی اشاعت واسطے غریب لکھاریاں وانگوں اِنھاں کوں بیاں اگوں ہتھ نی اڈٖ ٹا پوندا۔

اُمید ہے جو سیف الملوک دی اشاعت دے بعد سرائیکی وسیب دیاں ڈٖوجھیاں لوک داستاناں کوں وی منظوم شکل وچ قارئین دے سامݨے گھن آسن، خادم حسین مخفی سرائیکی دا خادم وی ہے تے محسن وی۔ دُعا گو ہاں اللہ تعالیٰ اِنھاں دی عمر وچ، انھاں دے فن وچ، انھاں دے ذوق وشوق وچ ڈھیر ساریاں برکتاں پاوے۔ آمین۔

ظفر لاشاری

خواجہ فرید ٹاؤن، محراب والا (احمد پور شرقیہ)

اللہ سئیں دا فرمان

زور دے نال زمین کوں جیں ڈینہہ خوب ہلایا ویسی
جو کجھ اُوندے اندر ہوسن بوجھ سبھے کڈھ ڈیسی
کیا تھی گیا ہے اینکوں ڈیکھاں وَل انسان اَکھیسی
رب دے سامھیں جیں ڈینہہ دھرتی خبراں بیان کریسی
بولݨ دی رب طاقت ڈیسی دھرتی صاف بُلیسی
رب دے سامھیں اُوں ڈینہہ خلقت کئی شکلاں وچ ویسی
جیجھے عمل کہیں دے ہوسن شکل اوہا رب ڈیسی
شک نی ایندے اندر خود رب اکھّیں نال ڈکھیسی
ذرّے جتنی نیکی کہیں دی محض لکئی نہ ویسی
ذرّے جتنی بَدّی وی رب ظاہر کر ڈکھلیسی

اللہ سئیں دی تعریف

اُوں خالق مالک دا ہَر دم کیوں نہ شکر گزاراں
میں عاجز بندے تے جیندا کرم ہے باجھ شماراں
خاک وچوں جئیں پیدا کیتن گُل پھُل باغ بہاراں
وَنکو وَنکی میوے کھاٹے قِسم و قِسم ہزاراں
ہِن جیندی قدرت دے مظہر جنگل شہر بزاراں
اغن پپیہے مست ملھالے بُلبل زار ہزاراں
تَن مَن دھَن سب کیوں نہ اپٹا اُوندے ناں توں واراں
جئیں رب خلقیے سوہٹے سوہٹے بندے خوش گفتاراں
رَکھیا ہے جئیں رب تے تقوا جگ دیاں کل ناداراں
شہزوراں دے نال کریندے ہیٹیاں دیاں ہزواراں
کہیں کوں ڈیندا ہے دھَن دولت رقبے کوٹھیاں کاراں
کئی شودے وت پیٹ دی خاطر چیندن روز اُدھاراں

خود فرمیندے ہاں میں قادر بوڑاں بھانویں تاراں
جینکوں عزّت ڈیواں جینکوں بے عزّت کر ماراں
اُوں خالق اکبر دا دِل توں کیوں میں ذکر وِساراں
گرمی دے وچ کر ڈیندے جو موسم مینگھ مَلھاراں
رحمت نال وَسا تے جو سئیں رِم جِھم بارش باراں
تسڑی روہی وچ کر ڈیندے ٹوبھے تار متاراں
لاٹا پھوگ اُویںڑ اُلیٹی لَنب کترڑ کِھپ کھاراں
پیدا کر تے راوے کوں کر ڈیندے گل گلزاراں
خوش تھیندے دِل سڑ تے مخفی مٹیاں دیاں گُھبکاراں

O

حضرت محمد مصطفٰے ﷺ دی تعریف

لج پرور غم خوار محمد ﷺ ہے ڈوں جگ دا والی
دان کیتی ہے شان اینکوں رحمان رحیم نرالی
ہے سردار نبیاں دا ہِس ہر توں رُتبہ عالی
بخشیا ہے رب اکبر اینکوں حُسن جمال مثالی
سجدی ہے من ٹھار مِٹھے کوں واہ جو کملی کالی
سنج بر وی گلزار بٹیے جتھ نظر کرم ہِس بھالی
ہے لج پال کریم دا شیوہ کرم اَتے لجپالی
در ایندے توں سائل ہرگز وَلدا نی گئی خالی
کر ڈیندے پُر باش اونکوں جو تھیندے آن سوالی
ٹھردا ہے دِل ڈیکھ تے مخفی روضے پاک دی جالی

نبی کریمؐ دے چار یاراں دی منقبت

ہِن قابل تعظیم دے برحق یار نبیؐ دے چارے
ڈیوے دین شرع دے سارے ہِن محراب مُنارے
شان بلند ہے ہر ہِک دا کیا شاعر عرض گزارے

جنت دے سردار ڈٖوہیں ہِن لال علیؑ دے پیارے
بھیج درود نبیؐ تے مخفی ٹل ویسن ڈٖکھ سارے

بیان ایں فانی جہان دا

موت کنوں کُئی بچ نی سگدا ہے آخر جگ فانی
کہیں دے کول سدا نی رہندی دولت حُسن جوانی
کیتی محنت نال ایہا ہے مَیں منظوم کہانی
تاں جو بعد مرݨ دے میڈٖے ہووے خاص نشانی
ٹور کہانی مخفی ہووی شالا کرم ربانی

سیف الملوک دے پیو شاہ عاصم دا حال

عاصم بن صفوان سَخی ہا مُلک مِصر دا والی
پاک خدا ہا بخشیا اُونکوں جگ وچ رُتبہ عالی
زر دُنیا دا اَنت نہ ہا نہ ویندی محض سنبھالی
ہَر دم تابع رَہندے ہاہِس لکھّاں مرد موالی
صالح اِبن حمید اُتے ہَس خاص نظر لجپالی

مُرسل مِیر سُلیماں وانگوں رہندا عدل ڈِکھالی
شیر تے بکری گڈ پیندے ہَن ملک اچ ہئی خوشحالی
ستّر سال عمر شاہ عاصم نال خوشی دے جالی
سَتّر ذالیں ہاںس پر ہَس پُتر توں جھولی خالی
ڈَھلی عمراں دِل وِچ بھا آ مونجھ منجھاری پالی
آکھے رب نہ بخشیا میکوں تاج تے تخت دا والی
سٹ پیٹھا کم کار سبھے اَئی پیش بہوں بد حالی
آن وزیر مشیر تھئے سب صالح کول سَوالی
پیش تھیوو شاہ عاصم دے ونج گاِل پُچھو دِل والی
اُجڑ ویندے او گلشن مخفی رَہ نہ جیندا مالی

عاصم شاہ دی خدمت وچ صالح وزیر دا حاضر تھی تے حال پُچھݨ

شاہ عاصم دی خدمت وچ ونج صالح عرض گزاری
حال حقیقت دِل دی میکوں کھول سݨاوو ساری
کیڑھی گاِل کنوں ہے تیکوں اِتنی مونجھ منجھاری

چھوڑ ڈِتی کیوں شاہی دا کم کار سبھو یک باری
کہیں شئے دی نی تھوڑ تیکوں ہے بخشی رب سرداری
مرد بَہادر تھی تے ہݨ کیوں پیٹھیں ہمّت ہاری
منہ وچ انگلیں پیندی پئی ہے خَلق خدا دی ساری
حال تیڈے کوں ڈیکھ تے دشمن متݨ کرن غدّاری
ہِمّت نال ہمیشہ ٹَلدی ہے ہر ہک دشواری
نااُمّیدی سخت گناہ ہے پکڑ ذرا ہشیاری
نال علاج دے ویندی ہے ٹَل ہر ہک سخت بیماری
دل میڈے وچ رہندا ہے نِت خطرہ خوف خواری
"ہمتِ مرداں مددِ خدا" کیوں پیٹھیں قول وِساری
منزل مخفی پاتی ہے اُوں ہمّت جئیں نی ہاری

شاہ عاصم دا اپݨے وزیر صالح کوں جواب ڈیوݨ

بول پیا شاہ عاصم آخر کیتس گال زبانی
ڈھیر گزر گئی عمراں میڈی ڈھل گئی یار جوانی
بعد میڈے اے مُلک میڈا بݨ ویسی مِلک بگانی

پُتر خدا نی بخشیا میکوں ہاں دل وچ اَرمانی
پتر ہوندے ہِن جگ دے اندر پیو دی خاص نشانی
کر تدبیر کوئی توں یارا دُور تھیوے حیرانی
ہر بندے مَر ونجنڑے مخفی ہے آخر جگ فانی

وزیر دا نجومی کوں سڈ واونڑ

ہِک ہشیار نجومی صالح جلدی نال سڈایا
مَرد نجومی لحظے وچ تھی حاضر خدمت آیا
عِلم نجوم رَمل دا اونکوں ہا اُستاد سکھایا
ڈیکھ تے شہ دا لیکھ ڈسا خود صالح اے سمجھایا
ٹل ڳئی مونجھ مونجھاری ساری کرم خدا فرمایا
شاہ سیفل دا قِصّہ مخفی ہے تیئں خوب ٹھہایا

نجومی دا ڳجھے حال کوں بیان کرنڑ

ڈیکھ حساب نجومی نے آ حال سنڑایا سارا
شہ یمنی دی دھی پرنیجنڑ لیوں شہ لاوے چارا

اُوندے وچوں ڈیسی رب ہک شہ کوں پُتر پیارا
خوش خبری ونج ڈِتی صالح لایا شہ ٹھکارا
آکھے بعد مدت دے رب سئیں آن وَلایا وارا
بخشش خلق اُتے سٹے کیتس رچ گیا عالم سارا
یا رب کرم تیڈے دا طالب ہے مخفی بے چارا

یمن دے بادشاہ کول ونجݨ

کیتے وزیر کوں تیار کرݨ

عاصم آکھیا صالح کوں جڈڑ پیر یمن وچ پاویں
شہ یمنی کن میڈی طرفوں ڈھیر سلام پچاویں
ڈے رشتہ شہ عاصم کیتے کھول تے گاِل سݨاویں
طالب ہے اولاد دا عاصم گاِل سبھو سمجھاویں
جے انکار کرے تاں وَل کُجھ تھی گُستاخ اَلاویں
جیویں گاِل منے شہ یمنی اونویں گاِل مناویں
منّے گاِل جڈڑاں او تیڈی قاصد جلد بھجاویں
ہر تکلیف کنوں مخفی کوں پرور پاک بچاویں

خط لکھݨ کیتے شہ عاصم دا منشی کوں طلب فرماوݨ

منشی ہک خط لکھݨ کارݨ عاصم شہ سڈوایا
لِکھ القاب شہانے شاہ اُوں منشی کوں فرمایا
شہ قحطان یمن دے والی دو اُوں خط لِکھوایا
دل دا مقصد عاصم شہ سب خط وچ درج کرایا
سب تکمیل کرا تے شہ خط صالح کوں پکڑایا
یا رب اپݨی رحمت دا نِت رکھ مخفی تے سایا

یمن دے بادشاہ کیتے عاصم شہ دا صالح کوں تحفے ڈیوݨ

صالح ہتھ قحطان ڈِ ہوں سُلطان سوغاتاں گھلّیاں
ہیرے موتی لعل جواہر زر زیور بھر پلّیاں
تنبو ساز سُناری گِلماں نال قناتاں بھلّیاں
تیز ٹُراکل گھوڑے وینجن جھلّیے محض نہ جھلّیاں
سوہݨیاں شکلاں والیاں بانھیاں عیش الول دیاں پلّیاں
نازک نرم ملوک معطر وانگ چنبے دیاں کلّیاں

صورت دے وچ نال جنھاں دے شہ پریاں نہ رَلّیاں
خچریں اُتے خرچ سفر دا لڈ تے فوجاں چلّیاں
شہ عاصم دے سرتوں ساریاں مونجھ مونجھاریاں ٹلّیاں
بے شک مخفی بھلّیاں دے ڳل ہوندین لاچاں بھلّیاں

وزیر دا فوج دے نال یمن دے ملک دو تیار تھیوݨ

صالح دی ہمراہی کیتے فوج تیار کرائیُس
کر تے طلب سپاہی سارے ڳال ایہا سمجھائیُس
منصب دار اکابر ہر کوں اپݨے کول سڈائیُس
صالح اَمر کرے جو منّا سب کوں اِے فرمائیُس
غفلت محض کرے نہ کوئی حُکم ایہو سݨوائیُس
آیا صالح چھیکڑ مخفی شہ توں آ مُکلائیُس

فرمانبردار وزیر دا فوج دے نال یمن دے پاسے روانہ تھیوݨ

مُلک یَمن دو راہی تھی پیا مصروں لشکر شاہی
ڈیندے شاہی لشکر دی خود جھنڈے خاص گواہی

دھوم دھڑّ کے نال ٹُریے وچ صالح دی ہمراہی
منصب دار ، اکابر ، افسر ، جنگجو ، مرد سپاہی
آس خدا دی رَکھ تے دِل وچ تھے منزل دو راہی
کنبݨ پے گئی دھرتی گھوڑیاں کیتی خوب تباہی
دُھوڑ رَلی ونج نال اسماناں پکڑی گرد سیاہی
پل وچ پار کرن جو آوے رَہ وچ چاڑھی لاہی
سَئے میلاں دے سفر کریندے کڈھدے مُول نہ ساہی
مخفی شالا کرم کرے نت ہر تے ذات الٰہی

وزیر صالح دا یمن دے نزدیک پجݨ

ہِمّت کیتی مرد جواناں سفر عظیم کیتونے
شہر یمن توں مِیل جِتی ونج دیرے دُور لتونے
اَکھ جھِمکݨ دی دیر دے وچ اُتھ تمبو تاݨ ڈِتونے
جھنڈے ساوے پیلے نیلے سرخ سفید ٹنگیونے
گھوڑے نگرے تازی بانکے باترتیب بدھیونے
ہاتھی دہشت ناک جو ہَن سب چار چوفیر کھڑیونے

شہ یمنی دی خاص امانت نال خیال رکھیونے
شہر یمن دے واسی مخفی وِچ حیران کِتونے

دربان دا یمن دے بادشاہ کوں لشکر دی اِطّلاع ڈیونڑ

حال اُنھاں دا شہ یَمنی کوں آ دربان سنڑایا
دشمن شہر یمن دے باہروں میل کٹک ہے آیا
نال ارادے جنگ دے شاید ہِس اِتھ دیرہ لایا
ہیبت ، حشمت نال رعایا کوں ہِس آن ڈرایا
شہر اساڈے وچ ہے مخفی لشکر تھرتھل پایا

یمن دے بادشاہ دا اپنڑی فوج کوں کٹّھا کرنڑ صالح دے ڈر کنوں، جو او کیا چاہندے

کول وزیر سڈائے شہ سنڑ خبراں خاص تمامی
حُکم تھیا جڈڑ شہ یمنی دا تھے سب آن سلامی
شہ فرمایا جَلد پُچھو ہے صاحب کون گرامی

صالح نال صلاحی تھیا آ جلدی نال کلامی
مرد صلاحی کوں ول صالح ڈِتا حال تمامی
پاک خدا نہ پاوے مخفی پیش تیڈے ناکامی

یمن دے وکیل کوں صالح دا صلح دا جواب ڈیوݨ

شہ قحطان کنیں ہے بھیجا میر مصر دے میکوں
کول میڈے ہِن ڈو خط اُوندے علم ہووے اے تیکوں
ڈیساں شہ قحطان دے ہتھ وچ نہ ڈیساں کہیں بے کوں
شہ دی حکم عدولی دی ہے طاقت حاصل کیکوں
مخفی پاک خدا ہے قادر بخشے عزّت جیکوں

یمن دے بادشاہ دی خدمت وچ
قاصد دا ولدا حال ڈیوݨ

سݨ پیغام وکیل ایہو ونج شہ کوں حال سݨایا
آکھیُس ہے اے مرد صلاحی جنگ کارݨ نی آیا
خاص وزیر ہے شہ عاصم دا ہے اُوں آپ ڈسایا

دِل وچ رکھدا ہے کئی مطلب ہِم اندازہ لایا
حال سنڑیا جڈڑ شہ یمنی تاں تھیُس شوق سَوایا
بھیج تے اپنڑا قاصد ہِک شہ صالح کوں سڈوایا
سنڑ پیغام یمن دے شہ دا صالح تُرت سِدھایا
شہ یمنی کن صالح مخفی شہ دا حُکم پچایا

یمن دے بادشاہ نال مصریاں دی ملاقات تھیونڑ

وقت سحر دے شہ یمنی خوش تھی ہِک مجلس جوڑی
وِتھریے فرش غلیچے گِلماں ودھ گئی رونق ڈوڑی
تخت اُتے شہ بیٹھا افسر پیش کھڑے ہتھ جوڑی
آئے مرد مبارک مِصری نظر جھکی رکھ تھوڑی
آ تے نال ادب تے بیٹھے کڈھ نہ بیٹھے کوڑی
شہ قحطان کیتی مصریاں تے نظر مہر دی ڈوڑی
پیش کیتونے شاہ دے چِٹھی خود اُوں آپ اکھوڑی
پڑھدا رہ گیا نال توَجّہ دید ریہا وچ پوڑی
ہر سوغات سنبھال ڈِتی کئی صالح رکھ نہ چھوڑی

شاہ فرمایا مصریاں کوں اَوَ تنبو جلد اکھوڑی
کول اساڈے آن رہوئیں چیز اِتھاں کئی تھوڑی
شاہ سیفل دی ہے تیں مخفی خوب کہانی جوڑی

یمن دے بادشاہ دا علیحدگی وچ
اپنڑے خاص آدمیاں نال مشورہ کرنڑ

شاہ قحطان خیال کیتا جو ہے اے ٹھیک گھراتاں
مُلک یمن تے مُلک مصر دا مُکسی ویر پراتاں
نال وزیراں آن صلاحی تھیا خود شہہ دُرداتاں
شاہ مصری کوں ڈے توں رشتہ خاص وزیر الاتاں
سنڑ تے گال وزیراں دی شاہ گھر ڈو ترت سدھاتاں
کھول سنڑائیُس ملکہ کوں ہس جو وی حال ویہاتاں
سنگ جوڑیم شہزادی دا ہِس مُلک مصر وچ رَہنڑاں
میڈے وَس کُئی گال نہیں ہے رب کوں اینویں بھاتاں
نال خوشی دے ٹورتوں دھی کوں سٹ سب جھور جھراتاں
ہر ہک اَمر قبول کیتا جو صاحب اَمر الاتاں

شہزادی دے ٹورݨ دا تھیا بندوبست شہاݨاں
زر زیور تے لعل جواہر ڈِے کیتُس خصماݨاں
بے حد ساز سامان ڈِتوسی اَنت شمار نہ جاݨاں
کیا کیا چیز چِݨنے شاہاں دی شاعر درد رنجاݨاں
ہرگز ڈھیر الیندا کیئنی مخفی مرد سیاݨاں

شاہ قحطان تے اونڈیاں ذالیں

دا کنوار دے نال مکلاوݨ

مہ رُخ دے مُکلاوے کیتے آیاں شاہ دیاں ذالیں
دھی دے نال ڈُکھاری ما آ کیتیاں رج تے گالھیں
وقت وِداع تھئی خلقت کٹھی جیوں شاہاں دیاں چالیں
سینگیاں سرتیاں وارو واری وَل وَل لہن سنبھالیں
خوش تھی تے سب سینگیاں وَل وَل پاوِن آن دھمالیں
زیور تریور پا ٹھمکیونے خوب چمکدیاں شالیں
جلویاں نال جلاوِن وَل وَل دِل کوں پاوِن جالیں
یا رب سوہݨا نت مخفی تے نظر مہر دی بھالیں

شاہ قحطان دا صالح وزیر کوں تحفے ڈیوݨ

عاصم کیتے تحفے بھیجے سئے سُلطان یمن دے
لعل جواہر ہیرے موتی ہَن وچ کئی کئی ون دے
ہر شئے آن حوالے کیتس صالح مرد مدن دے
دان کیتوسی پگ صالح کوں کپڑے نال بدن دے
دِل دا مطلب کہیں نی پاتا بیشک باجھ جتن دے
کر مخفی تے کرم خدایا سر صدقے پنجتن دے

O

صالح وزیر دا شہزادی دے کٹھے مصر وَل آوݨ

گھن تے لشکر سارا صالح شہر توں بہروں آیا
دِل دا مطلب حاصل کر تے گھر ڈو ترت سِدھایا
خط ہک ڈے تے شاہ کن صالح بندہ خاص بھجایا
قاصد آن مبارک ڈِتی کرم خدا فرمایا
خط پڑھ تے شاہ آکھیا تیڈا ہے لکھ شکر خدایا

کیڑھے ویلے تھیسن میلے تھیُّس شوق سَوایا
وِتھریے فرش غلیچے گِلماں نقشہ مَحل وَٹایا
خاص غلاماں عَطّر عنبر نال محل مہکایا
صدق ثبوت بِناں بس مخفی مطلب کھیں نی پایا

O

وَزیر صالح دے کامیاب تھی تے
آونڑ تے شاہ عاصم دا خوش تھیونڑ

جاگی قسمت شاہ عاصم دی وار خوشی دے وَلّیے
آس اُمید پُنی سب دِل دی غم دے بادل ٹلّیے
بخت بھڑایا شاہ عاصم کوں ڈِینہہ درداں دے ڈھلّیے
تھے چمکارے چار چوفیروں جگمگ ڈِیوے بلّیے
تاج شہانہ پا بیٹھا شاہ دور شراب دے چلّیے
منصب دار اکابر مخفی آ مجلس وچ رلّیے

O

شاہ عاصم دا لشکر دا استقبال کرݨ

فوجاں خیر دے نال جڈاں نزدیک شہر دے آیاں
دڑنج دڑنج کر وجن نغارے بمب کڈھی شرنایاں
دبک دبک پے دول وجن واہ بیناں رمزاں لایاں
گھوڑیاں دے دبکار سݨیے کُل وَسدیاں حق ہمسایاں
خبر ݙتی ہرکارے نے تھیاں خوشیاں پھیر سوایاں
نِکتا محل کنوں شاہ عاصم مُک ڳیاں انت جُدائیاں
شہر دے لوکاں شاہ عاصم کوں ݙتیاں آن ودھایاں
نبھ ڳئے ݙینہہ درداں دے ٹل ڳیاں سرتوں سب سختایاں
جھُک تے آن سلام کیتا کل منصب دار سپاہیاں
اَدھ وچ بیٹھی مَہ رُخ چمکے چار چوفیروں دایاں
ہوٹھ گلابی نین شرابی ، نازک نرم کلایاں
پتلی جلد ملائی وانگوں خوبی طور صَفایاں
کڈھ سُلطان عراقی گھوڑا واڳاں تُرت اُٹھایاں
آن پلھائیُس سیجھ اُتے رَب آساں توڑ پچایاں
عجز دے نال سدا رَہ مخفی سٹ گھت فخر وڈایاں

شاہ عاصم داڈو لی گھن تے گھر
آوݨ تے کنوار دا سیجھ تے بہݨ

سیجھ اُتے چڑھ بیٹھی مہ رُخ کر تے ہار سنگارے
نور بھری دے نور کنوں تھے محل اندر چمکارے
نین نشیلے ہوٹھ رسیلے وَل زُلفاں دے پیارے
نک پتلا تلوار طرح واہ خوب کجل دی دھارے
زُلفاں قید کرن وَل وَل وچ عاشق ماہ متارے
ہِک ہِک لِٹ بݨ نانگݨ وَل وَل ڈِنگ ہر دل تے مارے
کئی میلاں تے مار کرن پے عطراں دے دھدکارے
صاف صفا ڈِند ہَن چمکیلے موتیاں توں ودھ سارے
نازک چیل کوں ڈِیکھ تے تھیندا چیتا شیر خوارے
سݨ آواز پیاری اوندی بلبل جندڑی وارے
بولا ، بینسر تے نتھ مارے دور تلک لشکارے
کنّاں دے وچ جھُمکے جھوٹن کھاوِن خوب ہُلارے
ٹالا نہ کٹمالا کرّے تیر جگر وچ مارے

ڈیکھن ہار جھڑے نو لکھّا ویل ونجن بیچارے

رِلیس پازیب دی کون کرے واہ چھݨ چھݨ چھݨ چھݨکارے

مُندری مُندری ویندی دلڑیاں کھاندا خون اُبھارے

ہَسی وچ دل پھسّی سب دی خلقت دھاڑاں مارے

باہیں نال پہونٹا رَل تے کردا عجب اشارے

کنگݨ نرم کلائی وِچ جھَٹ عیش دے نال گزارے

جھانجھراں دے چھݨکار کنوں پَے گونجن محل مُنارے

خون کرے دِل عاصم دا جاں ماہ رُخ زلف سنوارے

مَہ رُخ دے ہر ناز اُتوں شاہ عاصم جندڑی وارے

لیکھ نی ٹلدا چارے لاوو بے شک طرفوں چارے

بار محبت والے مخفی ہوندن ڈاڈھے بارے

O

عاصم شاہ دا یمن دے بادشاہ دی دھی دے نال نکاح کرݨ

شادی کارݨ عاصم شاہ نے ساز تمام رکھائے

دولاں بیناں نال نغاریاں رنگ عجیب ڈکھائے

شرنایاں وی خوب خوشی دے سہرے جوڑ سنائے
کپڑے پیسے مسکیناں وچ عاصم ڈھیر ونڈائے
کہیں کوں کجھ پروا نہ رہ گئی لنگر عام چلائے
ہر ہک سائل کوں شاہ عاصم ڈِتا خوب رجائے
وتھرے فرش غلیچے گلماں صوفے جوڑ رکھائے
لگیاں کنگری دار قناتاں تنبو خوب تنائے
شاہ عاصم نے سنّت والی کیتی رَسم ادائے
دایاں سیجھ پھلاں دی رکھّی نازک نرم وچھائے
وصل وِصال دی مجلس وچ وَل مستی سانگ رَسائے
نکتی لاٹ نورانی جاں وَت مَہ رُخ گھنڈ اُٹھلائے
ڈِیکھ بہار حُسن دی بھنورا سہنس بھنوالیاں کھائے
تھے ہمبستر چھوڑ تے ڈِوہیں وَہم خیال پَرائے
نرگس دے پھُل نال بھنور دے سیت ملاپ کرائے
رب سئیں شالا ہر دے مخفی وچھڑیے سجن ملائے

O

شاہ عاصم کنوں شہزادی گُل بانو

دا پہلی رات پُر دُر تھیوݨ

تھئی پُر دُر شہزادی شہ توں کرم خدا فرمایا
سݨ تے خبر خوشی دی شہ چا سر سجدے وچ پایا
آس مراد تھئی سب پوری مولا ماڑ وَسایا
تھی خوشحال بہوں شہ عاصم دھن تے مال وَنڈایا
عاصم شہ کوں ڈیوݨ ہر ہک شخص مبارک آیا
ٹل ڳئی مونجھ مونجھاری تھی ڳیا چین قرار سوایا
لطف علی توں پچھے مخفی قِصّہ خوب ٹھہایا

شاہ عاصم دے گھر شہزادے سیفل دا پیدا تھیوݨ

تھئی ڳئی مدّت حمل دی پوری کرم تھیا رحمانی
پتر ڄمیا شہ عاصم دے گھر شکل مَلک نورانی
ٹالی ڈِتی رب عاصم شہ دے سر توں سرگردانی
سُݨ خوشخبری دایاں توں شہ کیتی فیض رسانی

وَل پیا وارا خوشیاں دا سب دُور تھئی حیرانی
دان کیتس لکھ دایاں تے ہے جیّوں شیوہ سلطانی
ذات خدا دی رہنْڑ مخفی ہے بیشک جگ فانی

پُتر داناں تجویز کرنْڑ واسطے عاصم شاہ
دا امیراں تے عزیزاں کوں طلب کرنْڑ

سڈ تے کول امیر اکابر محفل خوب ٹھیہوسی
رشتے دار عزیزاں کوں وِچ شامل آن رِکتوسی
سوچ سمجھ تے شہزادے دا سیفل نام رکھیوسی
صالح دے گھر سعد جمیا رب اچھا جوڑ بنْڑیوسی
نقلیاں نٹویاں بھنڈ بھگتاں دا بہہ تے سانگ ڈِٹھوسی
نائیک ڈھاڈھی چارنْڑ آئے ہر فنکار سنْڑیوسی
کنجر ڈوم کلانوت نوچے ہر ہِک کوں بھگتیوسی
نال خوشی دے ہر سائل کوں کر پُر باش ڈِتوسی
سُکا بوٹا آس دا مخفی وَل سر سبز تھیوسی

O

عاصم شاہ تے اوندے خاندان دا بہوں خوش تھیوݨ

تھئے خوش حال خوشی وچ سب پے وجّن دول نغارے
بنی بین وجاون گُر وِچ خوب وَلاوِن تارے
شُرنائیاں دے گیت سُریلے ڈھولک دھَمکاں مارے
چنگ مردھنگ وجن سئے واجے سِر پے مارِن سارے
الغوزے گھڑیال کمانچے کڈھدے تان پیارے
آئے لوک مبارک ڈیوݨ شاہ کوں طرفوں چارے
ڳنڈھڑیاں بدھ تے چا ڳئے منگتے دھن دولت دینارے
جو کجھ منگّے جھڑا منگتا شاہ او نذر گزارے
بیشک مخفی رب سوہݨے دے ہن سب راز نیارے

شاہ عاصم دا صالح کوں حکم ڈیوݨ جو شہزادہ سیفل تے سعد ہک جا ہووِن

سعد رَہے گڈ سیفل دے شاہ صالح کوں فرمایا
سعد سعید کوں ونجے سیفل رلّے کھیر پلایا

ہنڑیں نال ڈِوہاں کوں ونجے جگری یار بݨایا
سبق وفا دا سعد سعید کوں ونجے خوب پڑھایا
تاں جو ڈُکھ وچ سیفل دے کم آوے اے سرمایا
مرد نجومی ہک ایں جاہ تے ونجے تُرت سڈایا
ونجے سعد اَتے سیفل دا جلد حساب کرایا
اُونویں اُونویں عمل کِتونے جینویں شاہ سمجھایا
بادشاہاں دا حکم کوئی نی سگدی ٹال رعایا
ہووی رب دی رحمت دا نت مخفی سر تے سایا

سعد تے سیفل دے نیک تے بدستارے
دا حال معلوم کرݨ کیتے نجومی دا آوݨ

مرد نجومی سیفل دا جڈ ڈِٹھا آن ستارا
دِل وچ رکھ ترسلاّ شاہ کوں حال سݨایُس سارا
سیفل سفر کریسی چا تے بار محبت بارا
خیر دے نال ولیا جے کر اے سفروں ماہ متارا
حاکم بݨ تے حُکم چلیسی جھکسی عالم سارا

کرم خدا دا تھیسی ایں تے قسمت ڈیسی وارا
عقل منداں کوں ہوندے کافی مخفی صرف اِشارا

بھورا بناوݨ دے کیتے شاہ عاصم دا حکم فرماوݨ

شاہ فرمایا زیر زمین دے جلدی بھورا جوڑو
ہر ہک چیز میّسر ہوسی جو کجھ چیزاں لوڑو
سعد اتے سیفل کوں داخل بھورے وچ کر چھوڑو
چوڈاں سال رَہن وچ بھورے حُکموں منہ نہ موڑو
عاشق مخفی رُکدا کائنی جتنا ہٹکو ہوڑو

کاریگر دا بھورا تیار کرݨ

عالی شان قسم دا بھورا بہہ اُستاد بݨایا
لگّے فرش غلیچے وِچھے در دالان سجایا
سیفل کوں اوں بھورے دے وچ دایاں آن بلھایا
سیفل نال پلݨ دی خاطر سعد اتھاں چَو آیا
سعد اَتے سیفل تھئے کٹھے مولا کرم کمایا

ڈیوے کھیر ڈوہاں کوں دائی قسمت سانگ بݨایا
تھئی تعمیل حُکم دی مخفی شاہ جیویں فرمایا

O

شہزادے سیفل اَتے سعد وزیرزادے داعمر دے چوتھے سال وچ پہنچݨ

چَوں سالاں دے تھے شہزادے کرم کیتا حق تعالیٰ
سعد کنوں ودھ خوبیاں وچ ہا سیفل من متوالا
جلوہ لاٹ نورانی ڈیکھ تے شرماندا گل لالہ
فَہم فِکر ادراک مُیّسر سب سُلطانی چالا
ڈِٹھا شاہ سیفل کوں کیتُس دِل وچ آپ سنبھالا
ہِک اُستاد مقرر کیتس عِلم پڑھاوݨ والا
آکھیس محنت نال ڈوہاں کوں ڈے تربیت اعلا
ہووے پاک خدا دی مخفی تیئں تے رحمت شالا

O

شہزادے سیفل اَتے وزیرزادے سعدکوں اُستاددا تعلیم ڈیوݨ

محنت نال مُعلِّم سب تعلیم کرائی پوری
کسب کمال سکھیندا رَہ گیا ہَن جو خاص ضروری
ہر کم وچ تھی ماہر گے نہ رَہ گئی شرط ادھوری
ہک بے توں وَدھ لائق نِکتے جگ وچ تھئی مشہوری
رَہندے ہن وچ بھورے دے نت مرد ملائک نوری
کہیں کہیں وقت شکار تے نِکلن کر جملہ جمہوری
چوڈاں سال عمر سیفل دی آن تھئی جاں پوری
تھی خوشحال بہوں شاہ بیٹھا موج ڈِتی مسروری
آکھیا شاہ شہزادے ہݨ آ تھیون پیش حضوری
زور نہیں تقدیر اُتے ہا ایویں حکم غفوری
لیکھ متھے دا بھوگݨا پوندے نال اَمر مجبوری
ہے جگ فانی سٹ گھت مخفی آکڑ تے مغروری

O

شاہ عاصم دے سلام واسطے

شہزادے سیفل اتے سعد دا آونڑ

وچ دربار دے اَئے شہزادے شاہی ویس وَٹا تے
آن سلام رِکتو نے شاہ کوں ادبوں سیس نِوا تے
نال ادب دے شاہ کن بیٹھے ڈِوہیں دِید جھُکا تے
شاہ دے من کوں بھانڑے ڈِوہیں خوش تھیا نال پلھا تے
تھی حیران سبھے اے آکھن منہ وچ انگلیں پا تے
اَئے اُستاد ڈِوہاں کوں محنت نال علوم سِکھا تے
سیفل کوں شہ عاصم کیتے دن خوشی وچ آ تے
پاکھر تازی ترنگ ٹَنڈانڑے زیناں نال سجا تے
نَوں بحریاں ڈِاہ باز اٹھاراں باشے خوب چَوا تے
لکھ ہَسوار کیتے متعیّن عاصم شاہ سڈِوا تے
چالھی چُست غلام ڈِتوسی ترکش تیر پَوا تے
کئی ہتھیار ڈِتونِس جنگی ہیرے لعل جڑا تے
بنگلے باغ ڈِتے شہ کئی وچ لہر خوشی دی آ تے

سارا مُلک حوالے کیتُس سب سامان مِلا تے
سعد پیارے کوں شاہ بخشے تحفے کول سڈا تے
سٹ گھت مخفی وہم سبھے رکھ تقوا پاک خدا تے

عاصم شاہ دا شہزادے سیفل کوں انعام وچ ہک صندوق ڈیوݨ

شہ سیفل دے سِر تے چھکدا سوہݨا تاج شہانہ
سعد وزیر تے شہ سیفل دا ہا بے حد یارانہ
شاہی مجلس وچ ہن بہندے یار ڈوہیں روزانہ
ہَن عاشق ہک بے تے ایں جیَوں شمع تے پروانہ
ہک ڈینہہ خازن کوں شہ عاصم کیتا آپ روانہ
کول میڈے گھن آ توں جلدی کڈھ تے بکس فلانہ
حاضر کیتا خازن بکسہ کر ہِمّت مردانہ
ڈے بکسہ سیفل کوں آکھیُس سݨ فائق فرزانہ
بھیجا ہا داؤد نبی دے پُتر ایہو نذرانہ
ہک وینڈا ہِک تھان زری دا دیدہ زیب سُہانہ

سانبھی رکھیا ہِم تیئں کارݨ اے بے مثل خزانہ
رکھّیں خوب سنبھال تے اینکوں رب دا کر شکرانہ
مشکل وچ کم آسن تیڈے اَئے فرزند یگانہ
پاک خداوند نت رکھّے تیڈے تابع اَمر زمانہ
گھن تے چیزاں گھر وَل آیا شہ سیفل دُردانہ
قبر حشر وچ ہووے مخفی تیئں تے کرم رَبانہ

O

یاراں دے نال رات کوں شہزادے دا شراب پیوݨ

نال خوشی دے گزر گیا ڈینہہ رات اَمن دی آئی
سڈ تے ساقی مجلس ہِک شہ سیفل خوب ٹھَہائی
سب مجلس دے کارݨ سیفل سرخ شراب منگائی
نال شراب کباب رکھایُس اعلیٰ قسم مِٹھائی
تھی مسرور خوشی وچ سیفل پیتی تے پلوائی
مست تھئی کل مجلس پکڑی ہر ہِک اکھ سُرخائی
تھے مدہوش سبھے جاں کنجریاں محفل آ گرمائی

رات ڈھلی تاں سب کیفیاں کوں نندر غضب دی آئی
سُتے نندر مِٹھی وچ مخفی سُرت رہی نہ کائی

شہزادے دا صندوق دا جندرا کھول تے تصویر کوں ڈیکھݨ

جیں ویلے سب سنگتی سُم گے سیفل گھر وَل آیا
بال تے ڈیوا شوق کنوں شاہ بکس سناری چایا
ماریُس دَر تے لایُس کونڈا تھیُّس شوق سوایا
جندرا کھول تے بکسے دا ڈھک سیفل تُرت لہایا
بے خبری وچ سیفل مخفی گل وچ رولا پایا

شہزادے سیفل دا پری دی تصویر ڈیکھݨ
اَتے اوندے اُتے عاشق تھیوݨ

کھول صندوق ڈِٹھا جیں ویلے شہ سیفل متوالے
کپڑا خوب زری دا لاتھا ہا اوں بکس وچالے
ہئی تصویر پری دی اوں تے ڈِٹھُس غور دے نالے
ہئی صورت مہتاب طرح رُخ روشن خوب خِصالے

تھی مشتاق ڳیا شہ اوندا ڈیکھ تے حُسن جمالے
چیر ونجے تصویر جگر جاں جلوہ جوڑ ڈکھالے
عیش اَرام ڳیا سب اُلٹا آ ڳئے درد کِشالے
لیکھ متھے دا ٹل نی سگدا لکھ مخفی کئی ٹالے

پری دے عشق وچ شہزادے سیفل دا بے قرار تھیوݨ

تھی ڳیا نقش پری دا ڈیکھ تے شہ سیفل دیوانہ
خونی تِل رُخسار دے ماریُس دِل تے جوڑ نشانہ
صِدقوں تھی قربان ڳیا جیُوں شمع توں پروانہ
جان تلی تے دھر تے کیتا عاشق سر نذرانہ
عشق دی آتش کوں کیا سمجھے اے بے درد زمانہ
تھی بے ہوش بُھلایُس ہر شئے مَدھ مجلس میخانہ
ناز نزاکت یاد نہ رَہ ڳئی تھیا مجنوں مستانہ
کار کنوں بے کار تھیا ہر یار کنوں بیگانہ
شرم شعور ونجایا شہ جو ہا فائق فرزانہ

ناز بھری دے عشق اندر سٹ پیٹھا شغل شہانہ
عیش اَرام ڳیا بھُل اونکوں لشکر مال خزانہ
آکھے اینکوں ڳولݨ کیتے تھیواں ترُت روانہ
ہاٖنس رودھے قسمت وچ ہک بݨیا عشق بہانہ
قلم تیݙے وچ زور ہے مخفی رب دا کر شکرانہ

شہزادے سیفل دا عیش اَرام کوں چھوڑ ݙیوݨ

سیجھ رنگیلی بھل ڳیا شاہ جاں عشق دی چوٹ لڳوسی
بھیم بھرم تے شان شرم دا کُجھ نہ ہوش ریہوسی
ناز نہورے بھُل ڳے شہ کوں نندر اَرام وڃیوسی
رووے رَت دے نیر نماݨاں پرزے جگر تھیوسی
بار برہ دا بارا چا تے سر تے آپ رکھیوسی
پُچھ پُچھ تے سب تھک پے مخفی حال نہ محض ݙسیوسی

مصنِّف دا قول

بھُل ڳے عیش اَمن سب شہ کوں عشق سٹیا ڳل رولا
سُکھ دا باغ اُجاڑ ڳیا ہک باد خزاں دا جھولا

ڈکھڑے آن دھمالاں پاوِن جوڑ نواں نِت ٹولا
عشق دی آتش جان جگر کوں ساڑ تے کر ݙیئی کولا
شہ سیفل دے سینے دے وچ ماریا عشق سنگولا
مار ݙیوسی تیر جگر وچ رُخ دا تلک تلولا
کر ڈھنڈکارے دھاڑیں مارے پھاڑ سٹے شاہ چولا
کر ݙیندا ہے عشق بشر کوں مخفی کملا بھولا

سعد وزیرزادے دا نِندر کنوں اُٹھݨ اتے

شہزادے سیفل دا بسترے تے نہ ہووݨ

سعد اُٹھیا جاں وقت فجر دے نندروں جاگ تھیوسی
چار چفیروں دید بھنوایُس شہ نہ نظر اَیوسی
جاتس دِل وچ سیفل شاید گڈ ملکہ دے ہوسی
اے نہ جاتس ݙِل دے وچ ہِک وکھرا ݙیڑ پیوسی
نازک نینہہ نہوڑیا سیفل کُجھ نہ ہوش ریہوسی
غم دا سانگ سنگولہ زہری دِل کوں چیر ݙیوسی

شہ سیفل دے آوݨ دا وَنج بیگم توں پُچھیوسی
بیگم آکھیا اِتھ نی آیا رب جاݨے کتھ ہوسی
شہ سیفل دی گھر دے وچوں جڈݨ نہ خبر پیوسی
سئے وِسواس پیوِنس مخفی ڈاڈھا مونجھ منجھیوسی

شہزادے سیفل دا دھاڑ کرݨ
اتے سعد دا اوندی آواز کوں سݨݨ

ہوش ہواس بھُلیے سیفل دے دردوں نِکلن آہیں
سݨ آواز سنجاݨ گھدی ونج پہنچا سعد اُتھاہیں
عشق دِوانہ کیتا شاہ کوں روندا شام صباحیں
نہ بھاوِس گئی گاَل کہیں دی نہ وت بھاوِن جاہیں
عیش اَرام ڳیا کہیں پاسے ہوش حواس کِڈاہیں
خوشیاں ویندی واٹ تھیاں سب گھِن تے اپݨیاں راہیں
ڈِٹھی سعد جڈاں اے حالت پُچھیس حال تڈاہیں
شرم کنوں فٹ جھُک ڳیاں مخفی شاہ دیاں نیک نگاہیں

تعریف شہ پری دی تصویر دی اتے

بیان شہزادے دے مشتاق تھیوݨ دا

ہئی زر بفتی تھان اُتے ہِک خوش تصویر نرالی
ݙٹھس جاں تصویر تھیا شاہ ہوش حواسوں خالی
آکھیُس ہے پُر ناز پری یا حُور بہشتیں والی
عشق اویڑے شاہ دے سینے بھا برہوں دی بالی
باد خزاں دے جھولے توں تھئی ختم سبھو ہریالی
چاندنی رات سُکھاں دی بݨ ڳئی رات ݙکھاں دی کالی
شوق شدید کنوں تھیا سیفل مجنوں مست موالی
درد کنوں رنگ زرد تھیُس ڳئی اُݙ چہرے دی لالی
تھی بدنام ڳیا شہزادہ صاحب رُتبہ عالی
سعد پچھیا ونڄ حال سیجݨ توں کر تے نمک حلالی
لاتی چا لب اپݨے تے شاہ مہر خموشی والی
شاہ سیفل کوں عشق چا پاتا مخفی اندر کُٹھالی

O

سعد دا شہزادے سیفل کنوں دیوانگی تے حیرانگی دا سبب پچھݨ

رَل تے پلیوں رَل تے پڑھیوں رَل تے کھیر پِتوئی
وَلدی محض نہ ڈیوݨ دا گُر کیں اُستاد ڈسیوئی
مَیں نوکر کوں آپ کنوں چا ڈوڑا درد ڈتوئی
خبر نہیں کیوں مَیں توں سوہݨا دل دا راز لُکیوئی
کھول سݨا او گاِل میکوں جیئں گاِلھوں حال ونجوئی
حال کنوں بے حال تھیوں کئیں دشمن جن چمبڑیوئی
خود سمجھو کیا تھیسی کاری حال نہ جے سݨویوئی
سیفل محض نہ بولیا کیتی کوشش سعد گھݨوئی
ٹھیٹھ سرائیکی وچ واہ مخفی قصّہ خوب لِکھیوئی

سعد دا مونجھا تھی تے شاہ عاصم دے کول ونجݨ
اتے شہزادے سیفل دا حال ڈساوݨ

سعد اگوں شاہ عاصم دے ونج رو تے عرض گزاری
سیفل سئیں دے سر تے آئی ہے سخت مصیبت باری

گاہل ڈِسیندا نی گئی دِل دی پچھیا ہِم کئی واری
حال توں ہے بے حال تھیا، ہر وقت ہنجوں ہِن جاری
سعد غریب نمانڑے کوں ہنڑ بیٹھے محض وِساری
دِل اَہدے شاہ سیفل کوں بدنظرے نظر ہے ماری
جِل تے قبلہ شہزادے دی تُرت کرو کئی کاری
پڑھ صلوات نبیؐ تے مخفی وِرد ایہو رکھ جاری

O

شاہ عاصم دا سیفل دا حال سنڑ تے اوندے کول آونڑ

پُتر پیارے سیفل دو شاہ عاصم جلدی آیا
نال پیار دے عاصم شاہ آ سیفل کوں بُلوایا
رتّی ماس رِیہُس نہ تن تے آتش عشق جلایا
تھی غمناک بہوں شاہ عاصم سہنس طبیب سڈایا
نبض ڈِٹھی آ سہنس طبیباں بھید کہیں نہ پایا
مخفی عشق دے روگی دا ہے دارو کرنڑ اجایا

O

پُتر کوں موہنجھا ڈیکھ تے شاہ عاصم دا غمناک تھیوݨ

تھی غمناک وَلیا شاہ عاصم کڈھدا سرد شُکارے
بہہ تے کول وزیراں دے شاہ جُکھدیں وقت گزارے
آکھے سچ ہے جان کنوں ودھ لگدن پُتر پیارے
پُتر میکوں رب جئیں ڈِتّہ بخشیا کیتم شکر ہزارے
شہزادے کوں گردش وچ ہے سٹیا نحش ستارے
تھی مجنون دِوانیاں وانگوں روندا زار قطارے
سر میڈے تے آن ڈھٹھے ہِن بار غماں دے بارے
سݨ تے ڈکھ شاہ عاصم دے غم کھاوِن مخفی سارے

امیراں تے وزیراں دا شہزادے سیفل دے متعلق اپݨی رائے ڈیوݨ

بولیا مرد سیاݨا ہے کہیں جادُو سخت چلایا
بے آکھیا شہزادے تے ہے بھوت پریت دا سایا
مرض ہے مالیخولیے دی اے تریجھے شخص اَلایا

چوتھے مرد حکیم سیانڑے عشق دا مرض بڑایا
کر اظہار ڈِتا ہر ہک جو ذہن اوندے وچ آیا
بس مخفی مشتاقاں سر محبوب توں گھول گھمایا

شہزادے سیفل دا حال معلوم کرنڑ کیتے
صالح وزیر دا سوہنٹی صلاح ڈیونڑ

شاہ عاصم کوں صالح یہہ تے ہک تجویز ڈسائی
پُتر پیارے میڈے دے ہتھ تیغ ونجے پکڑائی
پہنچ ونجے شہزادے کولھوں کر کے سعد تِکھائی
آکھے گاِل صفا ڈس میکوں ہئی جو دل کوں لائی
اپنڑے آپ کوں مار سٹیساں جے تیئں گاِل چھپائی
سعد کنوں نی سہندا سیفل ہک پل مُول جدائی
تُرت ڈسیسی گالھیں دِل دیاں شاہ سیفل سودائی
صالح دی تجویز پسند شاہ عاصم کوں فٹ آئی
سعد کیتی تدبیر اُوہا ہَس پیُو جو چال سِکھائی
ہِک پل دے وچ سیفل مخفی گاِل سبھو سنڑوائی

شہزادے سیفل دا سعد کوں سارا حال سناوݨ

درد بھریے انداز دے وچ شاہ سعد دے نال الاݨاں
حال میڈا دِل نال ذرا ہݨ سݨ توں یار سیاݨاں
ہے تصویر جو بکس اندر ہوں کیتے درد رنجاݨاں
کر گے میڈے دِل دے اندر اُوندا عشق ٹکاݨاں
ہوش حواس ریہا نی جا تے کیتے عشق اياݨاں
رگ رگ میڈی دے وچ ہے ہݨ اوندا عشق سماݨاں
ہِک لحظہ نی چین میکوں ہم روندیں وقت وِیہاݨاں
ہر دم جگر جلیندے میڈا نِت دا جھور جھراݨاں
عشق اُوندے چا کیتم پاگل کر تے زور دھنگاݨاں
درد اُوندے رنگ زرد کیتے ہے مونجھ توں منہ کملاݨاں
کھاوݨ پیوݨ محض نی بھاندا نہ وت سیجھ سراݨاں
ڈِٹھی تیں تصویر جڈاں ونج ڈھاسیں یار اُتاݨاں
ہند سندھ ماڑ دکن وچ لبھساں رُلساں راج پوتاݨاں
ہِک واری ونج مِلساں اونکوں جے قدرت کوں بھاݨاں

شاہ عاصم دے شرم کنوں ہم دِل ڈ اڈھا شرماݨاں
حال نہ ڈیویں شاہ کوں مخفی توں وی سعد سیاݨاں

سعد دا شاہ عاصم دے اڳوں پیش تھی تے سیفل دا حال ظاہر کرݨ

عاصم کوں آ سعد ڈسایا سیفل تھیا بربادے
مورت ڈیکھ صندوق وچوں بے چین اَتے ناشادے
یاد اوندی وچ مست ہے ہِن ٻئی ڳال کوئی نہ یادے
فکر فراق مونجھایا ہِس ہر کار کنوں آزادے
تھی تے آپ مسافر لبھساں اے اُوندا ارشادے
مخفی او ناکام نی تھیندا عشق جیندا اُستادے

امیراں تے وزیراں دے اڳوں شاہ عاصم دا غمناک تھیوݨ

ہار ہنجوں دے پاوے عاصم رو رو اپݨے ڳل وچ
آکھے سخت مصیبت ہے مَیں وُنڄی آپ اصل وچ
صاحب شرم حیاء سیفل دے نہ ہئی ڳال عقل وچ

واسنگ نانگ وِرادھے اتھا ویڑھ گدھس اُلپل وچ
مرد ملوک اتھاں سٹ شاہی رُلسی روہ جبل وچ
وچ پانی دے پڑ مرسی یا رُل مرسی کہیں تھل وچ
بادشہاں دا قصہ مخفی لکھ توں خوب شکل وچ

شاہ عاصم داوزیراں کوں پریاں دا حال سݨاوݨ

پہہ تے کول وزیراں دے شاہ حال ایہو سݨوایا
ہک ڈینہہ تیز ہوا دا جھولا محل میڈے وچ آیا
سݨ تے شور جھلوڑے دا کُجھ دِل میڈا گھبرایا
جھولے وچوں آ بڑغت آ پریاں منہ ڈکھلایا
کر نہ خوف کوئی توں مخفی پریاں اے سمجھایا

شاہ عاصم داپریاں دے آوݨ دا سبب بیان کرݨ اتے تصویر دا سامݨے آوݨ

حال پریاں وَل پیش کیتا اے کول میڈے خود آ تے
بھیجی ہے داؤد نبی دے پُتر سوغات ٹھہا تے

مُندری خاص سُلیمانی ہے ٻولی ہِک ڈِکھلا تے
اے ویڈا تے تھان زری دا رکھّیں کول لُکا تے
کھول رکھیونے ڈوہیں چیزاں گاِل سبھو سمجھا تے
مُورت مست ڈِٹھم کپڑے تے ہوش رِیہا نہ جا تے
کئیں صورت دی ہے اے مورت گاِل پچھم ورجا تے
وَلدی گاِل ڈِسیونے مخفی اے الفاظ اَلا تے

پریاں دا شاہ عاصم کوں
بدیع البانو پری دا حسب نسب ڈِساوݨ

ملک اِرم وچ شہر گلستاں ہے مشہور زمانہ
اُتھ شہپال پریاں دا صاحب رکھدے تخت شہانہ
ہے تصویر ایہا شہپال دی دھی دی شاہ مردانہ
نام بدیع البانو ہِس ہے رکھدی حُسن یگانہ
بھیجا ہا شہپال سلیماں کول ایہو نذرانہ
ہݨ تئیں کول سلیماں بھیجے تحفہ شاہ فرزانہ
ڈِے تے حال پریاں تھی گیّاں جلدی نال روانہ

صورت ڈیکھ پری دی تڑپیا دِل میڈا دیوانہ
روز بھوں بے چین ریہم بنڑ میں مجنوں مستانہ
سمجھم آدم نال پری دا جُڑدا نی یارانہ
چھوڑ خیال ڈِتم وَل مخفی تھی گیا ختم فسانہ

شہزادے دے حال تے شاہ عاصم دا افسوس کرنڑ

فوت تھیا ہے میر سُلیماں بنڑ گئی ہے ہنڑ مُشکل
اُوندے وانگ ہیا کئی کینئی نظر میڈی وچ عامل
قول اُوندے وچ ہَن دیہہ پریاں ہا او مرشد کامل
عشق پری دے وچ ہے رہندا شہزادہ نت مائل
حُسن پری دے کیتے ڈاڈھا شاہ دے دل کوں گھائل
مخفی کون کرے ہنڑ کاری سیفل دی بن مُرسل

شہزادے سیفل کوں شاہ عاصم دا نصیحت کرنڑ

شہزادے کوں آکھیا والد نہ تھی توں ارمانی
نال پری دے سنگت اصلوں جُڑدی نی اِنسانی
سٹ گھت خواب خیال پری دا اَے سیفل دل جانی

مُلک اِرم دے محض نہ پچسیں بھسیں گاٖل جوانی
اٹھ ڈٖڈھے محبوب اُتوں چا کیتو سر قربانی
حال بٹٖایا ہئی جو سیفل نئیں شیوہ سُلطانی
قلم تیڈٖے دے وچ ہے مخفی دریا وانگ روانی

شہزادے سیفل دا شاہ عاصم کوں جواب ڈٖیوݨ

سیفل صاف جواب ڈٖتا نئیں گاٖل میڈٖے وَس کوئی
بے شک بابا ایں وچ اپݨی سئے بدنامی ہوئی
ویساں مول اِتھاں نہ رہساں ڈھیر نہ کر دلجوئی
باجھ پری ہک لحظہ جتڑاں اے کم کوڑ سبھوئی
دِل دے نال اجازت ڈٖے توں ہووݨی ہئی جو ہوئی
عشق پری دے وچ اے عاجز تھی مجبور ڳیوئی
ہاں مشکور تیڈٖا جو مخفی عیش اَرام ڈٖتوئی

بیان مصنف از رُوئے انصاف

مصر کنوں ہا دُور اِرم ہئی جتھ پریاں دی شاہی
کتھ عاصم شاہ میر مصر کِتھ شہپر نیک نگاہی

نال پری دے سیفل دی نہ ہئی کجھ مُول اَگاہی
اُتّھ چِتی ڳل پئے ڳئی شاہ دے پیت پریت دی پھاہی
چیر ڳئیں تصویر جگر لگ زخم ڳیوسی جاہی
ماہی وانگ تڑپدا او جاں نظر نہ آوِس ماہی
عیش اَرام بھُلیا سیفل کوں کیتس عشق تباہی
نام نشان ریہا نہ سُکھ دا تھئے ڈُکھڑے ہمراہی
بے شک مخفی ہے ہر شئے تے قادر ذات الٰہی

O

مصنّف دی ڳال بطور عبرت انگیزی

نقش پری دے شاہ دے دِل تے ماری جوڑ کٹاری
ہوش ریہا نہ جا تے شاہ دا زخم لڳا وِنج کاری
درداں دی تڑ بھیڑ کنوں تھیا خون اکھیں توں جاری
کاری ڈُکھ دی ٻن دلبر دے کون کرِس ہا کاری
شعلہ مار تے کولا کیتُس بھڑکی عشق چنگاری
اطلس تے کمخواب نہ بھاون آلیں مونجھ موںجھاری

باد خزاں دے جکھڑ گھُل پے اُجڑیا باغ بہاری
بس مخفی شاہ چاتا شوقوں بار برہوں دا باری

شہزادے کوں نصیحت کرݨ کیتے دائیاں دا اوندی خدمت اچ آوݨ

سیفل کوں سمجھاوݨ کیتے ٹر آیاں سب دایاں
نال خلوص دے شہ کوں بہہ تے گالھیں سب سمجھایاں
اݨ ڈِٹھیں تئیں نال پری دے کیوں چا پیتاں لایاں
بن سوچے تئیں پیت دیاں گاریاں، گل وچ ہِن کیوں پایاں
شربت گھول نصیحت دا سب چا سیفل دو آیاں
ماء تیڈی ڈکھ ڈیکھ تے تیڈا بھُل گئی فخر وڈایاں
وہم دلیلاں پیو ماء دیاں تئیں ہِن کیوں آن ودھایاں
ڈکھ تیڈے کوں ڈیکھ تے ہِن بے چین سبھے ہمسایاں
چھوڑ خیال پری دا تیکوں ہئیں اے آکھݨ آیاں
سیفل آکھیا میں بے وَس ہاں معاف کراہے مایاں
ڈیوو خوب دُعائیں مخفی ٹالے رب سختایاں

شاہی ارکان داشہزادے سیفل دی تسلی واسطے سوچ وِچار کرݨ

رَل بیٹھے سب شاہی افسر ہِک تدبیر سُچیو نے
کیتی شاہ تدبیر پسند جاں ڳال اونکوں سݨویو نے
سیفل کولھوں اپݨی طرفوں قاصد تُرت بھیجو نے
تھی بے تاب نہ توں شہزادہ سال میعاد منگیو نے
شوق پری دا بھُلسی اوتیئں دِل وچ سوچ رِکتو نے
مُلک ارم دے ڳولݨ کیتے جوڳی ڈھیر پٹھیو نے
پھر چوطرف پری کوں ڳولو جوڳیاں کوں فرمیو نے
رُل نہ سیفل ساڈے ہوندیں نال پیار اکھیو نے
سیفل کوں ترسلّہ ݙے تے مخفی آن ٻلھیو نے

جاسوساں دے ویجݨ نال شہزادے سیفل داترسلّہ کرݨ تے خوش تھیوݨ

شاہ سیفل دلشاد تھیا جاں اے تجویز سݨیوسی
بے تابی ہَس دل وچ جھڑی ہِئے کُجھ فرق ڳیوسی

ٹھر گئی بھا برہوں دی جاں گُجھ آس اُمید بدھیوسی
بھُلسی نہ محبوب پیارا تھی غمناک اکھیوسی
دِل وچ مخفی یاد پری کوں دَم دَم نال رکھیوسی

شاہ عاصم دا قاصداں کوں طلب کرتے سمجھاوݨ

شہ فرمایا اَمر اُتے سب قاصد عمل کراہے
اپݨی اپݨی منزل دو سب جلدی نال ونڄاہے
کوشش کرتے اپݨی طرفوں ہر ہِک مُلک پھراہے
مُلک اِرم تے شہر گُلِستاں دی ونڄ خبر لہاہے
آغاپور آبادنگر در آدم خیل گھماہے
آگرہ آسٹریلیا آلہ پھر آسام اَواہے
آدھے والی آرے واہݨ آڑے آس رکھاہے
اِنڈیا اِنگلستان اُڑیسہ اوڑک آن پُچاہے
اشرف شاہ اقبال نگر الداٹے اندر پھراہے
اودھ اٹاوے الہڑ اگوکی احمد وال وِکھاہے
اُچ اَجمیر اِندور اَنبالے اَمرتسر پھُرلاہے

احمد پور ایران اوکاڑے اُڈ انگلینڈ ونجا ہے
اِستنبول اِلہ آبادوں اِسرائیل آوا ہے
امریکہ افریقہ اُردن اُندلس اندر پھرا ہے
اٹلی اٹک اٹاری انقرے اندر اَنت کرا ہے
اَچھری امری اَمروہے توں اعظم گڑھ نِکلا ہے
برمنگھم بنگال بلیلی بر بنگلور ڈِکھا ہے
بخشن خاں بلغار بدخشاں بانتھ بُسال پُچھا ہے
بکھری بلتستان بدایوں بابک وال ونجا ہے
باگڑ بنّوں بگڑیں بارن بیگم کوٹ گولا ہے
بالا کوٹ بہاول پور بجنور بلیل پُھلا ہے
بیکانیر بہار بنارس برج بدین بھلا ہے
بصرہ بلخ بخارا برما بابل باغ بھنوا ہے
بہل بوچیری بچ بچیانہ بخشا پور پہنچا ہے
بوہڑ بوگھے شاہ بن بوسن بیلے بیٹ پھرا ہے
بُسی باڑے بہلی بونگے باوڑے بان مرا ہے

بھُل چُک بھمبر بھُول بھلیّاں بھال بھوپال بھلا ہے
بھیرے بھِٹ بھلوال بھوٹیجی بھوبھل بھاچ کرا ہے
بھارت بھون بھنبھور بھولاری بھریا بھان بھنوا ہے
بھنڈرے بھُٹے واہݨ بھوتانے بھاشے بھکر بھیجا ہے
بھٹیاں بھکّن پور بھرپالاں بھاءگݨ لال ونجا ہے
پکھووال پریم نگر پسرور پشین پُچھا ہے
پٹنے پالم پور پنڈ درّے پنجند پیر پوا ہے
پاٹی پت پنجگور پروآ پاکپتن پہنچا ہے
پورب پرس پنجاب پشاور پشنی پشنگ ونجا ہے
پپلاں پپلی پتݨ مُنارے پیرووال وِکھا ہے
پھالیے پھُول نگر پھِر پھولڑے پھول پھرول کرا ہے
پھلجی پھلرواݨ پھلیجی پھر پھلپھوٹ گھتا ہے
ترکی تبرستان تلمبے تونسے تلک تٹا ہے
ترمذ تے تبریز تہاڑ توں تربت تُرت ونجا ہے
تلّہڑ تیوت تے تِلواڑے توَسَن تیز بھیجا ہے

تتلے والی تارے ڳڑھ توں تخت محل نکلا ہے
تھکّل تھل تھرپارکروں تھر تھانیسر پہنچا ہے
ٹرکݨ ٹوکی ٹونک ٹنڈوئی ٹانک ٹٹول کرا ہے
ٹامے والی ٹاٹے پور ٹپ ٹوبے ٹیک ٹکا ہے
ٹھٹّھی ٹھیڑی ٹھکّو ٹھینگی ٹھٹّھے تلک تٹا ہے
جلّو جانݨ جھوک جتوئی جمعہ ڳوٹھ ڈکھا ہے
ڄجّے جَلّے جیم جڑالے جیسلمیر جوا ہے
جسّاں جمّن شاہ جمرانٹی جمبر جُہد کرا ہے
جندو پیر جلندھر جہلم جلمل جان مرا ہے
جودھ پوروں جروار جہانیاں جن پور جوت جگا ہے
جیٹھے ڄھُٹے جام پوروں ڄنڈیالے جُلݨ کرا ہے
جھل مکسی جھنگ جھیلݨ والی جھانگڑہ جھاگ ونجا ہے
جھیڈو جھوک جھیل جھلاریں جھٹ پٹ جھات مرا ہے
جھمّٹ جھورݨ جھانگی والی جھوک وڑھیل وڑا ہے
چاچڑ چاچ چُنئی چکلالے چار چوفیر بھنوا ہے

چاغستان چلاس چوٹالے چین چتوڑ پھرا ہے

چشتیاں چاغی چمن چورنگی چاندنی چوک ونجا ہے

چندی پور چنیوٹ چوبارے چیکݨ چکر مرا ہے

چونیاں چولستان چُرھٹّے چولا چول ݙکھا ہے

چیچا وطنی چوہنگ چوہڑ چنڈ چکوال گھما ہے

چندرامی چندراٹی چُنجݨ چُست چالاک تھیوا ہے

چوکیاں چارسدے چکڑالے چڑیا کوٹ رُلا ہے

چھتّے مَلّھے چھتّو والے چھتّن لال ونجا ہے

چھانگا مانگا چھپری چھتن چھیکڑ چھاݨ چھڑا ہے

حلب حروم حبش حسباٹیاں حاجن شیر ونجا ہے

حضرو حاجی چاند حقانی حیدر پور پہنچا ہے

حامد پور حب حاصل والے حاجی پور ݙکھلا ہے

حُجرے حامد پیر حویلیاں حاصل پور پھرلا ہے

خاور خارستان خطا خرقان تلک نکلا ہے

خوز خُتن خضدار خصوصاً خالصتان رُلا ہے

خیبر خوش خِضران خُجند خَنجراب خوشاب ڈکھاہے

دیبل دریا خاں دمنانوں دیہستان پھراہے

دادن خان دیپال پوروں پھر دائرے دین اَواہے

دین پوروں در دُلّے والی داغستان گولاہے

دکّن دنیاپور دُرگئی در دُور دراز ونجاہے

داجل دیرہ دون دراہِٹ دہلی دید مراہے

دیر دمشق دمام دوبئی دے دشت دیہات گھماہے

دادو داد دڑی در دودے در در دود دُکھاہے

دھلّو دُھندی دھونکل دُھکڑاں در دھُم دھام کراہے

دھاریوال دھنُوٹ دھریجاں دھارے اوٹ ونجاہے

ڈونگا بونگا ڈاہرانوالے ڈہرکی ڈیکھ گھناہے

ڈانگریاں ڈانوراں ڈکھنّے گھاڑو ڈنڈڑ اوٹ پھراہے

ڈومیلی ڈل ڈمبروالی ڈوکوٹہ پھرلاہے

ڈھاکے ڈھوری ڈھوک ڈَھمکّی ڈِھلواں ڈھاک گھماہے

ڈھکواں ڈھولن ڈھنڈی ڈھلیاں پھر ڈھڈیال ڈھونڈاہے

رَتّڑ رَپّڑ ریتی راڑھی رونتی ریڑھ رُلا ہے
رانی پور روہتاس رواٹیاں روس رسوخ وَدھا ہے
روہتک ریگستان رنڑھالوں راجے رام وَنجا ہے
رائیونڈ روم ریاض رینالے رکٹی راند رسا ہے
راماں رام کلی رکھ روہی روہڑی رمک رُلا ہے
رنگ پور راجستھان رجانے ربط رنگون رکھا ہے
رادھن ، راجہ جنگ ، راہوجہ ، راجن پور پہنچا ہے
سرحد سوئی سلہٹ ساہلاں ساہی وال گھما ہے
سکّھر سالصدر سرواہی سوکڑ سار لہا ہے
سمّے سٹّے سالم سر سرگودھے سمل کرا ہے
سانگھڑ سِبّی سیہون سہجے سندھ سمناک سودھا ہے
سودھ سوات سپین سکردو سُرعت نال وَلا ہے
سہجو وال سُکھیل سِٹانواں سنگر واہن ڈِکھا ہے
سنّخی سرور سو پور سونک سنّجر بھال بھلا ہے
سچّل سائیں داد سمیٹے سَرکی سُرک وَنجا ہے

سَن سِندرال سراب سِہالہ سبزہ زار پھرا ہے
شام شیراز شکر گڑھ شملے شرق پوروں پُچھوا ہے
شام دے شہر شمالی شرقی شام سحر پھُرلا ہے
شاہ پور شہر فرید شیدائی شہلی شِمن ڈِکھا ہے
شاکر کوٹ شجاعت پور پھر شامی شام گھنا ہے
شیزڑھی شادن لنڈ شاہ والی شجرے شیخ ونجا ہے
صبرے صدرُالدین صوابی صدقوں صوت ڈِوا ہے
صادق گڑھ صفوان صومالیہ صوبہ سندھ پھرلا ہے
صابو راہو صادق پور پھر صحبت پور پہنچا ہے
طوس طبس طغماچ طرف طلقان تلک نِکلا ہے
طیبہ طور طراز تے طائف تک طالع اَزما ہے
ظفروال ظریف شہید ظہیر نگر ڈِکھلا ہے
ظاہر پیر ظہور اَبادوں تا ظلمات ونجا ہے
عارف والے علّی پور توں عادل پیر اَوا ہے
عرب عراق عمان عجم عن عجلت نال ونجا ہے

علّو والی عبداللہ پور عالی واہݨ ݙکھا ہے
عیسیٰ خیل عباس نگر تے عظمت کوٹ ڳولا ہے
غازی گھاٹ غزالہ غایت غوث پوروں پُچھوا ہے
غزنی غور غزہ غرناطہ غذر غروب کرا ہے
فاخر کوٹ فیروز پوروں فٹ در فرخار اَوا ہے
فاضل پور فلپائن فیروزے فارس فِدک ونڄا ہے
قاضی کوٹ قطب پور قونیا قرن قیام رکھا ہے
قلخ قنوج قصور قبولے قصبے قَصَد کرا ہے
قاسم کوٹ قلات قندھاروں قسمت کوں اَزما ہے
ککّڑ ہار کوہاٹ کہوٹے کسّووال رُلا ہے
ککری کالو وال کوئٹے کوٹ کروڑ اَوا ہے
کانسی کرخ کوہر کنڈیارو کوہستان ڳولا ہے
کاکڑ خیل کنڈیر کورنگی کردستان ݙکھا ہے
کچھ کشمیر کمالیے کوچک کانپوروں پُچھوا ہے
کچّی کوٹھی ککُڑ ہٹّے پھر کڑپال پھرا ہے

کاہی کالا باغ کلہارو کافر کوٹ رُلا ہے

کابل کیچ کلاچی کونڈی کوشش کر ڈِکھلا ہے

کامونکی کرنال کولمبو کَش کچلاک بھنوا ہے

کلکتے کشمور کنڈانٹی کانگو قدم دھرا ہے

کیمبل پور کندھ کوٹ کراچی کینجھر کرک پھرا ہے

کندیاں کنگنڑ پور کنجوانٹی کوٹ کبیر ونجا ہے

کھاریاں کھیم کرن کھر غربی کھارادر پھُرلا ہے

کھوکھرا پار کھڑی کھٹمنڈو کھڈ بزدار کھنڈا ہے

کھوئیاں کھُتڑی کھنڈاں کھوراں کھمبڑیاں کھوج کڈھا ہے

کھڈرو کھیوڑہ کھچیاں والا کھنڈاں موڑ ونجا ہے

گکھڑ گگّو گوہر والے گھُم گھمکول اَوا ہے

گُجّر خاں گجرات گمانٹیاں گوجرے تلک تٹا ہے

گنجہ گولڑہ گُجرانوالہ گُد پور گشت کرا ہے

گمبٹ گِلگت گاجر گولہ گھُم گردیز ونجا ہے

گُل دیرے گُلگشت گڈانٹی گُلّنڑ لاڑ ڈِکھا ہے

گلمالہ گل شیر گلستاں گولڑ پیر ونجا ہے
گیلے وال گوادر گُل پور گڈڑاں گشت کرا ہے
گولیمار گڈاپ گدائی گُرگاؤں پھُرلا ہے
ٻگچلاں ڳوٹھ بہار ڳو ہیراں گوگڑاں گول ڳلا ہے
ٻگڑھی شاہو ٻگڑھ مہراجے گاہنٹے گوٹھ بھنوا ہے
لِترڑے لاڑنٹ لاکھنٹ لیٹی لال پٹیل پھرا ہے
لکھنٹاں لاڑم سر لدھیانہ لوہی بھیر بھنوا ہے
لالنٹ پیر لیاقت پور توں لُڈّنٹ لابھ لبھا ہے
لالیاں لانڈھی لال سوہانڑا لانگر لانگ پھرا ہے
لیّہ لورالائی لسبیلہ لائل پوروں پچھوا ہے
لُنڈ لنگوال لتوک لدھانٹے لندن تلک ڈھنڈا ہے
لہڑی لاڑ لہور لوہاری لال کمال وکھا ہے
ملک ملہیر ملاخ مدائن مشہد موچھ ونجا ہے
منگروٹھے منگوانٹیاں مُچڑاں موٹنٹ پیر پچا ہے
منگلوٹی مہرولی مَتّٹی مِٹّھنٹ کوٹ اَوا ہے

مسقط محسن وال مدرسے مار منگول کراہے
مکھنڑ مانک مومن مونہ مڑ ملتان گھماہے
میرٹھ میراں پور مریالی ماچھی جھوک ڈِکھاہے
مُلاں والی مسّے کوٹے مٹھڑے موڑ کٹاہے
مِٹھی مورو مومل ماڑی مُوصل ماڑ مُکھاہے
مکّڑ ماڑھا مڑھ مکھواڑا موسیٰ ورک وِکھاہے
ماڑی موسیٰ مہرے والا مولا داد گھماہے
موسیٰ خیل مروٹ میرانٹے منجھلا باغ پھراہے
مانگا منڈی مچھ منصورہ مڈھ منٹھار پچھاہے
منکیرہ مکران ملانٹیاں مڈھ مخدوم مُڑاہے
مانگٹ مہند منگولیا مہمند مسلم باغ پھراہے
مرغز موز میانٹی مندرا مالا کنڈ پھرلاہے
مِتھری مِٹھّا لک مٹھّیانٹی مُڑ مردان ڈھنڈھاہے
ننکانٹے نخرول نوشہرے نزد نزول کراہے
ناری ناروال نسائی نشتر گھاٹ اَواہے

ناکس نارنگ نولاں والے ناگڑے نظر مرا ہے

نوتک نوشک نانگا پربت نوری لال ڈِکھا ہے

نیشا پور نوکوٹ نورانی نور نگر نِکلا ہے

نندی پور نجران نریکا ناڑی نِکل ونجا ہے

نورنگ ناصر پور نتکانٹی نوتھ نٹال پھرا ہے

واہنٹی وال ولھار ونڑھوٹوں وقتی ولٹ کرا ہے

واں بھچراں واہ وجھیاں والے وِلسن پور پھرلا ہے

واہگے واہی وِگھّے مَلّاں وَلّھر ووُڑ سٹا ہے

ونجھوں ہار وسندے والی ویلے نال ونجا ہے

وڈِّاں ورسل پور ورجینیا واگ ولایت وَلا ہے

وَلّٹن پیر وڑھیل وَہووے واندڑ باٹ مَرا ہے

واشنگٹن ودھنور وہاڑی وِگٹاں خوب گھما ہے

وستی وینس وڈِور ودانٹی ویندی واٹ تھیوا ہے

ویسل واگیاں وڈِنٹ والے ویرسی واہنٹ وکھا ہے

ہانسی ہالے ہلمند ہنگو ہرک ہرات ڈھنڈھا ہے

ہرنائی ہمدان ہزارے ہرمز گشت کرا ہے
ہوڑیاں ہکڑیاں ہسڑاں ہر جا ہوکا ہوک ڈیوا ہے
ہنگری ہنزے ہیبت پور ہند ہر ہک سمت پھرا ہے
ہریانے ہرنال ہڈالی ہنجروال ونجا ہے
ہریانوالے ہڑند ہڑپے ہَیرو دید مَرا ہے
ہیرا سنگھ ہتھیان ہرن پور ہوت نگر پھُرلا ہے
ہیرل ہرن مینار ہتھیجی ہریا ہوت لبھا ہے
یارو یک مچ یوسف والا پھر یزمان اَوا ہے
یثرب یم یرموک یمامے ونج یغمان پھرا ہے
یورپ یمن یونان یتن کر یاور یُمن کرا ہے
بھنورے وانگوں ہر ہک گل توں ونج تے باس گھنا ہے
دشت جبل وچ گشت کرا ہے ہر گز نہ گھبرا ہے
ہِمّتِ مرداں مدد خدا دا قول نہ محض بھُلا ہے
لبھ تے مخفی شہر گلستاں آن خبر سڻوا ہے

O

شہ پری دی تلاش وچ قاصداں دا روانہ تھیوݨ

کاݨ سفر تے حاضر سب جݙݨ شاہی حُکم سُݨیو نے
جذبے نال روانہ تھے کر ہِمّت کمر ٻدھیو نے
کڈھ تے خام خیال دِلوں ہِک رَب دی آس رکھیو نے
گھوڑیں اُتے خرچ خزانے جلدی نال لڈیو نے
اپݨے اپݨے ناں دے خط سب منشاں توں سنبھلیو نے
کھِنڈ ڳئے مخفی ہر جاہ قاصد مُلک لتاڑ سٹیو نے

قاصداں دا ناکام تھی تے واپس وَل آوݨ
اتے شاہ عاصم کوں سفر دا حال سݨاوݨ

سال ٻہوں بے حال رُلیے وَل دیس دو واڳ وَلیو نے
درد کشال کمال کنوں تھی مندڑے حال ڳیو نے
ہر ہِک مُلک اندر ڳئے قاصد اِرم دا مُلک پچھیو نے
مُلک اِرم دی خاص خبر کوئی ہتھ نہ مُول اَیو نے
خوش تصویراں چار پسند کر اپݨے نال اَنیو نے

آ چارے تصویراں اوہے شاہ دے پیش رکھتونے
عاصم شاہ دی خدمت وچ ونج سب احوال ڈتونے
عاصم ہوریں سݨ تے چُپ تھے پُتر توں راز لکیونے
سݨ تے حال دِوانہ تھیسی دِل وچ سوچ سُچونے
سݨیا حال جڈاں اے باہیاں شاہ کَن خبر پُچونے
شاہ سیفل دے دِل وچ وِسی بھاہ وَل ونج بھڑکیونے
نازک نرم ملوک دے تن کوں مخفی زخم لتونے

O

شہزادے داڈوجھی واری دِوانہ تھیوݨ اتے شاہ عاصم دا سمجھاوݨ

آن اکھیونے عاصِم کوں تھیا سیفل وَل سودائی
ہٹکیں مُول نی رہندا پیٹھے سفری سوچ بݨائی
شاہ سیفل کوں ونج تے عاصم گال ایہا سمجھائی
آکھیس قاصد وَل ائے ہِن ہتھ خبر کوئی نی آئی

ڈُور ہے دیس پریاں دا اُتھ ہے مُشکل محض رسائی
لبھ تے خوش تصویراں اَئے ہن چار اُتھوں او چائی
ڈیکھ اُوہے چارے تصویراں پُتر پسند کر کائی
جیڑھ تصویر پسند کر تے تئیں میکوں آن ڈکھائی
جتنا مال خزانہ لگسی ویساں اُتنا لائی
گھن ڈیساں او رشتہ تیکوں رُل نہ مُفت اجائی
مونجھ ملال مِٹیسی مالک تھیسی کرم خدائی
سیفل سُکھ نہ پاوے مخفی تھی گئی مونجھ سوائی

O

اپنڑے پیو شاہ عاصم دے اگوں سیفل دا گستاخی نال الاونڑ

پیو دے نال ذرا کُجھ سیفل تھی گُستاخ الاٹا
کر تھوڑیاں تقریراں بابا مَیں نی ہال ایاٹا
میڈے وَس وچ کُجھ نی اینویں ہے تقدیر کوں بھاٹا
باجھوں دِید پری دی مَیں کئی بئی تجویز نہ جاٹا

معاف کریں گستاخی بابا نہ جھُر جھور جھڑاٹا
رَگ رَگ میڈی وچ ہے مخفی اوندا عشق سماٹا

O

شاہ عاصم دا شہزادے سیفل کوں پیار نال سمجھاوݨ

آکھیا عاصم سیفل کوں نہ تھی بچڑا دیوانہ
گال میڈی تے عمل کریں اَے چن فائق فرزانہ
چھوٹی عمراں دے وچ نہ تھی توں پردیس روانہ
سعد وزیر دے نال اِتھاں توں ماݨ اے تخت شہانہ
مَیں تے صالح لبھسوں ڈِھویں کر تے گشت زمانہ
لبھ آسوں محبوب تیڈا جے ہویا حُکم ربانہ
سیفل آکھیا باجھ پری دے ڈِسدے مُلک ویرانہ
حسن پری دے مارے میڈے دِل تے جوڑ نشانہ
مردیں دم تئیں لبھساں اونکوں بݨ مجنوں مستانہ
رَہ نی سگدا دور شمع توں مخفی کئی پروانہ

O

شہزادے سیفل دا شاہ عاصم کوں بیگانیاں وانگے کھُلم کھُلا جواب ڈیوݨ

وَس میڈے وچ کُجھ نی بابا ہے تقدیر الٰہی
عشق پری دے دِل میڈے وچ زخم کیتا ہے جاہی
یاد اوندی فریادکنوں خود کڈھݨ نی ڈیندی ساہی
شاہی اپݨی آپ ہنڈھا توں مَیں تھی ونجٹیں راہی
دل دے نال اجازت ڈے چا قائم رَہی نت شاہی
سختی نرمی آپ نبھیساں رَاہ دی چاڑھی لاہی
کیتو روک رکاوٹ جے کر پا مرساں ڳل پھاہی
عشق جتھاں آ وڑیا مخفی کیتس خوب تباہی

شاہ عاصم تے شہزادے سیفل دا ہک بے نال سوال جواب کرݨ

عاصم آکھیا سیفل میڈی دِل نی سہندی دُوری
سیفل آکھیا بابا میڈی ہئی ڈاڈھی مجبوری

عاصم آکھیا حُکم کریں جو شرط کراں او پُوری
سیفل آکھیا باجھ سفر ہِن شرطاں غیر ضروری
عاصم آکھیا نہ کر مَیں تے اتنا قہر کلوری
سیفل آکھیا وَس نی میڈے ہے اے حُکم حضوری
عاصم آکھیا دِل میڈے دی رَہ گئی آس اَدھوری
سیفل آکھیا خوب دُعا کر تھیوے کرم غفوری
عاصم آکھیا آسن ڈُکھڑے کر جملہ جمہوری
سیفل آکھیا مخفی تیکوں ڈیسی رب مسروری

مصنِّف دی گال ازروئے انصاف

گال نہ منّی ہِک شہزادے کیتے عاصم چارے
چڑھے عشق دی پیڑی تے جو اونکوں کون اُتارے
نہ کُجھ کھاوے ،نہ کجھ پیوے روندیں وقت گزارے
ناں محبوب دا صدقوں سیفل دَم دَم نال پُکارے
رووے شام صباحیں شودا کڈھدا سرد شُکارے
کیتُس اَمر ملاحاں تے تھے پل وچ حاضر سارے

آ تقدیر نکھیڑا پایا وچھڑیئے سجݨ پیارے
شہ عاصم کوں نظرن مخفی چار چوفیر اندھارے

O

شہزادے سیفل دی تیاری واسطے ملاحاں دا بیڑیاں کٹھیاں کرݨ

سݨیا اَمر ملاحاں جھٹ فٹ اوں تے عمل کِتونے
وچ دریا دے نال مصر سب بیڑے آن کھڑیونے
رَل بیٹھے عاصم تے صالح بہہ تجویز بݨیونے
نوکر چاکر خدمت کارݨ ڈھیر تیار کِتونے
ہر ہِک جنس تے مال خزانہ بیڑیاں وچ رکھیونے
سیفل دی سنگت دے کارݨ سعد کوں نال بھیجونے
سڈ تے کول سبھے سفریاں کوں گال سبھو سمجھونے
شاہ سیفل دے حاضر رہݨا پارت خوب ڈِتونے
ویندیاں واری رو رو مخفی ہِک ہے توں مُکلیونے

O

مصنّف دی گال

عیش آرام ڳیا سیفل دا کیتی عشق تباہی
نازک نرم ملوک بدن کوں تیر لڳا وِچ جاہی
تھیا سیفل پردیس روانہ چھوڑ وطن تے شاہی
عشق دے وچ نی ڈِہدا عاشق ہرگز چاڑھی لاہی
ہٹکیں مُول ریہا نہ سیفل تھی پیا اوڑک راہی
مخفی کرم کرے ہر ہِک تے قادِر ذات الٰہی

O

دریا نیل دے کنارے تے شہزادے
سیفل دا مصر دے شہر کنوں باہروں آونڑ

چایُس بار محبت سِر تے عیش آرام کوں چھوڑیُس
عاصم شاہ دے سر تے ڈُکھ دا آن پہاڑ تروڑیُس
بدھیُس مولھ محبت والی شرم شعور چا بوڑیُس
ہِک نہ منّی کہیں دی سیفل ہر کہیں ہٹکیُس ہوڑیُس

آ برݨغت آ عشق پری دے سانگ جگر وچ پوڑیس
ہوش ریہا نہ کئی سیفل کوں ایجھا عشق وکوڑیُس
نازک ناز بدن دا مخفی ڳاٹا آن مروڑیُس

O

شہ پری دی ڳول وچ شہزادے
سیفل دا روانہ تھیوݨ

تھی ہَسوار سبھے پیڑیاں تے تھے پردیس روانے
روندا چھوڑ تے ما پیو کوں شاہ ثُریا دیس بِگانے
جھول چلیا جڑ نَوں سَو پیڑا من تے اَمر شہانے
مارن ونجھ تے چپّے چپّو میر ملاح یگانے
لہراں جوش ڈِکھاون آوِن چھک جھانبے لکھ کانے
ڈُھو ڈُھدکار جہان سݨے جاں چھک دریا بھِک آنے
ماہی خور کچھوں وچ نئیں دے پھردے سر گردانے
باکھوں بِشیّر بانے مچھ تھی چھتے پھرن دِوانے
سہنس پکھی دریائی رَل تے بولن حمد ترانے

تانگھ پری دی شاہ دے دِل وچ سہنس دلیلاں آنے
روز چلھیویں چین پچایا قِسمت نال بہانے
رب دا کرم تھیا ہے تیئں تے کر مخفی شکرانے

O

فغفور شاہ دے وکیل دا سیفل دی کچہری وچ آ تے اُوندے آون دا سبب پچھݨ

خبر سݨی فغفور جڈاں اُوں بھیجا ہِک درباری
تاں جو حال حقیقت پُچھ تے آن ڈِساوے ساری
خیر صلاحی لشکر ہے یا ہِس جنگ کاݨ تیاری
حُکم سݨیا جڈݨ قاصد وَل اُوں خوب ڈِکھئی ہوشیاری
نال اَدب دے شاہ دی خدمت ونج اوں عرض گزاری
سیفل آکھیا قاصد کوں سب چھوڑو مونجھ موںجھاری
نال محبت کول بلہا تے گال سݨائیُس ساری
ونج فغفور کوں خبر ڈِتوسی کر فرماں برداری

شاد تھیا فغفور بہوں وَل کیتُس شکر غفاری
تُرت مِلݨ لیوں شاہ سیفل کوں کیتُس آپ تیاری
پیش خدا نہ پاوی شالا مخفی کئی دشواری

O

فغفورشاہ داشاہ سیفل دی مُلاقات واسطےفوج دے کٹّھے آوݨ

تھیا فغفور مِلݨ دی خاطر سیفل کول روانہ
دستے فوجی نال ݨتوݨس جیوں دستور شہانہ
آ پہنچا شاہ سیفل کولھوں او منصف مردانہ
وِٹھریے فرش غلیچے ݙِگماں تھیا حیران زمانہ
جڑ بیٹھے گڈ یار ڈوہیں وَل تھئی مجلس میخانہ
کیتی خوب تواضع سیفل خوب بݨیا یارانہ
سیفل آکھیا سݙ کجھ ٻڈھڑے اے فائق فرزانہ
آن ݙسن جو مُلک اِرم دا میکوں نام نشانہ

حل تھیوے کُئی مشکل میڈی تھیوے کرم ربانہ
چھوڑیم جیندی خاطر شاہی لشکر مال خزانہ
بھیج درود نبیؐ تے مخفی رب دا کر شکرانہ

شاہ سیفل دی کچہری وچ ڈو بُڈھڑے آدمیاں دا آونڑ

ڈو بڈھڑے ہرکارا گھن تے سیفل کولھوں آیا
سڈ تے کول ضعیفاں کوں شاہ نال پیار بلھایا
ہا بڈھڑا داؤدؑ نبی دے ویلے وقت دا جایا
ڈوجھے بڈھڑے وی ہا ویلا اُوندے نال نبھایا
سیفل بہہ تے نال وضاحت سارا حال سنڑایا
شہر گلستاں اِرم اندر ہے شاہ سیفل فرمایا
خاصی خبر سنڑاوو جیکر ہیوے رب ڈکھلایا
سنڑ سیفل دی گال اُنھاں بہہ خوب عقل دوڑایا
آخر بولیے نام ایہو تیئں پہلی وار ڈسایا
تھیسی مشکل حل مخفی جڈٖ مولا کرم کمایا

شاہ سیفل کوں ڈوں بُڈھڑے بزرگاں دا مشورہ ڈیوݨ

شاہ سیفل کوں رَل تے بُڈھڑیاں ہک تجویز ڈسائی
قُسطُنطُنیہ شہر پراݨا جاݨے خلق خدائی
لگسی پچدیں صرف مہینہ جے تیئں ہِمّت لائی
اُتھ ہوندن ہر جاہ دے بندے رُل نہ مفت اجائی
ملک اِرم دی خبر تیکوں مِل شیت ونجے اُتھ کائی
دِل دا مطلب پیسیں جے کر قسمت واگ وَلائی
سوچ برا نہ کہیں دا مخفی کر سب نال بھلائی

شاہ سیفل دا قُسطُنطُنیہ دو روانہ تھیوݨ

قُسطُنطُنیہ پہنچݨ کیتے کیتُس جلد تیاری
کول ملاحیں کوں سڈ سیفل حُکم ڈِتا کر جاری
گل لگ تے فغفور کوں ملیا سیفل ویندی واری
ٹُرپے کھِلدے ہسدے ویندے آس دے محل اُساری
روز شراب کباب مُیسّر جوڑ بہن چویاری

نال خوشی دے وچ دریا دے ویندے وقت گزاری
سیفل دا من مونجھ کرے جڈڑ آوِس یاد پیاری
ہِک ڈینہہ حُکم خدا دا تھیّا گھُل پئی سخت اندھاری
گرد غبار چودھار اُٹھیا گئی پیش نہ آوے کاری
گجّن بدّل کڑکن بجلیاں بارش تھی گئی جاری
تھئی برسات ننانواں ڈٹھا آن اُتھاں خونخواری
ختم تھیاں تدبیراں ساریاں آیا قہر غفاری
تھی مجبور ملاح گیے سب کم نہ ائی ہشیاری
ہوش حواس تھئے گم سب دے آ گئی مونجھ مونجھاری
چھُٹ گے ونجھ تے چپّے چپّو پیش پئی دشواری
لہراں لڑدیاں آن تروڑیا پیڑیں کوں یک باری
تختے نال رَلیا نہ تختہ موج ٹکر ایں ماری
غوطیاں وات بحر وچ آ گئی فوج مصر دی ساری
غرق جوان ہزاراں تھی گے پھیری موت بوہاری
نکھڑ گیا شاہ سیفل کولھوں سعد وزیر ہزاری

انج انج تختے تے وِچ کیتی سیفل سعد سواری
عاشق دا دل خون تھیوے جڈݨ لاوِس پرم کٹاری
جھُک وِچ مخفی رب دے در تے کر گھِن توبہ زاری

O

پنجھا آدمیاں دے کٹھے شہ سیفل دا ہِک تختے تے رہݨ اَتے باقی لشکر دا غرق تھیوݨ

لشکر سارے دی تھئی رَب دے حکم دے نال تباہی
وِچ دریا سب غرق تھئے واہ قدرت پاک الٰہی
سیفل ہِک تختے تے چڑھیا پنجھا نال سپاہی
تھی غمناک نمانڑے بے وَس تھے منزل دو راہی
ہِک ڈُوجھے دے حال کنوں نہ رہ گئی مُول اَگاہی
نِکھڑیا سعد وچھوڑے لایا سیفل کوں ڈُکھ جاہی
سیفل رو رو آکھے رُل گیا سعد پیارا ماہی
دَرد نہ ڈیون ہِک پل مخفی شاہ سیفل کوں ساہی

O

شاہ سیفل دا سعد دی جدائی اِچ رووݨ

شاہ سیفل کوں یاد ٻہوں نِت سعد پیارا آوے
نِکلن درد کنوں نِت آہیں رَت دے نیر وَہاوے
مارِس روگ جُدائی دا آ وَل وَل مونجھ ستاوے
تڑپ تڑپ ڈھہہ بھنورے وانگوں سہنس بھنوالیاں کھاوے
پاک خداوند شالا کہیں کوں رودھیاں وچ نہ پاوے
سیفل نال سپاہی ہر ہِک تھی گستاخ اَلاوے
سیفل آکھے یار ڳولیساں جے تک موت نہ آوے
لیکھ متھے دا پاک خدا دے باجھوں کون مٹاوے
بس مخفی ہر بندے کوں رب سیت دے نال جِواوے

شاہ سیفل دے ٹولے وِچّوں ہِک آدمی دادریا دے وِچ ہِک پیڑی کوں ڈیکھݨ

مصریاں وِچّوں دِید بھنوائی ہِک بندے دُور بَحر وچ
کشتی دُور ٻہوں ہِک تردی آیُس نیک نظر وچ

کالے رنگ دے زنگّی رَہزن ہَن ہَسوار ستر وچ
رَہندے ہن او ظالم رَہزن نت مخمور خمر وچ
آن کِتونے حملہ آئے مصری سخت قہر وچ
سفری تے او ترس کریندے رَہ جو آپ سفر وچ
ہَن ہُشیار لڑاکے زنگّی ماہر تیغ تبر وچ
سوکھا کم نی قدم ٹِکاوݨ بیشک عِشق نگر وِچ
آن کراویں مخفی کوں دیدار حضورؐ قبر وچ

O

زنگیاں دا مصریاں دے نزدیک آتے جنگ کرݨ

آتش بازی کر تے زنگیاں مَاریے مَرد متارے
سیفل نال جھڑے ست بچ گئے تھی گئے قید وچارے
نال اَمان رکھیا رب شاہ کوں وانگ خلیل پیارے
مصریاں ہتھوں زنگیاں دے ڈاہ ڈاکو موئے سارے
ڈردا رَہ نِت رب توں مخفی او ڈاڈھی سرکارے

O

زنگیاں دا شاہ سیفل کوں ست سپاہیاں
دے رلّے خشکی والے پاسے نیوݨ

ست کشتی وچ سیفل کوں وَل خشکی طرف نِتو نے
ونج سردار اگے سیفل کوں جلدی پیش کِتو نے
لڑ بھڑ والا بہہ تے اُونکوں سارا حال ݙتو نے
جیویں حُکم ݙتا اُوں زنگّی اونویں عمل کِتو نے
باجھ اَمر سردار دے مخفی نہ کوئی قدم چتو نے

زنگیاں دا شاہ سیفل کوں جھِڑّکا تھی
تے سلام کرݨ واسطے حُکم ݙیوݨ

نِوڑ سلام کرو سب میکوں زنگی حُکم چلایا
ݙیکھ تے فوج زنگی دی شاہ دا دِل ݙاڈھا گھبرایا
تیغ تبر دے نال اُنھاں کوں زنگیاں خوب ݙرایا
شاہ سیفل تسلیم کیتا جو زنگی حُکم سݨایا
صورت شاہ دی ݙیکھ تے کِنّھاں زنگیاں ترس کمایا

ڈِھی اپݨی کوں زنگی جابر جلدی نال سڈ ایا
شاہ تے اُوندے ساتھیاں کوں اُوں ڈھی دے ہتھ پکڑایا
صُورت شاہ دی ڈیکھ تے رَن دا دل ڈاڈھا للچایا
نرم گلاب دا پھُل ہِک مخفی بے قدریں ہتھ آیا

مصنِّف دا زنگانی دے گُجھپ بارے بیان

ہئی اصلوں بد شکلی گھچلی او چندری زنگاݨی
کالی کِٹّھی قہر دی کوجھی ہئی چتّل حبشاݨی
واچھاں وڈیاں ڈند ہَن چپراں اَکھ کوھوں ہئی کاݨی
ٹھُلّے تھوڈ تے لمبی کھاڈی نظرے خاص دیہاݨی
ڈنڈݨ موٹی پیٹ کلھوٹی ٹُردی وانگ ہتھاݨی
ہئی سردار سبھے کوجھیاں دی او بدشکل کٹاݨی
ڈائݨ جنگل دی ڈیکھ کراہیں ڈردی خلق نماݨی
صورت شاہ دی ڈیکھ تے سوہݨی آیُس منہ وچ پاݨی
اوجھِل گندّی شہزادے توں ہِک تِل نہ شرماݨی
عاشق تھی گئی شہزادے تے او بے عقل سواݨی

شاہ دی شکل اُتوں گئی پہلی نظر دے نال وِکاݨی
دل وچ شوق وِصال دا رکھیس پھنڈیں اَ نگ نہ ماݨی
وصل وِصال دی اپݨے دِل وچ جوڑیُس رام کہاݨی
آکھے ہݨ تئیں عمراں میڈی ایویں مفت ویہاݨی
قسمت نال مِلیا ہے میکوں اپݨے ہاݨ دا ہاݨی
شاہ سیفل دے نال شروع وچ تھی تے موم الاݨی
گاِلھی بھولی اپݨے وَسّوں بݨدی ڈھیر سیاݨی
ہار سنگار کرے ہر ویلے سمجھے آپ کوں راݨی
شاہ سیفل کوں پر کُئی مخفی اوندی رمز نہ بھاݨی

زنگاݨی دا سیفل کوں اپݨے کول سڈ وا
تے اوندے گھّٹے شراب پیوݨ

بھُوت سوار تھیُس خواہش دا سُرخ شراب منگایُس
جوڑ تے رات کوں مجلس ہِک وچ سیفل کوں سڈ وایس
پیتی آپ شراب زنگاݨی سیفل کوں پلوایُس

تھئی مدہوش نشے وِچ جاں اَکھ سیفل نال رَلائیُس
سمجھ ڳیا شاہ چال اُوندی منہ فٹ ٻئی طرف وَلائیُس
ڳئی ڳوڑتیج زنگاݨی جاں شاہ لا غرضی ݙکھلائیُس
کر تے مخفی کاوڑ شاہ کوں مجلس توں کڈھوائیُس

زنگاݨی دا کاوڑ کنوں شاہ
سیفل کوں مُشقّت ݙیوݨ

سیفل ہِک نہ سݨی رَن دی ترلے کر کر تھکّی
چڑھیُس کاوڑ سیفل تے مایوس تھئی جاں پکّی
حکم ݙتس جو رات ݙینہاں شاہ سیفل پیہے چکّی
آکھے سخت سزا توں ݙر تے پیسی آپے ڳکّی
نازک نرم کنوں نت گھندے سخت مشقّت یکّی
نکلݨ مُول نہ ݙیندے شاہ کوں ہر دم رکھدے ݙھکّی
سݨ تے مخفی شعر تیڈڑے ہے دُنیا ہَکّی بکّی

وَل زنگانی دا سیفل کوں بُڈھی دا
بالن ڈھوہن کیتے حُکم ڈیوݨ

جا تُس کم نی بݨدا ایں وَت آ کھیُس لکڑیں آنے
بُڈھی کاݨ ڈھوہے نت سِر تے سیفل کاٹھیاں کانے
سیفل مرد ملُوک دا چیتا کیتا رَن گردانے
شہزادے کوں موم کرݨ لوَں جوڑے روز بہانے
تھیندے رب ناراض جڈن کھَس گھندے تاج شہانے
عشق دے وچ تھی ویندن مخفی مرد عقیل دِوانے

شاہ سیفل دا یاراں دے نال اُتھوں نکلݨ کیتے صلاح کرݨ

سڈ تے سیفل یاراں کوں ہِک نیک صلاح سݨائی
مرݨ ترݨ منظور کرو ہݨ نکلو نال تِکھائی
لکڑیں گول بݨیسوں تولھا میوے جُلسوں چائی
سب سنگتیاں منظور کیتی جو شہ تجویز ڈسائی
رب کوں محض نی بھاندی مخفی ہِک تِل فخر وڈائی

پیڑی تیار کرتے سیفل تے اوندے ساتھیاں داروانہ تھیوݨ

آس خدا دی کر تے بہہ گے پیڑی اُتّے اٹھّے
زنگیاں دے ڈر کوھوں اُتھوں جلدی جلدی نٹھّے
دھکے دھوڑے کھاوے پیڑی موج جڈݨ کئی وٹھّے
کئی پکھی پکھیارو اُتھاں اڈ دے تھی تے کٹھّے
زور ڈتونے رووݨ تے گے وِسر مذاقاں ٹھٹھّے
سنیہے باد صبا دے ہتھ شاہ کول پری دے پٹھّے
کر گھن توبہ جلدی مخفی موت متاں آ وَٹھّے

سترّ ڈیہاڑے پیڑی دادریادے وچ ویجݨ تے وَل
آخر ہک جزیرے دے کول کندھی لگّݨ

ہولے ڈاڈھے وِچ دریا دے تولھا لُڑھدا آیا
ڈیکھ تے حال مصیبت دا دِل ہر ہِک دا گھبرایا
ہِک سیفل دے دِل وچ تھیوے جُوں جُوں شوق سَوایا
تھوڑا تھوڑا میوہ کھا تے مشکل وقت نبھایا

خیر اَمان دے نال ریہے سب قادر کرم کمایا
ستّر ڈِینہہ دے بعد خدا وِنج توڑھا کندھی لایا
ہا سرسبز جزیرہ آکھِن کیتی کرم خدایا
لہہ توڑھے توں بیٹ ڈِ ہوں فٹ ہر ہِک قدم ودھایا
بہہ آرام رِکتونے اوں جاہ خیر دا وقت ویہایا
میوے خوب کھدونے مخفی کرم خدا فرمایا

شاہ سیفل دا اُتھّاں ڈِینہہ گزارݨ

اتے اُتھاہیں رات رَہ پووݨ

خَیر دے نال نبھیونے ڈِینہہ تھی رات ڳئی جاں کالی
سئے دریائی ناڳاں اُتھاں ڈِتی آن ڈِکھالی
میوے دار وݨاں تے چڑھ ڳئے سارے مرد موالی
مشکل نال سبھے سفریاں اُتھ رات ڈِکھاں دی جالی
شکل کوئی نہ ہئی نظریونے جان بچاوݨ والی
فجریں نال روانہ تھی پے قادر مشکل ٹالی
محنت کر تے لکھ توں مخفی ہر ہک شعر مثالی

سویر کوں سیفل دا ساتھیاں دے نال
پیڑی تے چڑھ تے روانہ تھیوݨ

وقت فجر دے چڑھ بیٹھے تھئی پیڑی ترت روانی
ڈٹھیں باجھ نی رہندے ہووِݨ ڈُور جنھاں دے جانی
شاہ سیفل کوں مونجھ مونجھاری ڈِتی سرگردانی
آکھے او تئیں تنٹساں جے تک باقی ہے زندگانی
گھول گھتاں میں درس پری توں تاج لکھاں سُلطانی
مرداں اگّوں موم جبل جے ہووے جوش ایمانی
ڈکھ سکھ مخفی ہر بندے دے لکھدے قلم ربانی

تقریباً چار مہینے بعد پیڑی دا کندھی لگّݨ

وچ دریا دے چار مہینے پورے سفر کِتونے
ہِک سرسبز جزیرہ دوروں ہِک ڈِینہہ نظر اَیونے
نال اَمَر پرور دے توڑھا ونج ہوں طرف لگّونے
سبھّے مرد مُسافر لتھّے میوے خوب کھدونے

چار مہینیاں بعد ذرا ونج چین سکون ملیو نے
ولٹ وقواق دے پتر اُتھاں سر آدم وانگ ڈھو نے
چہکن وچ گلزار دے بلبل بولیاں مست سنڑیو نے
آ برڑغت ہک شور ڈراکل کناں آن پیو نے
گورنڑ پکھ آ ظاہر تھیّا دِل ڈاڈھے گھبریو نے
چاتا گورنڑ ست مصریاں کوں نہ کوئی زور چلیو نے
بِن سیفل دے بَر وچ مخفی موت دا جام پِتو نے

سیفل دے سنگتیاں کوں گورنڑ پکھ دا چاتے اُڈ ونجّنڑ

اُوں جنگلی گورنڑ دا لقمہ بنڑ گئے پَل وچ سارے
میل ہو ہار گیا سنبھٹائیں کوں تھے بے وس بیچارے
تھیا تن تنہا میر مِصر دا بھردا سرد شُکارے
نِکلے جان بدن توں کیویں رب نہ جے تک مارے
تھی غمناک جنگل دو دوڑیا رووے کڈھ ڈھنڈکارے
نازک ناز نفیس نسل تے آن ڈٹھے ڈکھ بارے
وَل وی اوں محبوب اُتوں شاہ صدقوں تَن مَن وارے

قدم اگوںہاں دھردا ہر دم ہِمّت مول نہ ہارے
رُل مردن سئے عاشق رَہ وچ کُئی وَنج چڑھدِن کھارے
عشق سمندر دے وچ مخفی شہ کھاندن شہ تارے

شاہ سیفل دا گورنڑ دےڈر کنوں صحرادی طرف بھج ونجّنڑ

سَنج بر دو منہ کر تے ٹُریا دھِکے دھوڑے کھاوے
حال کنوں بے حال تھیا شاہ رت دے نیر وہاوے
خار ہزار پڑن وچ پیراں پیر جتھاں شاہ پاوے
نہ رستہ نہ رہبر مِلدا پَل پَل سُول ستاوے
دہشت ناک بلائیں ڈیکھ تے شاہ دا دِل گھبراوے
ہر ویلے ڈر گورنڑ پکھ دا تن دا خون سُکاوے
سعد سجنڑ دی یاد ستاوِس کونج طرح کُرلاوے
درد وِلھیٹ سلھیٹ ڳیوِنس اوکھیں وقت نبھاوے
کارنڑ ماہی ، ماہی وانگوں ہر ویلے تڑپاوے
تڑپ تڑپ ڈھہہ بھنورے وانگوں سنہس بھنوالیاں کھاوے

من بھانڑے محبوب دی سِک وچ اپڑنی جان گنواوے
کر یاراں کوں یاد سدا ڈکھ ڈوڑا دِل کوں لاوے
دِل وچ شوق پری دا مخفی جوں جوں ودھدا آوے

گورنڑ پکھ داڈوجھےواری آ تے شاہ سیفل کوں چاونجّنڑ

آ کیتا وَت حملہ شاہ تے گورنڑ ڈوجھی واری
چمبے دے وچ چا تے شاہ کوں اُڈ گیا مار اُڈاری
کر تے شور انگاساں چڑھیا گورنڑ وانگ اندھاری
جیونڑ توں ہتھ دھو تے سیفل آیُس مونجھ مونجھاری
آکھے جیندیں ڈیکھ نہ سگیم ناز بھری او ناری
ہے مخفی ہر شخص کوں ہر ہِک دَم دے نال خواری

گورنڑ پکھ دا شاہ سیفل کوں آ لھڑیں وچ
چا آونڑ تے وَل کھیں بے پاسے اُڈ ونجّنڑ

اُوں دریا دی کندھ تے واقع ہا ہِک جبل اُچیرا
اوں ویران پہاڑ اُتے ہِک ونڑ ہا ڈھیر وڈیرا

مدت کنوں اوں وݨ دے اُتے ہا گورݨ دا دیرا
کیتی پے ہن آلھڑیں دے وِچ بچے چار بسیرا
سٹ تے شاہ کوں آلھڑیں وچ خود اُڈ ڳیا ڈُور تکھیرا
مخفی موت خُدا ڈیندے ہے خالق سب دا جیرھا
شاہ سیفل دا اُوں آلھڑیں وِچ زندہ بچ وینڄݨ

کھا تے ماس اُنھاں مصریاں دا رجّے پے ہَن بچّے
نال اَمان رکھیا سیفل کوں آلھڑے وِچ رب سچّے
ڈٹھا شاہ اُتھ یاراں کوں پے کرنگ اجاں ہَن بچّے
ڈیکھ اُنھاں کوں شاہ دے سینے ڈکھ دے بھانبھڑ مچّے
آیا نانگ اُتھاں ہِک مخفی کھا ڳیا بچّے کچّے
سیفل دا آلھڑیں وچوں نِکل تے پانبلیاں وچ لُک بہݨ
اتے نانگ دا اُوں آلھڑیں وِچ آ تے بچّیاں کوں کھاوݨ

سیفل سُرک تے آلھڑے وِچوں پانداں وِچ لُک بیٹھا
بیٹھا رہ ڳیا ڈر دے ماریے مار تے شودا ویٹھا

آ برڑغت ہک نانگ وڈا اُوں آلھڻے وچ آ پیٹھا
چارے بچے گورڻ دے او کھا ڳیا چیٹھا چیٹھا
لہہ تے مخفی پاڻی پیتُس جنگل وچ ونڄ پیٹھا

اُوں نانگ داوڻ کنوں تلے لہڻ
اتے شاہ سیفل دا اُوں جا کنوں بھڄّڻ

جلدی نال لتھا وت سیفل نانگ جڈاں ٹُر ڳیّا
گرمی توں اُوں بر وچ شاہ دا حال بُرا سئے تھیّا
نازک مرد مَلُوک مصر دا وچ مُشکل دے پِیّا
جیں ڈِینہہ عشق وِلتھّا شاہ کوں حصّے وچ بہوں ڈھیّا
مخفی کہیں دے پیش نہ آنے رب سئیں ڈکھ اے جھیّا

گورڻ کوں اپنے بالاں دے حال دی خبر لڳّڻ
اتے جلدی نال اُوندا اُتھاں آوڻ

خبر لڳی جڈ گورڻ کوں فٹ آلھڻے دے وچ آیا
حال تباہی ڈیکھ کراہیں گورڻ شور مچایا

آبی نانگ کوں ڈیکھ کراہیں گورنڑ پکڑ نِوایا
پھُوکا مار تے ہِک گورنڑ کوں آبی نانگ جلایا
قادر قدرت والے شاہ کوں قدرت نال بچایا
قدرت رب دی ڈیکھ تے مخفی شاہ سر سجدے پایا

O

شاہ سیفل دا پریشان تھی تے ڈراکلے جنگل دو ونجّنڑ

روندا رڑدا ٹُریا سیفل سنج بر مارو تھل وچ
دھکے دھوڑے کھاوے آوِس نہ کئی گال عقل وچ
رُلیا مرد ملوک مصر دا آئیُس جال جبل وچ
چھل چھل چھالے چھلکن پیراں پیر رنگیے رَتوں وچ
چا تقدیر نکھیڑیے اُوندے یار سبھے اَلپل وچ
سہنس چیکاٹ ہکاٹ سنڑے لُڑھ لایا شور جنگل وچ
تھیا بے واہا میر مصر دا سُول سہے پل پل وچ
روز ازل توں گیڑ ڈکھاں دے پئے سیفل دے گل وچ

نہ کئی تیغ کٹاری ہتھ نہ تیر کمان بغل وچ
آن رُلایا قسمت شہ کوں سنج بر مارو تھل وِچ
دِل وچ سئے وِسواس کرے ڈکھ آگے سن اوّل وچ
پھس گیا مخفی گل توٹی شہ دردیں دی دلدل وچ

O

شاہ سیفل دا جنگل وچ صندل دے درختاں کوں ڈیکھݨ

رات ڈینہاں وچ جنگل دے شہ ویندا سفر کریندا
بھُرٹ مُرٹ سنڑھ لاٹاں جھَل جھَپ کھِپ کھاراں لتڑیندا
ناز بھریا شہزادہ ویندا ڈکھ ڈوڑے بھگتیندا
چھالے پھِسدے پیراں دے جاں قدم اگونہاں چیندا
جنگلی جانوراں دا ڈر نت شہ دا دِل دہلیندا
آس خدا دی رکھ تے نِت او ویندا قدم ودھیندا
صندل دا ہِک جنگل ڈٹھس بے حد خوشبو ڈیندا
ڈیکھ تے قدرت قادر دی شہ مخفی حمد الیندا

شاہ سیفل دا صندل دے درختاں تلّے مکوڑیاں کوں ڈیکھݨ

ماری دید جڈاں ونج سیفل کھڑ ہک وݨ دے تلّے
کُتّے جیڈے پھرِن مکوڑے اُتھ ٹلّے دے ٹلّے
جو شئے وی ہتھ آوے کھاوِن واپس مول نہ ولّے
بھج تے نکھتا سیفل کوں اُتھ نہ گئی جاہ پئی جھلّے
چاک تھیونس پیر پیونس ڈکھ آ پیش کللّے
عشق دے کم ہِن بے شک مخفی سارے سخت اَولّے

شاہ سیفل دا بوزاں دے شہر وچ پُجّݨ

رُلدیں پھردیں سیفل شودا ونج پہنچا ہِک جا تے
ڈیکھ مکان نویں اُتھ پہنچا قدم تکھیرے چا تے
ہَن اُوں ملک ولایت دے وچ بوزاں دیرے لاتے
ہدھ سیفل کوں صاحب دے فٹ پیش کتونے آ تے
آس لہئی شہ جیوݨ دی تھیا راضی مرد رضا تے
مخفی توں مایوس نہ تھی رکھ تقوا پاک خدا تے

بوزاں اَتے اُنّھاں دے بادشاہ دی

صِفت وچ مصنِّف دا بیان

قادر قدرت والے اُوں جا اِیجھا سانگ بݨایا

ہا سردار اُنھاں بوزاں دا ہِک آدم دا جایا

ٻن آکھے اُوں صاحب دے نہ چیندے قدم سوایا

اُونویں اُونویں عمل کِتونے جیویں اُوں فرمایا

شاہ سیفل کوں قسمت مخفی ونج او مُلک ݙکھایا

سویر کوں شاہ سیفل دا ملائم شاہ دے کول ونجݨ

وقت فجر دے کول ملائم دے جاں سیفل آیا

مَرد ملائم شاہ سیفل کوں چھِک تے سینے لایا

آکھیُس مُدّت بعد خدا ہے آدم زاد مِلایا

پچھیُس نام نشان اوندا شاہ نام نشان ݙسایا

بہہ تے نال محبت اُوں وی سب ݙکھ درد سݨایا

ہے عبدی سوداگر مصری ہاں میں اُوندا دا جایا

مَال بھوں ہم کٹھّا کر تے جوڑ جہاز لڈ̣ایا
کارݨ کاروبار دے مَیں ہم ڈ̣و جھے ملک سِدھایا
تھی گئے غرق جہاز مگر ہے میکوں سَیت بچایا
رُلدیں پھِردیں آ ئیُم اِتھ رکھ دِل وچ خوف سوایا
بُوزاں پکڑ میکوں اِتھ اپݨا ہے سردار بݨایا
ہے ہر چیز مہیّا پر ہِم دیس دی مونجھ ستایا
مَرد ملائم سیفل کارݨ کھاݨا ترت منگایا
رَل تے خوب شراب پیتو نے مستی سانگ رسایا
تھی بیٹھے مدہوش جڈ̣اں اُتھ شاہ سیفل فرمایا
مُلک اِرم دی خبر ڈ̣سا ہئی رب جیکر ڈ̣کھلایا
آس خدا دی رکھ توں مخفی نہ کر فِکر اجایا

شاہ سیفل کوں ملائم شاہ داجواب ڈ̣یوݨ

بولیا مرد اِرم دی میکوں محض خبر نی کوئی
اݨ ڈ̣ٹھے محبوب دی خاطر کیوں چا حال ونجوئی
نہ ملّیوں نہ نال اوندے کئی گاِل مہاڑ کِتوئی

بھر تے عشق پیالہ کیوں چا سیفل یار پِتوئی
لکھّیا لیکھ متھے دا مخفی آخر پیش پیوئی

مَلائم شاہ کنوں شاہ سیفل دا رُخصت منگّݨ

چوتھے روز ملائم کوں اے آکھیا سیفل سائیں
نال اَمان دے میکوں اپݨی سرحد پار لنگھائیں
بھیج حفاظت کارݨ میڈے نال اے بوز بلائیں
ڈیکھ میکوں کمزور متاں آ باندر لڑن کتھائیں
یا رب مخفی بیچارے دیاں کر منظور دُعائیں

شاہ سیفل دی ہمراہی کیتے
ملائم شاہ دا ہِک باندر کوں طلب کرݨ

باندر کوں سڈ کول ملائم گال ڈِسائی ساری
آکھیس راہ وچ کرݨی ہے تیئں شاہ دی خدمت گاری
نال اَمان لنگھاویں سرحد خوب ڈِکھا ہوشیاری
سرحد تے مُکلایا شاہ توں باندر وَلدی واری

شاہ سیفل درماندے کوں اَئی پیش نویں دُشواری
سنج بر دو منہ کرتے اپڻا سفر کیتا شاہ جاری
سیفل کارڻ گھل پئی مخفی ڈُکھ دی تیز اندھاری

شہزادے سیفل دے غمّاں

بارے مصنِّف دا بیان

درد اَلم اُتھ سیفل دی جُڑ کیتی خوب تباہی
رَت دے نیر وہیندا ہویا سنج بر دو تھیا راہی
روہ گھنیرے درد اویڑے ڈُکھڑے تھے ہمراہی
پیریں پڑن ببول ہزاراں زخم کریندے جاہی
تلھٹیے پیر تے چھلکن چھالے کڈھدا مول نہ ساہی
شاہ سیفل دے جذبے دی پئے ڈِیندے زخم گواہی
سر چاپُس ڈُکھ آیُس جتنا وینْدا درد سراہی
زور اُتے جذبے دے لڑدِن بن ہتھیار سپاہی
کالے روہ ڈِکھلاون کالے بدلاں وانگ سیاہی
نظرن گورڻ پکھ سیفل کوں بر وچ جاہ پچاہی

رب دی آس تے ٹُردا رہ گیا جھاگیُس چاڑھی لاہی
ہے ہَر شئے تے بے شک مخفی قادر ذات الٰہی

O

شاہ سیفل دا ویران جنگل وچ پُجّݨ

سیفل شودے سخت مصیبت روہ جبل وچ جالی
پرزے پرزے جسم تھیا کئی جا نہ ڈِسدی خالی
مونس مرد غریب کوں پاتا آتش عشق کُٹھالی
سوز برہ دا ویندا اوندا اندروں جگر پچالی
پیریں پڈن ببول بہوں اَئی رات غماں دی کالی
دشت اندر جاں گشت کرے شاہ کھاوے سہنس بھنوالی
رِچھ راخس تے گرگ بہوں نت کردے زور زنگالی
مونجھ مُنجھالیں سوز ستایُس ہجر اندر بھا بالی
مرد غریب کوں ڈیون پَل پَل گورݨ سہنس ڈِکھالی
بونگین شیر ببر چودھاروں کر کے جوش جلالی
اولے گھِن تے لُک لُک ٹُردا سیفل مرد موالی

نہ سنگتی نہ رہبر کوئی پیش پئی بد حالی
ہِک ڈِینہہ مخفی مر ونجڑے ہے دُنیا خواب خیالی

مصیبت وچ شاہ سیفل کوں بادِ صبا کوں سنیہا ڈیوݨ دا خیال آوݨ

پیش پئے ڈکھ سیفل دے جو لِکھیے روز ازل دے
ساہ نِکلے نہ رہبر مِلدا وِچ ویران جنگل دے
پڑدے پیریں ظالم ککرے قاتل روہ جبل دے
جاتُس باد صبا بݨ پکرے کون پیا وچ تھل دے
دُکھدا شاہ دا تن من مخفی وانگ سدا حرمل دے

شاہ سیفل دا پری دے تصوّر وچ بادِ صبا کوں پیغام ڈیوݨ

جالی رات ڈکھاں وچ شاہ جڈݨ وقت فجر دا آیا
باد صبا کوں رو تے عاشق عرض ایہو سݨوایا
ونج پیغام پری کوں ڈے شاہ تھی غمناک اَلایا

آکھیں عشق تیڈڑے ہے میکوں ڈاڈھا سخت ستایا
بہر خدا لہہ خبر میڈی ہم دردیں مار مُکایا
جان کنی دی سختی توں وَدھ ہے میں درد نبھایا
عشق تیڈڑے دی آتش دِل وچ ہے بھانبڑ بھڑکایا
بݨ جوگی ہم کارݨ تیڈڑے انگ بھبھوت رَمایا
نینہہ دی چوٹ لگُم جیں ڈینہہ دی چین نہیں پَل پایا
شان شرم سب تیڈڑے ناں توں ہے میں گھول گھمایا
یاد خدا کوں کر نِت مخفی سٹ سب وَہم پرایا

شاہ سیفل دے حال تے مصنّف دا بیان

روندیں روندیں نین نمانڑے تھے سیفل دے کھِیوے
مونجھ سجݨ دی سخت ستاوے جام عذاب دے پیوے
دِل کوں لکھ ترسلّے ڈیوے زخم بدن دے سیوے
بِن دیدار سجݨ دے عاشق ہِک پل مُول نہ جیوے
گئی طاقت مُکلا مخفی پر شوق اگونہاں تھیوے

O

جنگل دے گرداب وچوں شاہ سیفل داباہروں آوݨ اَتے ہِک مکان کوں ڈیکھݨ

رُلدا رَہ ڳیا کئی ڈینہہ سیفل وچ ویران جنگل دے
سک سکرات سڑیندی سینہ پُور پووِن پل پل دے
نہ سُونہہ لگدی نہ راہ لبھدا ماریے طاق عقل دے
شاہ کوں اُتھ کُجھ نظر نہ آوے باجھ پہاڑ جبل دے
نِکتا گھمّر گھیر توں شاہ جاں کھا غوطے وَل وَل دے
عالیشان مکان ڈٹھس وچ راوے روہ جبل دے
موتیاں نال جڑیا در بند ہا اندروں نال قفل دے
باہروں کھڑ تے سیفل پہلوں سڈ یا نال ہَکل دے
کُئی آواز جیڈݨ نہ اَئی دَر بھنیُس نال زُھل دے
تھی ڳیا داخل سیفل مخفی وچ رنگین محل دے

شاہ سیفل دامکان دے وچ قدم رکھّݨ

رَکھ تے پیر صُفے دے وچ ونج شاہ جڈ جھاتی ماری
چادر پا ہِک سُتا ڈٹھس تخت تے ویندی واری

بخت بھریے وَنج اُوندے منہ توں چادر جلد اُتاری
سُتی ہئی ہک آدم زادی ہاسی شکل پیاری
مُورت نال رَلی نہ صُورت آیُس مونجھ مونجھاری
نازوں نازک ناز کوں سیفل جاتا راج دُلاری
تھی حیران کھڑا شہزادہ لاش اُتے یکباری
گِرد کھڑے سئے موتی جھلکن لکھ گوہر دیناری
دُنیا دولت ڈھیر اُتھاں ہَن سئے صندوق سُناری
کھُلسن مخفی راز جڈاں تھئی نندر کنوں بیداری

تخت تے سُتّی شہزادی کوں سیفل داجگاوݨ

سیجھ سُتی کوں آن جگایُس کر تے خوب تِکھائی
پر اُوں نازک ناز بھری کوں جاگ ذری نہ آئی
بخت بھریے کھڑ تخت اُتے وَل سخت اَواز اَلائی
وَل وی محض ڈِتی نہ وَلدی اُوں آدم دی جائی
شاہ جاتا شہزادی کوں ہے نِندر اجل دی آئی
اَمر خدا دے نال اچانک شاہ جو نظر بھنوائی

جالے وچ ہک تختی شاہ کوں پرور پاک ڈِکھائی
سوچ سمجھ تے سیفل تختی جلدی نال اُٹھائی
لِکھی ہئی اُوں تختی تے جو پڑھیُس ترُت لِکھائی
وقت پڑھݨ دے شہزادی کر ہَل چُل نندر ونجائی
منتر پڑھ تے ماریُس پھوکا تھی گیا کرم خدائی
گوڑھی نندر ونجا تے اُٹھی رانی بھن انگڑائی
شُہزادے کوں ڈِیکھ تے رانی پہلوں کُجھ گھبرائی
پُچھیُس تیکوں کم اِتھ کیہاں قسمت ہے گِھن آئی
دیس ایہو ہے دیہاں دا سڻ نال توَجّہ بھائی
شہزادی کوں سیفل مخفی وَل اے گاِل سݨائی

شہزادی ملکاں کوں شاہ سیفل دا جواب ڈِیوݨ

درد بھریا ہے حال میڈا ہِم ڈاڈھا عشق ستایا
ڈِس بھیݨاں اے گاِل اوّل اِتھ کون تیکوں گِھن آیا
قید قفس وِچ بند کر تے ہِس جادو سخت چلایا
وچ ویران جبل دے تیکوں ہے کئیں آن پھسایا

نام نشان ڈِسا سب میکوں سٹ گھت خوف اجایا
حالت ڈیکھ تیڈی دِل میڈا ہے ڈاڈھا گھبرایا
سیفل کوں وَل ملکاں مخفی حال سبھو سݨوایا

شہزادی ملکاں دا شاہ سیفل کوں سارا حال سݨاوݨ

شاہ اعظم ہے والد میڈا سراندیپ دا والی
راول باغ لوایُس رَکھ تے سہنس ہزاراں مالی
سانگے سیر بگیوسے سینگیاں رَل چاکھی پنتالی
وِچ گلشن دے جشن منیوسے جوڑ تے محفل عالی
تھیا کڑکاٹ اچانک گھُل پئی تیز اندھاری کالی
دیہہ کمینے آبڑغت اُتھ ڈِتی آن ڈِکھالی
مار جھپٹّی اُڈ پیا ظالم رکھ نیّت بد چالی
آن مکان ویران دے وچ ہِس پاتا اندر کُٹھالی
ہَم عاشق تیئں گُل تے ایہا کیتُس گال نرالی
نال سحر کر قید میکوں گھر چھوڑ ویندے نت خالی
اکثر بعد مہینیاں دے اِتھ لیندے آن بھنوالی

ڈاہ سالاں دی مُدّت ہِم اِتھ قید قفس وچ جالی
نی تھیا نال میڈے ہَم بستر دیہہ کمینہ حالی
میں باندی درماندی دی لِج پاک خدا ہے پالی
وِچ پردیس سدا ہاں رہندی دِید وطن دو بھالی
ویساں مخفی گھر اپنے جیڑ قادر سختی ٹالی

شاہ سیفل دا شہزادی ملکاں کوں اپنا حال ڈساوݨ

شہزادی کوں شاہ سیفل وَل حال سنایا سارا
ملک مصر دا ہاں شہزادہ میں مسکین وِچارا
تخت مصر دا مالک ہے پیو میڈا نیک نظارا
دہشت اُوندی توں ہے کنبدا بصرہ بلخ بخارا
تھان زری دا دان کیتُس ہک جاݨ تے پتر پیارا
ہئی تصویر پَری دی اُوں تے روشن رُخ مہ پارا
ہے دختر شہپال دی بانو جَیں موہیا جگ سارا
مُلک اِرم وچ رہندی ہے او قامت عرش مُنارا
ڈِٹھم جاں تصویر اُوندی دِل تھی گیا پارا پارا

ماء پیو کوں رَت روندا چھوڑیم منُیم عشق اشارا
پڈ ڳیا وچ دریا دے میڈا لشکر مال پسارا
آیُم قید زنگیاں دی وچ میں عاجز تے اݨ تارا
اُوں بد قوم جھول کنوں لُک کیتم تُرت کِنارا
بعد ایندے وَل چاتا میکوں گورݨ لا جھپکارا
وچ بَر دے میں عاجز کوں ڳے باندر پکڑ دوبارا
پرور پاک بچیندا رَہ ڳے رُلیاں ڈھیر اَوارا
مخفی رزق ہے ڈیندا سب کوں سب دا پالݨ ہارا

شاہ سیفل کوں ملکاں دا وَل جواب

ڈیوݨ تے شاہ سیفل دا تر سَلّہ کرݨ

سیفل کوں اُتھ آکھیا ملکاں سݨ توں ویر پیارا
عشق پری دے بے شک تیکوں رولیے ڈھیر اَوارا
باجھ پری دے ہے ہݨ تیڈا مشکل محض گزارا
خبر پری دی ڈیواں تاں توں بھُل ویسیں ڈکھ سارا

سیفل عرض کیتی ڈِس جلدی بھریُس سرد شُکارا
رہساں نوکر تیڈا جے کر میلیں ماہ متارا
لکھوں لکھ تھی ویندے مخفی سیت ڈیوے جڈ وارا

شہزادی ملکاں دا شاہ سیفل کوں بدیع البانو

پری دے جمن دا واقعہ سناوݨ

شاہ سیفل کوں بہہ تے ملکاں گال سنائی ساری
گھر بابل دے جمیم جیں ڈینہہ میں قسمت دی ماری
ماء میڈی آرام دے کارݨ باغ اندر جاہ دھاری
تھئی ظاہر گلزار وچوں گُلنار پری یکباری
مام اگوں گُلنار پری آ ایہا عرض گزاری
ہے خاوند شہپال میڈا ہِس اِرم اُتے سرداری
قسمت سیتی باغ تیڈے وچ ہے میں رات گزاری
پیدا تھئی ہے سفر وِچالے نور جمال پیاری
کرݨے سفر ضروری میں ہے پیش میکوں دُشواری
نال نیواں نوزاد پری ہے شودی گال وچاری

مَلکاں نال بدیعل کوں ڈِے کھیر توں بھیݨ سونہاری
کیتی ہاں جڈݨ ماء میڈی تیڈ ٹلیس مُونجھ موںجھاری
سال اڈھائی بانو دی اُوں کیتی خدمت گاری
ہوں ڈِینہہ دی ہے نال اساڈے بݨ ڳئی اُوندی یاری
آندین کول اساڈے نِت وچ موسم چیتر بہاری
ہے ارمان اُتھاں جے ہوندی آن ملیندی ناری
سیفل دے تن لگ ڳے لمبّے بھڑکی عشق چنگاری
پیش نہ آون کہیں دے مخفی بار برہوں دے باری

شاہ سیفل داشہزادی ملکاں کنوں بدیع البانو دی خبر سݨݨ

شاہ سیفل کوں مَلکاں جڈݨ اے خاصی خبر سݨائی
شاد تھیا شاہ سیفل بے حد مونجھ ریہُس نہ کائی
بُت بے جان اندر سیفل دے جان خدا وَل پائی
آکھیا مَلکاں سیفل کوں کر میڈے نال چنگائی
میں قیدݨ دی تھیوے ہݨ کہیں حیلے نال رِہائی
سیفل کوں اُتھ ملکاں مخفی ہئی اے ڳال ڈسائی

شہزادی ملکاں دا شاہ سیفل دے اگوں

دیہہ دی موت دا سبب بیان کرݨ

ہِک ݙینہہ دیہہ کمینے اگوں ہَم اے گاٖل چلائی
لہسی کون خبر جے تیں تے آوے مُشکل کائی
منہ کالے اُوں ظالم پہلوں کاوڑ خوب ݙکھائی
ترس پئُس جڈݨ آکھیم رو تے کر دل وچ چترائی
ماء پیو توں تَیں آن نکھیڑ یا پا تے سخت جدائی
نال تیڈے ہِیں قید وِچالے ہے میں عُمر نبھائی
حال ݙتو نہ دِل دا میکوں رکھدیں راز لُکائی
کر تے سوچ وچار وَلا اے آکھیُس سیفل بھائی
ہے جند میڈی طوطے دے وچ نہ کر خوف اجائی
بند ہے پنجرے سخت اندر او خطرہ خوف نی کائی
بر سر بحر عمیق تلے میں رَہنداں آپ لُکائی
تھی چوکس ہر ویلے اُوں تے رکھداں دید ٹِکائی

مندری مَرد سُلیمانی کہیں جے کر آن ڈِکھائی
باہروں آسی پنجرہ آپے دیر نہ لیسی کائی
نوّے سال عُمر ہم اج تک نال اَمان لنگھائی
مردا کئی نی جاں نہ تھِیوے مخفی حُکم خدائی

O

دیہہ دی موت دا سبب سݨ تے
شاہ سیفل دا خوش تھیوݨ

تھی خوشحال اُتھاں شاہ بولیا گال سݨئیس جڈ ساری
ویندڑا میر سلیماں والا اِے ہے بھیݨ پیاری
خوش تھی ڳئی اے سݨ تے ملکاں کیتس شُکر غفاری
آکھیُس بعد مُدت دے رب چا ٹالی مونجھ مونجھاری
گھن چل بحر عمیق اُتے اِے بولیا مرد ہزاری
کیتی مخفی ٹھک پک مَلکاں سیفل نال تیاری

O

شاہ سیفل دا شہزادی ملکاں کوں
نال گھن تے دریا دی طرف روانہ تھیوݨ

ٹُریا طرف بحر دی سیفل گِھن ملکاں کوں رلّے
ہمّت نال ہمیشہ تھیندن دُور دے سفر سوَلّے
مَلکاں کوں اُتھ سیفل ڈِیوے وَل وَل کھڑ تسلّے
آکھن یا رب آفت ایہا سر ساڈے توں ٹلّے
پیش نہ آوِن کہیں دے مخفی ڈِکھڑے سخت کُللے

دریا وچوں کبوتر دے پنجرے دا باہروں
آوݨ اتے شاہ سیفل دا کبوتر کوں کوہݨ

وِینڈا ونج ڈِکھلایا جاں کھڑ سیفل بحر کنارے
ٹھک پک نِکتا بحر وچوں ہِک پنجرا نال اشارے
چُستی نال کبوتر کُٹھس ٹل گئے خطرے سارے
نکلݨ لگیُس جان جڈّاں پیا راخس چیکاں مارے
مَلکاں کوں اُوں موذی توں چھڑوایا مرد کرارے

مار تے ظالم دیہہ کوں شاہ پیا رب دا شکر گزارے
قول قرار پکیندے رہ گئے نال پیار پیارے
مَلکاں آکھیا ماء پیو با جھوں ڈِسدن سخت اندھارے
توڑ پچیساں تیکوں آکھیا سیفل نیک نظارے
او تیئں تنساں بھینڑ پیاری جے تک رب نہ مارے
منزل تے پچ ویندے مخفی ہمّت جو نہ ہارے

ملکاں تے شاہ سیفل دا
دیہہ دے مکان وچ وَنجّݨ

مار تے ظالم دیہہ کوں تھے وَل واپس جلد روانے
آن مکان پھرایا مَلکاں پڑھ تے لکھ شکرانے
کیتی سیفل سیر محل دی ہَن سامان شہانے
ہن ہتھیار ہزاراں جنگی بے حد مال خزانے
ہِک تلوار اُتھاہوں چاتی شاہ سیفل مردانے
پاک خدا نہ کئی ڈُکھ مخفی پیش کہیں دے آنے

O

شاہ سیفل دا شہزادی ملکاں کنوں اوندے ملک دا رستہ پُچھّݨ

جیت ڳیا جنگ دیہہ کنوں شاہ بخت ݙِتس چا واری
تھی خوشحال ٹُریے وَل گھر دو سفر کِتو نے جاری
آکھیا سیفل ݙس کئی رَستہ میکوں بھیݨ پیاری
وݨ تے گھر ہݨ ݙکھ میڈے دی کرݨی ہے تیئں کاری
آس خدا دی کر تے ٹُر پے ہمّت کہیں نہ ہاری
راہ دی خبر ݙسائی مخفی ملکاں شاہ کوں ساری

شہزادی ملکاں اَتے شاہ سیفل دا پیڑی کوں تیار کرݨ اَتے اُوندے اُتّے سوار تھیوݨ

جوڑوں جلدی پیڑی رَل تے اے تجویز بݨیو نے
کانے کاٹھ اُکانہاں کپ تے پیڑی جوڑ گھدو نے
سفر وِچالے کھاوݨ کیتے میوے نال چتو نے
تھے ہسوار ݙوہیں پیڑی تے رب دی آس کِتو نے

باجھ ملاحاں وچ دریا دے بیڑی ٹھیل ڈِتونے
وچ دریا دے لُڑھدیں چاپے کتنے روز لنگھیونے
پُج گِئے مخفی منزل تے جڈٖ رب دا فیض تھیونے

دریادے وچوں ہِک آبی شیر دا ظاہر تھیوݨ
اتے شہزادے سیفل دا اُونکوں مارݨ

وِچ دریا دے لُڑھدیں گزریا جاں ہِک آن ڈِہاکا
وقت فجر دے سُم گیا سیفل ڈِتُس نندر وَلاکا
نِکھتا آبی شیر اچانک خونی سخت لڑاکا
کر غرڑاٹ شُکاٹ ڈِکھایُس ڈاڈھا توم تڑاکا
بیڑی نال کھِڑایُس جاں اوں کھادا جھول جھٹاکا
سݨ غرڑاٹ شُکاٹ اُٹھیا شاہ پکڑیُس جلد اُشاکا
چھِک تلوار مریوسی اُونکوں محض نہ کھادُھس جھاکا
ٹوٹے چار تھیا سر اوندا لایا رَت شَرڑاکا
دُشمن دا کئی وقت نی مخفی ہے مشہور پہاکا

O

شہزادی ملکاں تے شاہ سیفل دا ہک جزیرے
وچ پہنچݨ تے وَل جلدی نال ٹر پووݨ

ڈُور کنوں نظریونے ہِک ڈِینہہ ہک جنگل دریائی
لَہہ آرام دے کارݨ پے اُتھ کر تے خوب تِکھائی
آ کھیا ملکاں گاِل میڈی توں سݨ گھن سیفل بھائی
بہوں زیادی دیر اِتھاں نی اپݨے کاݨ چنگائی
سِر اپݨے تے آن پووے نہ سخت مصیبت کائی
شاہ سیفل کوں مَلکاں دی اے گاِل پسند فٹ آئی
وچ دریا دے بیڑی مخفی سیفل جلد چلائی

شہزادی ملکاں اَتے شاہ سیفل دی بیڑی دا
ڈُ ہویں ڈِینہہ کنارے نال ونج لگݨ

ڈُ ہویں روز کنارے بیڑی ونج ہک جاہ رب لائی
وقت فجر دے لتّھے ڈُ وہیں پڑھ تے شکر خدائی
چڑھ تے جھڑ ہک وݨ تے سیفل دید چوفیر بھنوائی

راہی ویندے نظریے اُونکوں قسمت واگ ولائی
مونجھ مونجھاری ٹل ڳئی ساری ہیل خوشی دی آئی
مخفی شالا رب نہ آنے کہیں دے پیش اوکھائی

O

شاہ سیفل دا بھیج تے راہیاں کول ونجݨ اتے اُنھاں کنوں خوشخبری سݨ تے ملکاں تے شاہ سیفل دا خوش تھیوݨ

بھیج تے سیفل راہیاں اڳوں تھیّا ونج ارداسی
کارݨ اُوں محبوب دے ہاسی دلڑی سخت پیاسی
آکھیا کول اُنھاں دے ونج تے سیفل اللہ راسی
نام نشان ڈساوو ہیوے کہڑے مُلک دے واسی
حد ہے ''واسطہ'' شہر دی ایہا ہولیے مرد شناسی
تخت نشین ہے تاجو شاہ اِتھ سݨ توں بدن سناسی
آن سݨائی ملکاں کوں شاہ کول خبر جو ہاسی
تھئی خوشحال بہوں سݨ ملکاں تھیُس دُور اُداسی
آسی رب دا رہ نِت مخفی غم کئی پیش نہ آسی

واسطے شہر دی خبر سݨ تے شہزادی مَلکاں دا شاہ سیفل کوں شاہ تاجو کول روانہ کرݨ

خبر سݨائی سیفل جڈݨ سݨ ملکاں اے فرمایا
"واسطے" شہر توں سراندیپ ہے ہِک سو میل بقایا
تاج ملُوک ہے چاچا میڈا ہووِس بخت سوایا
ونج توں کرم کریسی شاہ تیئں حال جڈاں سݨوایا
سِر تیڈے تے ہووے مخفی پنجتن پاک دا سایا

واسطے شہر وچ ونج تے شاہ سیفل دا شاہ تاجو دے نال ملاقات کرݨ

پہنچ ڳیا وچ شہر دے سیفل تھی ڳیا کرم غفاری
شہر اندر ہِک مِل پیا اونکوں خاص بندہ درباری
اُوں درباری دے ہتھ شاہ دو ڳال اَکھائیُس ساری
گھِن آوو اِتھ سیفل کوں شاہ حُکم کیتا فٹ جاری
تھی تے پیش اوندے ونج سیفل ساری عرض گزاری

ڈولی نال پٹھیُس سو گولی ملکاں کانڑ پیاری
آ پیٹھی وِچ محل دے ملکاں ٹلیُس مونجھ موںجھاری
شاہ اعظم دو قاصد پَٹھیُس ڈِے کر تیز سواری
شہزادے تے ملکاں دی شاہ خوب کرائی داری
بھیجی مخفی نال اُنہاں دے شاہ سئے فوج کراری

O

شاہ سیفل تے شہزادی ملکاں دا سراندیپ دے پاسے روانہ تھیونڑ

لشکر نال تھیا شاہ سیفل سراندیپ روانہ
مَلکاں پھنڈی انگ نہ ماوے پڑھدی لکھ شکرانہ
جھاگیے جنگل جھر جھنگ جھل جھب کر ہمّت مردانہ
دُوروں نظر اَیونے آخر سراندیپ سہانہ
شہزادے شاہ اعظم دو لکھ بھیجا ہِک پروانہ
سنڑ ملکاں دے آونڑ دا شاہ ونڈیا مال خزانہ
آن ملیا پیو ملکاں کوں تھیا مخفی کرم ربانہ

شاہ سیفل اتے شہزادی ملکاں دا استقبال کرݨ

کیتے شاہ اعظم دا فوج دے نال باہروں آوݨ

استقبال کیتے شاہ اعظم رستے وچ آ پُنّاں
لگ تے ڳل ملکاں دے پہلوں شاہ اعظم رج رُنّاں
سیفل کوں وَل سینے لائیُس پیار کیتُس ڈُوں گُنّاں
سیفل سہنس دلیلاں کرّے ہجر فراق دا بھُنّاں
شاہ سیفل دے کیتے چڑھ ڳیا مخفی سوز دا کُنّاں

شاہ اعظم دا شہزادی ملکاں کوں اپݨے

دولت خانے وچ گھن آوݨ

نور بھری کوں شاہ اعظم جڈڑ محل اندر گِھن آیا
لا ڳل رُنی ماء ملکاں کوں ڈُکھ جو ہَس کستایا
ڈاہ سالاں دی مدّت وچ جیں چین ذری نہ پایا
دختر کاݨ پیاری دے اُوں روندیں وقت نِبھایا
جیندیاں کوں آ جیندے مِلیے قسمت سانگ بݨایا

تھی صدقے ہر ہاٖنھی آکھے کرم خدا فرمایا
مونجھ مونجھاری ٹل ڳئی ساری مولا مارٹ وسایا
تھی خوشحال بہوں شاہ اعظم دھن تے مال ونڈایا
ملکاں پہہ تے سب کوں اپنے ڈٖکھ دا حال سݨایا
مخفی بازی جیت ڳیا جیں مَیں کوں مار مُکایا

O

ملکاں دا اپنے پیو کوں اپݨا اَتے شاہ سیفل دا حال سݨاوݨ

آکھیا ملکاں دیہہ کنوں ہے شاہ میکوں چھڑوایا
وینڈٖرے نال ہے ظالم کوں شاہ سیفل مار مُکایا
صِدقوں بھیݨ بݨا تے ہِس آ نال امان پچایا
عشق پری دے سیفل کوں ہے ڈٖاڈھا سخت ستایا
مُلک مصر دی شاہی کوں ہے شہزادے ٹھکرایا
تن من دھن سب اُوندے ناں توں ہے شاہ گھول گھمایا
مخفی مرد مُجاہد ہے جَیں رزق حلال کمایا

O

ملکاں دے ملݨ کیتے شاہ اعظم دیاں ذالیں دا آوݨ

ملکاں کول سبھے ٹُر آیاں شاہ اعظم دیاں ذالیں
آکھݨ کھول سݨا توں ملکاں درد فراق دیاں گالھیں
کول اساڈے ہئیں آ پہنچی چل تے کھڑ یاں چالیں
ملکاں آکھے پیش نہ آوِن روہ راوے دیاں جالیں
کون کرے ہا سیفل بِن اُتھ میں اجڑی دیاں بھالیں
قبر حشر وچ مخفی دیاں لہیں آقاؐ آن سنبھالیں

شاہ سیفل کوں شاہ اعظم دا خاص بنگلے وچ بلھاوݨ

شاہ سیفل کوں اعظم شاہ وچ بنگلے آن بلھایا
ہا بنگلے کوں باندیاں پہلوں ہر شئے نال سجایا
عطّر عنبر مُشک گلاب دے نال محل مہکایا
شالاں آن پوائیاں اعظم پٹکا خاص بدھایا
خلقت ڈیکھ دِوانی تھی گئی جلوہ حُسن ڈکھایا
شاہ سیفل دے حال تے مخفی کرم خدا فرمایا

ملکاں دا آپنے گھر آ تے سینگیاں وچ رُجھ ونجّݨ
اتے شاہ سیفل دا پریشان تھیوݨ

جیں ڈینہہ دی شہزادی ملکاں گھر اپنے وچ آئی
ہک پل محض نہ واندی تھیوے سینگیاں رہن رُجھائی
آوِن لوک مُبارک ڈیوݨ اَئی گُل حق ہمسائی
شاہ سیفل دی ملکاں کوں وَت سُرت رَہی نہ کائی
سیفل سہنس وچار وچارے رووے روز سودائی
آکھے کیتے قول سبھے ہے پیٹھی بھیݨ بھلائی
اپنی خیر جے چھندیں مخفی کر ہر نال چنگائی

ملکاں دا اپنے پیو کوں شاہ سیفل دی پارت ڈیوݨ

ملکاں پیو کوں آکھیا بابا کر کُجھ شاہ دا حیلا
ہجر فراق دے سوز کنوں رنگ تھی ڳیس کالا نیلا
عشق دا نانگ لڑیا ہِے اینکوں اٹ چِتیا زہریلا
چھوڑ ڈِتا ہِس کھاوݨ پیوݨ سُک تے تھی ڳے تیلا

ویڑھ گھدس ڈکھ چار چفیروں تھی گس بخت پسیلا
موبخھاں مار مُکائے مسکین کوں ڈکھڑیں کیتس گھیلا
ساڑ پچال نہ ڈیوے اینکوں اے برہوں بھڑکیلا
ہے دلگیر ہجر وچ میڈا ویر سُدھیر رنگیلا
تھی مایوس متاں چا لاوے ہاں کوں شاہ شرمیلا
نوں ڈاہ سالاں بعد میڈا اے بٹیا آن وسیلہ
نال اَمان پچُایس میکوں مار تے دیہہ دردیلا
بانو نال ملاووں اینکوں شاد تھیوے ترسیلا
چھوڑیا جیندے کانڑ ہے مخفی سیفل خویش قبیلا

شاہ سیفل داملکاں دے کول
آ تے اونکوں گلّہ ڈیونڑ

شاہ سیفل دے دل وچ ہک ڈینہہ بھاہ برہوں بھڑکائی
ملکاں کول گیا خود سیفل ونج اے گال چلائی
آکھیُس بھینڑ بھرا دی کاری کیتو محض نہ کائی

قول قرار بھلا نہ ہرگز کر کجھ بھل منسائی
تیڈے باجھ وسیلہ کیئنی کر مَیں نال چنگائی
حالت ڈیکھ تے شاہ دی رو پئی ملکاں درد رنجائی
آکھیُس خبر اِرم توں قاصد ہے اج آن پچائی
ڈاہویں روز اتھاہیں آسی او محبوب ہوائی
پیش اوندے سب حال کریساں نہ کر مونجھ اجائی
سݨ تے گاݪ ایہا کجھ شاہ دے منہ تے خُنکی آئی
ہے جگ فانی کر گھن مخفی رج تے نیک کمائی

O

شاہ اعظم دا شہزادے سیفل دے کول ہمیشہ آوݨ تے اونکوں ترسلّہ ڈیوݨ

اعظم شاہ سیفل کوں ہر دَم ڈیوے بہہ ترسلّے
آکھے محض نہ بھُلساں تیڈے دم جیندیں تیئں بھلّے
گاݪ میڈی کوں اَے شہزادہ بدھ گھن اپنے پلّے
دور کیتے ہِن تیئں شہزادے ساڈے درد کُللّے

توں ہیں ڈھیر پیارا میکوں ہن سب تیئں توں تلّے
میوے ونکو ونکی دے نِت شاہ سیفل دو گھلّے
آ کھیا شاہ شکار کیتے گھن ونجو اینکوں رَلّے
نال شکار دے مخفی متّاں درماندا دِل جھلّے

شاہ اعظم دا شہزادے سیفل کوں شکار تے ونجّن کیتے حُکم ڈیوݨ

ہِک ڈینہہ اعظم شاہ سیفل کوں آ کھیا آپ زبانی
جلد تیار شکار کیتے تھی ماݨیں حُسن جوانی
نال شکار دے گھٹ ویسی کُجھ غم تیڈا دِل جانی
حال تیڈے کوں ڈیکھ تے تھیندے دِل میڈا ارمانی
مُرغ شکاری گھِن تے رلّے تھی پئی فوج روانی
تھی ہسوار بزاروں لنگھیا جڈݨ سیفل صفوانی
صورت شاہ دی ڈیکھ تے سوہݨی تھی گئی خلق دِوانی
سُکھ ماݨیں نِت کئی ڈکھ مخفی پیش خدا نہ آنی

O

شہزادے سیفل دا لشکر دے کٹھے بزار وچوں لنگھݨ اتے
ہک جاتے سعد کوں پیٹھا ڈیکھ تے اونکوں سنجاݨ گھنّݨ

وچ بازار ٹُریا جڈاں سیفل گھِن تے لشکر سارا
کول تنور دے پیٹھا ڈِٹھس سعد وزیر پیارا
کارݨ پیٹ دے پیٹھا سورے بھا اُتھ سعد وِچارا
کپڑے ہاݨس لیر کیتراں سر وچ مِٹّی گارا
وچ پردیس نہ ہا بے وس دا پیّٹ پاجھ گزارا
چُم چاتُس کشکول بگِیس آ گردش اندر ستارا
ڈُکھ دا ماریا لحظے لحظے کڈھے سرد شُکارا
سچ ہے آن پلیندے ہر کئی وارے نال کیارا
عقل منداں دے کیتے مخفی ہوندے ڈھیر اشارا

شہزادے سیفل دا سعد دے
گھن آوݨ واسطے ہک سپاہی کوں حُکم ڈیوݨ

سڈ تے کول سپاہی کوں شاہ حُکم کیتا اے جاری
گھن ونج نال فقیر ایہو کر ایندی خدمت گاری

کھِسکݨ مُول نہ ڈیویں اینکوں خوب ڈکھائیں ہشیاری
واپس جلد شکاروں آساں پیش کریں ہِک واری
سب تعمیل کیتی اُوں پوری کر فرماں برداری
پاک خدا نہ ڈیوی شالا مخفی مونجھ مونجھاری

شہزادے سیفل دا شکار کنوں واپس آوݨ اتے سعد کوں طلب فرماوݨ

شاہ سیفل صفوانی واپس جڈݨ شکاروں آیا
سڈ تے کول سپاہی کوں شاہ حُکم ایہو فرمایا
گھِن آ اونکوں کول میڈے شاہ نال پیار اَلایا
خاص غلام ڈٹھُس جڈ شاہ دا سعد بہوں گھبرایا
پیش کتونے سعد کوں آ تے سیفل کرم کمایا
کر اولا اغیار توں شاہ ہِک پاسے آن بِلھایا
نام نِشان پُچھا سیفل اُوں کھول بیان سُݨایا
سیفل مخفی شاد تھیا رب وچھڑیا سجݨ مِلایا

O

سعد دا شاہ سیفل کوں اپݨا ناں نسب تے وطن ڈساوݨ

سیفل کوں ایہہ حال سݨائیُس رووے سعد وِچارا
مُلک مصر دے عاصم شاہ توں واقف ہے جگ سارا
عاصم شاہ دا خاص وزیر ہے صالح مرد کرارا
اُوں صالح فرزانے دا مَیں ہاں فرزند ناکارا
عاصم شاہ دا لوہندیں دا ہا سیفل پُتر پیارا
میں چندرے دا ہمدم ہا او سیفل ماہ متارا
ڈِٹھی اُوں تصویر پری دی قامت عرش منارا
ماء پیو کوں رَت روندا چھوڑیُس مَنیُس عشق اشارا
چھوڑ مصر کوں تھی پیا راہی رب دا پکڑ سہارا
گولݨ کاݨ پری دے ٹُر پیا گھن تے لشکر بارا
ہک ڈینہہ گرد غبار کنوں تھیا یکدم سخت اندھارا
بے سیتی آ دیرہ لایا کِیتا سیت کنارا
وِچ گرداب دے پھَس ڳیاں بیڑیاں وَچا موت نغارا
اتنی ڳال سݨی جڈݨ سیفل بھریُس سرد شکارا

تھی بے ہوش ڈَڈھا وِچ بھوئیں تے سیفل نیک نظارا
محنت نال قصّے کوں مخفی کر نوساز دوبارا

مجلس والیاں دا سعد کوں مار کُٹ
تے اوں مجلس وچوں بھجاوݨ

تھیا بے ہوش جڈاں شاہ سیفل سعد کوں مار بھجو نے
جادو آن چلایا ہِس گُئی گاِل ایہا سمجھونے
ہوش وَلیا جاں سیفل دا فٹ سارا حال ڈِسیونے
دُشمن جاݨ بھجایا ہیسے بݨ تے سجݨ اکھیونے
لبھ آیا فٹ سعد کوں سیفل حال حوال ونڈیونے
وِچھڑیے یار مِلیے وَت جیندیں لکھ الحمد پڑھیونے
گھِن گیے سعد کوں شاہی نوکر خوب تیار کتونے
تیل پھلیل لیونے خاصے کپڑے آن پویونے
عطّر مُشک لتونے ڈِاڈھے عنبر عود دُکھیونے
محفل مخفی جوڑ کراہیں رَل تے جشن منیونے

O

سعد تے شاہ سیفل دا رَل تے شراب پیوݨ
اتے سیفل دا سعد کنوں ڈُکھاں دا حال پُچھّݨ

یار لنگوٹیے سعد کیتے ہِک محفل خوب ٹھہائیُس
نچّݨ ٹپّݨ گاوݨ کیتے کنجریاں کوں سڈوائیُس
یار پیارے کارݨ خوش تھی سُرخ شراب منگائیُس
پیتی آپ شراب بہوں شاہ سعد کوں نال پلائیُس
حال سفر دا ڈے ہݨ میکوں سعد کوں وَل فرمائیُس
میں وی حال سݨیساں تیکوں اے وی گالھ ڈسائیُس
وچھڑیا سجݨ ملیوسی مخفی قادر کرم کمائیُس

سعد دا شاہ سیفل کوں اپݨیاں مصیبتاں دا حال سݨاوݨ

شاہ سیفل کوں بہہ تے سارا قِصّہ سعد سݨایا
حُکم خدا دے نال جڈاں تقدیر نکھیڑا پایا
چڑھ تختے تے بحر اندر میں چالھی روز لنگھایا
ہِک ڈینہہ تختے کوں ونج قادر نال پہاڑ دے لایا

چالھی ڈینہہ دے سفر وِچالے بُکھ ہا سخت ستایا
ماریم دید پہاڑ تے چڑھ تے باغ نظر ہِک آیا
میوے خوب اُتھاں میں کھادے سُکھ دا پہر نبھایا
اتنے وچ آ جنگلیاں میڈا چین سکون ونجایا
کر تے قید اُنہاں پنجرے وچ وݨ تے چا لڑکایا
کھاوِݨ آپ ہمیشہ میوے میں کارݨ گھا آیا
جُوں جُوں دھاڑ پکار کراں او کردے جَور سوایا
ہِک ڈینہہ وݨ توں ڈَٹھا پنجرہ رب جو سانگ بݨایا
چا تے میوے کھادُم بھوئیں توں وارا بخت وَلایا
اُوندے بعد اُنھاں وَل میکوں میویاں نال رجایا
بَر دے واسی ڈِس ہَن کیجھے سعد کوں شاہ فرمایا
سعد سبھو سیفل کوں مخفی وَل اے حال ڈِسایا

شاہ سیفل کوں سعد دا جنگلی قوم دا حال سݨاوݨ

سعد بچارے سیفل کوں اے ڈِتّا حال زبانی
نہ ڈِھم نہ سٹیم ہئی جا قوم اوہا بیابانی

ننگے مُنگے لگین ویاوِن او چیلے شیطانی
کُتیاں وانگ وَدِن کت چھوڑی سݨ توں سیفل جانی
باندر وانگ کریندے رَیسی او سب کوہستانی
ہاتھی جیڈے قد ہَن سب دے ہے اے خاص نشانی
چار مہینے قید نبھایم وچ پنجرے زندانی
اَے سردار اُنھاں دے ہِک ݙینہہ تھیّا حُکم ربانی
قیدوں کڈھ سوغات ݙتونے سݨ اے یار کہانی
ݙر تے کھڑ گیے ݙیکھ تے راہ وچ ہک نالا بارانی
سوچیم آبوں ݙردن بھنّم کر ہمّت مردانی
کہیں دے پیش خدا نہ آنے مخفی سرگردانی

O

سعد دا سیفل کوں جابر قوم دا حال سݨاوݨ

رووّاں شام سویرے اُتھاں وقت ݙکھاں وچ لنگھّے
آدم زاد ݙٹھم آ ہک جا ہَن او سب ہِک جنگھے
تھی ہسوار بھجاون میکوں بے تھتھے بے ڈھنگّے

نکلݨ دا کئی رَہ نہ ڈیون او ظالم اڑ ہنگے
مخفی فخر کرے نہ بندہ رب توں معافی منگے

سعد دا شاہ سیفل کوں جابر قوم دے
ڈوں سرداراں دا حال سݨاوݨ

ہن سردار وڈیرے اُتھاں بس ڈوں مَست مقیمی
تابع اَمر اُنھاں دے رَہندی ساری قوم قدیمی
غیراں نال کھڑاون زورے کر تے بد تعظیمی
لہندے محض نہ مونڈھیاں توں واہ ڈُھم شان کریمی
رب نہ پاوے شالا مخفی کہیں دے پیش یتیمی

سعد دا جابر قوم دے ظلم دا حال سݨاوݨ

گزرے رات ڈکھاں دی تاں وت فجریں راند رساوِن
میں عاجز مسکین اُتے او ڈاڈھے ظلم کماوِن
چڑھ تے وِچ بازار پھراوِن گلیاں خوب گھماوِن
میں مجبور نماݨے کوں نِت رَت دے نیر رُواوِن
راتیں ڈیون پہرے مخفی پَل اعتبار نہ کھاوِن

سعد دا ظالم قوم کنوں حیلے نال آزاد تھیوݨ

سال برابر مدّت میں اُوں قوم دے نال گزاری
مست مُقیمی نال بݨائی خوب اُتھاں میں یاری
نال ہُنر پھند بازی دے میں کیتی سخت مکاری
تروڑ انگور شراب بݨایم خوب کیتم ہُشیاری
پیتم خود پلوایُم رج تے سب کوں واری واری
تھے بے ہوش جڈاں سب لاتھُم دِل توں مونجھ مو نجھاری
چا تلوار اُنھاں دے کیتم ٹوٹے وار و واری
چھُٹ آیم ایں حیلے مخفی تھی گیا کرم غفاری

سعد دا شاہ سیفل دے اگوں زنگیاں دے ہتھوں گرفتار تھیوݨ دا حال بیان کرݨ

بحری ڈاکو خاص درندے ہن وچ روپ بشر دے
سئے آدم او مار مُکیندے ماہر تیغ تبر دے
کر تکرار بدھیونے میکوں وچ دوران سفر دے

زنگ توں نیندے پے ہن میکوں اندر ہور شہر دے
شہر عمر دے نالوں جاں او رہزن آن گزردے
مرد محافظ شہر عمر دے ساکوں آن ٹکردے
ہن مومن مردانے سارے حافظ شہر عمر دے
سب زنگی شبرنگی اُوں جا جھگڑے دے وچ مردے
قید کنوں چھڑواوݨ لیوں او مومن مرد پکردے
گھِن گے نال میکوں گھر اپݨے خوب سنبھالیں کردے
قِسمو قِسم دے میوے کھاݨے آن اگوں او دھردے
پر اُتھ میکوں تیئں سیفل دے ݙُکھ نہ مول وِسردے
نَین نماݨے نیر وَہاوِن جھٹ نہ مول جترّدے
رل تے سنگت نال اِتھاں آ پہنچم نال اَمر دے
اتنے سال رُلیوسے بَر وچ کاٹ جھڑے دلبَر دے
یا ݙِٹھے یا سݨیے تیں او وَسدے پرم نگر دے
کھول سݨائے سیفل اونکوں حال سبھے دفتر دے
آ ویسن ہُݨ جلدی اِتھ او نال اَمر پرور دے
مخفی کرم کرے او مالک دُور کرے غم ہر دے

سعد دا شاہ سیفل دے رلّے شاہ اعظم دے کول ونجݨ

سیفل سعد ڈوہیں تھے جڑ بݨ اعظم کول روانے
شہ اعظم دی مجلس وچ ونج بیٹھے یار یگانے
سیفل کوں سڈ نال بلھایا شاہ اعظم فرزانے
آکھیُس تیئں توں ڈھیر پیارا کئینی اندر زمانے
حکم ڈِتس ونج لا توں دیرہ وچ گُلزار سُہانے
مست بہار دے گاندے پِن اُتھ بلبل عجب ترانے
گھِن ائی قسمت کول اساڈے تیکوں نال بہانے
ٹُر پے سمت چمن دی ڈوہیں سݨ تے امر شہانے
وِچ گلزار دے لایا دیرہ مخفی شہ مردانے

بادشاہی باغ دی خوبصورتی دی تعریف

خنکی چاتی ہر ہِک بوٹی مست بَہار جو آئی
ونکو ونکی دے پھُل ترڑ پے اَنت شمار نہ کائی
ہَن پھُل چِٹے لال گلابی ، کالے تے زردائی

نیلے پیلے تے ست رنگے سوسنی تے سُرمائی
وچ گلزار گلاب ڈِکھالے وَکھری فخر وڈائی
جلوے نال جمال دے رہندا ہر گل کوں شرمائی
گل گلنار دے گلشن کوں ہن خوب کھڑے چمکائی
ٹھکن ٹنور ہزارے دے واہ کرنے راند رسائی
چنبے نال چنبیلی رَل تے رہن چمن مہکائی
گل داؤدی درماندیں دی مونجھ تمام وِنجائی
ڈِیکھ ربیل نباہو کوں سُکھ لہندی خلق خدائی
گل رعنا خوش روپ ڈِکھالے لالہ خوب للائی
گُل پچے گُل موتیے کیتی رونق آن سوائی
نرگس نال عباسی رَل تے خوب طرح ڈِکھلائی
سوسن شکر گزاری دے وچ رہندا وقت نبھائی
نافرماں فرمان دے تابع پکڑ گیا نرمائی
واہ نوسر نسرین عجب واہ کیسو دی رچنائی
گل مہتاب اتے گل اورنگ مہک عجیب مچائی
کیا کچنار نوار پھُلی ، کیا سہنس مُکھی دھج لائی

زنبق زعفر زرد زمیراں خوب جوانی چائی
قِسم و قِسمی گل گلشن دی رونق رَہن وَدھائی
بلبل شوقوں ہر ہک گُل توں جندڑی گھول گھمائی
رَل مِل مرغ سرود کرن نِت محفل رہن سجائی
سنبل سوسن سرو صنوبر رونق واہ ڈِکھلائی
میوے دار درختاں بھاگل آپس دے وچ پائی
خود خورشید نہ پھردا اُوں جا ویندا نظر چُرائی
بس مخفی ہٹ آن پری کوں نہ کر دیر اجائی

O

پریاں دا اِرم کنوں پرواز کرتے سراندیپ وچ آوݨ

اُڈ پے اِرم توں سراندیپ دو سِنگر پریاں دے ٹَلّے
وچ گلزار قیام کیتونے اُتر فلک توں تلّے
لشکے مارے حُسن پریاں دا تاب کینویں کئی جھلّے
واہ وا جلوے ناز بھریاں دے مارے نور تجلّے
نوری نین لُٹیندے تن من چھوڑن کُجھ نہ پلّے

قید کرن لکھ دلڑیاں پَل وچ سٹ زُلفاں دے ولّے
نا نگ لِٹاں دے مارِن دل تے ڈِنگ نِت آن کللّے
کنگنڑ کانٹے دِل کھس گھندے جگر جلیندے چھلّے
سوسنی پشوازاں تے بوٹے زرد چکن دے بھلّے
دُر دامن دے اَٹکن چمکن کون اُنھاں کوں ٹھلّے
وچ پریاں دے بانو دا رُخ وانگ قمر دے بلّے
شاہ سیفل دے ڈیکھ توں مخفی تھیندے بخت سَولّے

O

پریاں دا باغ دے وچ آونڑ اتے
سیفل دا سعد کوں اے خبر سنڑاونڑ

جلوہ حُسن دا ڈیکھ تے سیفل آکھیا سعد سجن کوں
حُسن پری دے روشن کیتا ہے چودھار چمن کوں
سعد جواب ڈِتا اِے جلدی شاہ سیفل ہم سَن کوں
کارنڑ جشن اِتھاں شاہ اعظم شیئت ٹھوائے گلشن کوں
گال پسند نہ اَئی اے مخفی مرد ملوک مدن کوں

بدیع البانو پری داملکاں دے نال ملّݨ

ملکاں نال ملی جڈݨ بانو تھی غمناک الانْی
آکھیُس ڈھیر مصیبت ہے تیئں بھوڳی بھیݨ نمانْی
کھول سݨا اج ملکاں میکوں اپݨی درد کہانْی
ڈس پردیس اندر ہے تیڈی کیویں عمر وِہانْی
آکھیا ملکاں رکھ ترسلاّ دل وچ بھیݨ سیانْی
ایندے وچ کجھ شک نی ہاں میں ڈاڈھی درد رنجانْی
پر ہݨ تیکوں مِل تے بھل ڳئی میکوں پیڑ پرانْی
شعر تیڈے کر ڈیندن مخفی پتھر دِل کوں پانْی

پری داملکاں کنوں اُوندا حال پچھݨ

ملکاں توں مہتاب پُچھی ہِہ حال حقیقت ساری
آکھے حال سݨا سب میکوں ملکاں بھیݨ پیاری
جان کراں قربان ایہا تیئں بھیݨ اُتوں لکھ واری
ہجر فراق تیڈے وچ ہے میں روندیں عمر گزاری

بعد مدت دے تیئں تے تھی گے کینویں کرم غفاری
وچ ویران جنگل دے تیڈی آن کیتی کئیں کاری
نور جمال کوں ملکاں مخفی گال ڈسی ول ساری

شہزادی ملکاں دا پری کوں اپنا حال سناوݨ

ملکاں آکھیا میں رُل ڳئی تے مولا کرم کمایا
رُلدیں رُلدیں اوں سنج بر وچ ہِک شہزادہ آیا
نور بھریے اُوں محسن میکوں قید کنوں چھڑوایا
مار تے دیہہ دردیلا اِتھ اُوں نال اَمان پچایا
کیویں دیس دیہاں دے پہنچا فٹ مہ رُخ فرمایا
کیوں ویران جنگل وِچ رُلیا بادشاہاں دا جایا
ملکاں آکھیا کول اساڈے ہے او درد رنجایا
مخفی حال سݨیساں تیکوں ہِس کیوں حال ونجایا
سݨ تعریف حریف کنوں تھی ڳیُس شوق سَوایا
بل ڳئی بھا برہوں دی سینے بھانبھڑ عشق مچایا
مخفی ڈیکھ ڈوہاں دا کیویں رب اُتھ میل کرایا

ملکاں دا پری کوں کہیں بہانے نال شاہ سیفل کوں ڈیکھݨ دی صلاح ڈیوݨ

ملکاں آکھیا بانو کوں چُل سیر کراواں تیکوں
نال ڈکھاواں مرد اُوہو جیں آن چھڑایا میکوں
پوندے بھیݨ بھلانواں چن دا ڈیکھ تے رُخ جیندے کوں
ٹُر پیاں بھاکل پا تے ڈوہیں ناز بھریاں ہِک بے کوں
کون لکھے تعریف سبھو اے طاقت ہے وَت کیکوں
بانو آکھیا ڈیکھوں مخفی لُک تے ناز بھریے کوں

باغ دے وچ سیر کرݨ کیتے ملکاں، اوندی ماتے بدیع البانو پری دا آوݨ

ملکاں ، مام بدیعل دا جڈݨ وفد اندر پُج ویندے
آ برڑغت ہِک سیفل اُوں جا آہ غمگین کڈھیندے
سݨ آواز بدیعل دا خود ہوش اُتھاں اُڈ ویندے
آکھیا ملکاں مرد ایہو آ دیہہ کنوں چھڑویندے
ڈِٹھی ہس تصویر تیڈی ہوں مخفی طلب رکھیندے

شاہ سیفل دی خوبصورتی دی تعریف

سیفل نیک نظارے دی سب کیویں صفت کریجے
یوسف ثانی شہزادے کوں شعلہ شمس اکھیجے
طوبیٰ طور کلاں کش قامت رُخ فردوس ڈسیجے
واہ کاکُل خمدار خم وخم مستک مست لکھیجے
کھَس گھندے دِل نین نشیلے جاں وقت نظر مِلیجے
موتی مِثل مُنوّر ڈند ہر دُر نایاب سڈیجے
ماہ مُنیر منوّر جیندے مکھڑے توں شرمیجے
خوش آواز اوندی سڻ بلبل صدقوں گھول گھمیجے
تاج طُرہ واہ سُہندا سِر تے کیوں کُجھ صفت گھٹیجے
دُور کنوں دِل چُور پری پئی عشق دے وچ ولھٹیجے
آکھیا ملکاں مام ذرا کُجھ تھی نزدیک ڈکھیجے
پیئُس پرم پیالہ مخفی آکھیُس ترت چلیجے

O

ملکاں دا پری دے اگوں شاہ سیفل دا حال ظاہر کرݨ

کھول پری کوں ملکاں سارا شاہ دا حال سݨایا
عشق تیڈے دا سیفل سئیں ہے روگ جگر کوں لایا
تیئں کارݨ ہِس چھوڑی شاہی عیش اَرام ونڄایا
سِک تیڈی شہزادے کوں ہے وانگ مچھی تڑپایا
لوڑھ جہاز تے ٻوڑ سپاہ ہے طلب تیڈی رکھ آیا
حسن تیڈے متوالے کوں ہے حب دا جام پِلایا
تن من دھن شہزادے ہے سب تیئں توں گھول گھمایا
شوق تیڈے وچ طوق غماں دا ڳل اپݨے ہِس پایا
درد سنیہڑا کول پری دے ملکاں ونڄ پہنچایا
تھے مخفی آسان سبھے کم کرم خدا فرمایا

سیفل دا حال سݨ تے پری دا اُوندے اُتے فدا تھیوݨ

دل ڈاڈھا بے تاب تھیُس جڈݨ سݨیُس عشق کہانی
ٻل ڳئی بھا برہوں دی اَندر تھئی مجنوں مستانی
ملکاں نال کیتونِس ڳالھیں آکھیُس آپ زبانی

میل پری دے نال سٹیا نی میں اِجنک انسانی
پر جے ممکن ہووے تاں وی ہوسی اے نادانی
آدم زاد محبت وچ کر ویندا ہے لایانی
آکھیا ملکاں شاہ دے نال مَیں کیتے قول زبانی
بانو نال مِلیساں تیکوں اَئے سیفل صفوانی
نال تیڈے ہس عشق پکایا کر تے سر قربانی
باطن دے وچ راغب تھئی پر ظاہر وچ بیگانی
آکھیُس پیش ملوک نہ ویساں کر تے میں نادانی
کر تے مخفی عذر اِیہو تھئی واپس ترت روانی

شہزادی ملکاں دے اگوں بدیع البانو دا ٹال مٹول کرݨ

بانو جوڑ مناسب کیتے ظاہر مکر بہانے
ہِن ہمراز ہزاراں پریاں وچ گُل زار سُہانے
ڈِٹھا پریاں نال میکوں جے سیفل مرد بیگانے
جلد سٹیسن شہپر کوں کئی جوڑ تے ونج افسانے
میر ہزار مبادا میں تے تیغ اَجل دی آنے
بیا وت جفت موافق گولے ہر کوئی اندر زمانے

تھی مائل دِل جان کنوں ڈِکھلیندی مَکر زنانے
بارے بار ہجر دے مخفی پیش خدا نہ آنے

پری دا اپنے مکان دے وچ آنوݨ تے وَل
بے قرار تھی تے شاہ سیفل دے کول ونجّݨ

بے درداں کوں نِندر زیادی دردمنداں کوں رَتّھاں
عشق چڑھیُس لاغرضی بھُلی سَہہ نہ وال دیاں وِتّھاں
عشق تے عاشق کھوری دُھر دے کڈݨ مِلیندن مِتّھاں
تھی بے تاب شتاب ٹُری مہتاب ڈِہوں گھن رِتّھاں
بانو عشق دی ماری کوں کُجھ یاد نہ رہ گیاں تھتّھاں
عیش نہیں اُتھ رَہندا مخفی عشق رَہے آ جتّھاں

سوہݨی شکل والے شاہ سیفل کوں
خیمے دیوچ پری دا ڈیکھݨ

سرخ تمبو وِچ ڈِٹھا بانو نوری رُوپ مَلک دا
سیفل دا رُخ چمکے اینویں جیویں چندر فلک دا

لسکن دُرج دَہن وچ ڈِند ہر ڈِند دُر وانگ لَسکدا
نادر نین نورانی چمکن جیوں کئی لعل چمکدا
نرم گلابی ہونٹاں توں پیا مخفی نور جھلکدا

شاہ سیفل کوں ڈِیکھ تے پری دا
بے ہوش تھی تے ڈھہنڑ

ڈِٹھا حُسن پری جاں شہ دا جندڑی گھول گھمائُس
جلوہ لاٹ نورانی ڈِیکھ تے چکر دماغ کوں آئُس
تھی بے ہوش ڈَٹھی گل بانو شرم شعور ونجائُس
سنڑ چھنڑکار اُٹھیا شاہ سیفل آخر بخت بھڑائُس
من بھاندا محبوب خداوند گھر وچ آن ملائُس
مورت نال او صورت سا ئگی صاف سنجانڑ رلائُس
جلدی نال پری کوں چا تے جھولی دے وچ پائُس
پھنڈیں انگ نہ ماوے سیفل نیر ہزار وَہائُس
آس مراد تھئیُس سب پوری مولا کرم کمائُس
تھئی مسروری حاصل شاہ کوں ہر ڈِکھ درد بھُلائُس

پریاں دی سردار پری دا رب دیدار کرائیُس
مخفی ناز بھری ڈِٹھّیں رب کھول بہشت ڈِکھائیُس

بدیع البانو دے سہݨپ تے اوندے گاہݨیاں دی تعریف

واہ گُل بدن بدیع البانو روشن رُخ شہزادی
صورت دے وچ ہئی لاثانی ملکہ شرم حیا دی
صفت لکھݨ ہے مشکل کافی اوندے ناز ادا دی
کوڑ نہ ہوسی آکھاں اوکوں جے کر کھاݨ وفا دی
خوش گفتاری بخشی ہَس رب وکھری چاوݨ لا دی
ہونٹ گلابی نین شرابی ہر ہِک نقش سوادی
دُرج دَہن وچ موتیاں توں ڈِندڈِیندے چمک زیادی
زیور تریور سوہندے سب کئی ریس نہ محض رِدا دی
مندری دِل دی گُندری ہئی نِت رَت پیوݨ دی عادی
وَل وَل مارے نتھ لشکارے کر تے عام منادی

ڳل وچ ہار سُہس نو لکھّا ڈیوے جھلک قضا دی
بینسر بول تے کنگݨ کانٹے منگدے داد نِگا دی
حُور مَلک قربان ونجن خود قدرت ڈیکھ خدا دی
شعر سوادی لکھ تے مخفی کر ظاہر اُستادی

بشر دی خوشبو دا پری دے دماغ وچ پُجّݨ

اَتے پری دا جاگ پووݨ

آیُس ہوش ٹکاݨے جڈاں سنگھیُس بو اِنسانی
کر کاوڑ تھی دُور کھڑی وَت کیتس ڳال زبانی
غصّے نال اَلا تے کیتس ظاہر جوش جوانی
کون بِگانہ آدم ہئیں اِے پچھیُس وچ حیرانی
کیوں رَس باس رسیلوں گھندیں تھی تے جنس بِگانی
ہار حمیل دے تروڑیں موتی کیوں آدم اگیانی
تروڑیں دزد اَنار کچے کیوں تھی ثابت نقصانی
مائل ہئی دِل جان توں پر ورتایُس چال زنانی

سخت سوال کیتے سب اوں لب چول تے لال یمانی
شاہ سیفل درماندے کوں وت آ ڳئی سرگردانی
ٹور قصّے کوں ہووی مخفی شالا کرم ربانی

شاہ سیفل داپری دے اڳوں منت زاری کرݨ

عشق تیڈے میں عاجز دا ڈینہہ رات اَرام ونڄایا
تانگھ تیڈی وِچ رو رو تے میں اَوکھا وقت نبھایا
میں مسکین مسافر کوں ہے ہجر تیڈے تڑپایا
دِل میڈے تے نیناں تیڈیاں ظُلمی تیر چلایا
ہجر تیڈے بھُن جگر میڈے کوں وانگ کباب بݨایا
تن من دھن سب تیڈے ناں توں ہے میں گھول گھمایا
بعد مدت دے قسمت میکوں ہے تیئں نال مِلایا
میں عاجز دا ہِک دَم کیوں تیئں دِل توں وَہم بھُلایا
مَیں مسکین دی کر دلداری چھوڑ غرور اجایا
گھول ڈِتے تیئں ڈھول اُتوں میں ملک مصر سرمایا
ول وی حال میڈے تے تیکوں ترس ذرا نی آیا

کیتے جتنے ترلے شہ کُجھ کرم نہ اُوں فرمایا
ناز کنوں پُر ناز پری چا منہ ٻئی طرف وَلایا
ڈیکھ وَلا ہݨ کیویں مخفی بھانبھڑ عشق مچایا

پری اتے شاہ سیفل دا ہِک ڈوجھے دے نال اَکھّیں لڑاوݨ

اٹکن چٹکن نین ڈوہاں دے چَٹ پٹ کرن لڑائی
جھٹکے ڈیے تے ہِک ڈوجھے کوں پکڑ وینجن نرمائی
چھِک تلواراں سہنس ہزاراں نیناں فوج چڑھائی
ہِک ڈوجھے دے نال اَکھیں جڑ بازی عشق دی لائی
چڑس پرم دی پیتی نیناں تھئی غالب سُرخائی
مدہوشی وچ مست تھئے ہر ہِک دے نین نشائی
شہ دے من دی روہی وچ آ بدلے کݨ مِݨ لائی
تھے قربان ڈوہیں ہِک ٻے توں چھوڑ تے فخر وڈائی
چمن وچالے نیناں آخر پیت دی راند رَسائی
ہر ہِک صنف دے وچ کر مخفی خوب طبع ازمائی

شاہ سیفل اتے پری دا آمنے سامنے
تھی تے ہک بے نال گاِل مہاڑ کرن

شاہ سیفل معشوق اگوں وَل تھی تے نرم اَلایا
آکھیُس بانو ! عشق تیڈے ہے ہوش حواس ونجایا
گُل محبوب مصر دا ہے میں تیڈے کانڑ بھُلایا
تیرھاں سال وچھوڑے دے وچ ہے مَیں وقت نبھایا
ڈیکھ تیکوں ڈکھ دُور تھیُم اج قسمت سانگ بنڑایا
ٹال مٹول کیتے سئے بانو حربہ ہر اَزمایا
شاہ سیفل توں دیر تلک اوں اپنڑا عشق لُکایا
جذبیاں والے جھول توں پانڑی تار جبڑنڑ تھی آیا
شہزادی دے پتھر دل تے جادو عشق چلایا
نین چھٹے طرفین کنوں رنگ آخر عشق ڈکھایا
ناز بھری کوں پیار دے جذبے عشق دا جام پلایا
سنڑ مخفی اوں ظاہر وچ کیا سخت جواب سنڑایا

O

شاہ سیفل دے نال معشوقانہ

انداز وچ پری دا

جھنڑک ڈیڑے تے الاونڑ

کر تے شوخ نِگاہاں بانو وَل اے ڳال اَلائی
آدم جُفت پری دا نی تھیا اڄ تک جڳ وچ کائی
پیو میڈا سردار شہاں دا رکھدے شان سوائی
ڈیسی کینویں رشتہ تیکوں سوچ ذرا سودائی
جے کر تیئں تے کرم کرے کئی مَن تے اَمر خدائی
آخِر بشروں نال میڈے وَل تھیسی غیر وَفائی
سنگت توڑ نبھا نی سڳدا ہے آدم ہرجائی
تیئں سنگ سنگ نہ تھیسی ہرگز رُل نہ مفت اَجائی
کر تے ڳال ایہا اُوں شاہ دے تن کوں لِنبی لائی
بے پرواہی ناز بھری اُتھ مخفی ڈھیر ڈکھائی

O

بدیع البانو دے اگوں شاہ سیفل دا جھِک نوائی کرتے بولݨ

درد نہ ڈیون ساہی شاہ کوں ہر ویلے رت رووے
پلپلیاں نال ہنجوں دے داݨے موتی مِثل پرووے
خون جگر دے نال سدا شاہ آس دی مہندی لووے
نال ہنجوں دے پاݨی دے نِت دا نگ ہجر دے دھووے
آکھیُس بچݨ محال میڈا جے تیڈا کرم نہ ہووے
بے پرواہاں نال کہیں کوں مخفی کم نہ پووے

شاہ سیفل دی مِنّت زاری بارے مصنِّف دا بیان

پیش پری دے کیتی سیفل بے حد مِنّت زاری
آکھے طلب تیڈی وچ ہے مَیں روندیں عمر گزاری
تیئں بِن بچݨ محال ہے میڈا کر کُجھ میڈی کاری
عشق تیڈے وچ چاتا ہے میں بار برہوں دا باری
حُسن تیڈے ہے ماری میکوں چوٹ اندر وچ کاری
میں باندے درماندے دی ہٹ کر مخفی غم خواری

شاہ سیفل کوں بدیع البانو دا بیزار تھی تے جواب ڈیوݨ

جوڑ جواب ڈِتا اُتھ بانو کر ظاہر بیزاری
توں آدم ہئیں خاکی کملا میں مخلوق ہاں ناری
سوچ سمجھ تے ڳل کیوں پاواں پیت پریت دی ڳاری
آدم نال جے نین لڑاواں رووا عمراں ساری
رُلدا وڈّیں دَر دَر مفتا آیو پیش خواری
اتنی ڳال سݨی جڈݨ سیفل آئیس مونجھ موںجھاری
سوچی مخفی شاہ سیفل اُتھ ہِک تجویز پیاری

اپݨے پیٹ وچ مارݨ واسطے
شاہ سیفل دا میان وچوں خنجر چھِکّݨ

خونی خنجر کڈھ تے سیفل بانو کوں فرمایا
تیئں کارݨ میں چھوڑی شاہی عیش اَرام ونجایا
تیڈی خاطر خرچ کیتے میں اپݨا سب سرمایا
تن من دھن سب ہے مَیں تیئں توں صدقوں گھول گھمایا

حال میڈے تے وَل وی تیکوں ترس ذری نی آیا
مرݨ چنگاں ایں جیوݨ توں ہے جیوݨ کوڑ اجایا
پڑھ تے منتر ماریا سیفل جادو جوڑ چلایا
سݨ تے ڳال ایہا فَٹ بانو کھَس ہتھیار بھُکایا
ڈیکھ نیاز نیازی دی اُوں تھی تے موم اَلایا
بس مخفی اُتھ سیفل کوں رب عید دا چندر ڈکھایا

بدیع البانو پری دا فخر غرور کوں ونجا تے مشتاق تھیوݨ

نال محبت آکھیا بانو سݨ تے فخر وڈائی
تیئں دلدار اُتوں میں اپݨی جند ہے گھول گھمائی
نال تیڈے بیا کون رَلے تیئں ہے واہ پیت نبھائی
اݨ ڈٹھیں تیئں میڈی خاطر دولت ڈھیر لُٹائی
بار برہوں دا بارا سر تے رَہ ڳیوں اِجتک چائی
پیت پریت دی ریت اِیہا ڈس کئیں اُستاد سِکھائی
تیئں سیفل دی باندی بݨیم نیناں چوٹ چلائی
من بھاندا محبوب ملیے ہے لکھ اَلحمد خدائی

میں قربان اُوں خالق توں جیں تیڈی شکل بݨائی
مَیں رُل ڳئی تے قادر کرموں رحمت آن وسائی
دِل دے جانی سیفل کوں اُوں ڳال ایہا سمجھائی
ملکاں نال اُوندی ماء رَل تے ہے سب ڳال سݨائی
لُک تے چوری نال تیڈے ہِم پیار دی راند رَسائی
رکھّیں راز ایہو توں دِل وچ ہِم جو ڳال ڈسائی
راز اساڈا محض نہ سمجھے ہرگز حق ہمسائی
سیفل نال محبت دی اُوں بہہ تے ڳال پکائی
بانو کوں اے آکھیا سیفل نہ کر فِکر اجائی
روز ازل دے جیں ڈینہہ خالق کُل کئینات بݨائی
ہوں ڈینہہ دا میں خادِم تیڈا ہاں عاشق شیدائی
ڳنڈھڑی عشق دی باری اَوّل میں سیفل چُم چائی
بھر تے جام محبت دا اِچ خود ہتھ نال پلائی
ڈَھلّی رات رہی ونج باقی ککڑاں بانگ سݨائی
وعدہ ترت ملݨ دا کر تے نور جمال سِدھائی
نکھڑیے سڄݨ پیارے مخفی نیناں رِم جھِم لائی

پری دا اپنے مکان وچ وَل آ نونڑ اتے بے قرار تھیونڑ

بھاہ برہوں دی بھڑکیُس دِل وچ تھیُس شکل کمانڑی
ہئی لاغرض بھُلی لاغرضی بِرہوں دی برمانڑی
موہی مرد ملوک مصر دے نال نیاز پریانڑی
آ سُتی چڑھ سیجھ اُتے پر سیجھ ذرا نہ بھانڑی
آن سویل نران رِکتونے خیر دی رات ویہانڑی
کھا پی تے وَل ہر ہک سینگی گھر دو ترت سدھانڑی
مخفی دے وچ ماء ملکاں دی بانو نال الانڑی
خدمت تیڈی چھوڑیں لا ہَم کیتی سگھڑ سیانڑی
من آکھیا اج میڈا کر تے یاد او پیت پرانڑی
آوے سیفل کول تیڈے من گال ایہا توں رانڑی
سوچس سوچ تے آکھیُس آوے تھیوے ختم کہانڑی
کول نہ ہووے غیر بیا نہ تھیساں غیر دی کانڑی
رگ رگ میڈی دے وچ شاہ دی سک ہے آن سمانڑی
بس مخفی شہزادے کوں فٹ ملکاں سڈڑنٹ سدھانڑی

شہزادی ملکاں دا بدیع الجمال بانو دی اجازت نال شاہ سیفل کوں سڈݨ کیتے باغ دے وچ ونجݨ

بانو توں گھن رُخصت ملکاں کول بھِرا دے آئی
وچ گلزار سُہانے ونج اوں خوشخبری سݨوائی
آکھیس گال پری کوں تیڈی ہے سب مام ڈسائی
ڈھیر مبارک ہووی رب ہے تیڈی آس پچائی
سݨ پیغام محبت دا ہے شرط ایہا اُوں لائی
آوے سیفل جیں ویلے اِتھ ہووے غیر نہ کائی
چُل جلدی توں نال میڈے ہݨ نہ کر دیر اجائی
آخر مخفی ملکاں اپݨے قول دی لاج نبھائی

ملکاں کنوں خوشخبری سݨ تے سیفل دا خوش تھی تے تیاری کرݨ

سݨ خوش خبری اُٹھیا سیفل کیتس جلد تیاری
ٹھکے ناز کنوں ایں جیویں ٹھکے ٹنور ہزاری

شاہ سیفل دلدار دِلیں دا نِکھتا چال سنگاری
ساوی پگڑی چھکدی سر تے گُلّھا نال سُناری
یاد کیتس محبوب مِٹھے جڈڑ ول پئی سیت دی واری
ملکاں مام بدیعل اُٹھ بہہ قول پکائے یکباری
بے حد شاد تھیا شاہ مخفی ٹل بگئی مونجھ موںجھاری

ملکاں دے رَلّے شاہ سیفل دا پری دی مجلس وچ آنوݨ

بݨ جُڑ تے جاں نِکتا سیفل شکل نورانی والا
ٹھہندی خوش پوشاک بدن تے سر تے تاج نرالا
واہ خمدار وَلو وَل زُلفاں سَپ جیویں گئی کالا
وَل وَل وچ دِل قید کرن نہ محض کریندیاں ٹالا
سرخ اکھیں وچ سرمے کیتا واہ جو حُسن دوبالا
ڈُھلک ڈُھلک شاہ ٹُردا آیا جیوں محبوبی چالا
کول بدیع البانو دے جاں پہنچ بگیا متوالا
اَکھیں نال رَلیاں وَل اکھیں بھُلیُس درد کشالا
تھی بدبختی دُور بگئی آ کیتُس بخت سنبھالا

بانو بھر تے کیتا مئے دا شاہ کوں پیش پیالا
بعد مدت ترسیلے دا وَل پیّا سیت دا ڈھالا
کھول سنڑیوسے ہِک ڈو جھے کوں مخفی حال حوالا

بدیع البانو دا شاہ سیفل کوں اپنڑی ڈاڈی سربانو پری دی خدمت وچ ونجنڑ دی صلاح ڈیونڑ

پرس پری ہِک مُلک ارم وچ ہے سردار پریاں دی
ہے او امّاں خود پیو میڈے شہپر مرد جواں دی
گھٹ توں گھٹ ہے عمراں اُوندی پنج سوکئی ورھیاں دی
پیش اوندے توں ونج تھی سیفل گاِل سنڑا درداں دی
آپ اکھیسی شہپر کوں کر آس خدا دے ناں دی
نال حُکم رب پاک دے مخفی ٹلسی مونجھ دِلاں دی

بدیع البانو کوں شاہ سیفل دا جواب ڈیونڑ

ہر ہِک امر منیساں تیڈا میں رنجور نماٹاں
ہاں میں تیڈی ذات دا صدقوں خاص غلام پراٹاں

سیمیں نگر نگین شہر کوں میں عاجز نہ جاݨاں
ڈے کئی میکوں رہبر جیڑھا جاݨے جاہ ٹکاݨاں
قادر کرم کریسی مخفی ہے اونکوں خصماݨاں

بدیع البانو دا شاہ سیفل کوں

پیار نال جواب ڈیوݨ

رَہبر نال تیڈے ہِک ویسی اُتھ بانو فرمایا
کول پری پہنچیسی تیکوں نہ کر فِکر اجایا
ڈاڈی کول پیا ہم سڈ تے آپ وکیل بھجایا
شہپر کرم کریسی تیئں تے جے رب کرم کمایا
جے اِنکار ِکتونے تاں سݨ بادشاہاں دا جایا
سر قربان کریساں تیں توں وقت جڈاں کوئی آیا
ہر تکلیف بھوڳیساں خود کر سر تیڈے تے سایا
اݨ ڈٹھیں تیں میڈی خاطر خرچ کیتے سرمایا
مَیں باندی دے کارݨ ہے تیئں بار ملامت چایا
تیرہاں سال دا عرصہ ہے تیئں وچ پردیس لنگھایا

ہر پل ہے تیئں ہجر میڈے وچ مشکل نال نبھایا
مَیں وی تیئں توں ہے ہݨ مخفی تن من گھول گھمایا

شاہ سیفل دی ہمراہی واسطے پری دا ہک دیہہ کوں طلب کرݨ

شہزادی ہِک جن کوں سڈ تے ڳال سبھو سمجھائی
سر بانو دے کول ہݨیں ونڄ ڈھول میڈے کوں چائی
اُڈ پیا چا تے سیفل کوں جِن گرد غبار اُڈائی
سفر ڳیا کئی سالاں دا او ہک ݙینہہ اندر مُکائی
پیش پری دے جن ونڄ کیتا شاہ سیفل سودائی
ہئی سردار پریاں دی پیٹھی اُتھ دربار سجائی
پریاں ہَن سبے حاضر کھڑیاں ادبوں سیس نوائی
سیفل نِوڑ سلام کیتا اُتھ کر تے خوب تِکھائی
پیش پری دے کیتی سیفل عجز نیاز سوائی
ݙیکھ تے عجز نیاز اوندی اے ڳال پری فرمائی
عجز نیاز ادب ݙس اِتنا کئیں اُستاد سِکھائی

اِتھ آوݨ دے جرم کنوں ہیں ٹھیک سلام چھڑائی
ݙاڈی کول پری ہِک بانو جلدی نال بھجائی
حال سبھو سیفل توں پہلوں پیٹھی ہئی سݨوائی
نال ادب دے سیفل ساری مخفی ڳال ݙسائی

شاہ سیفل داسر بانو پری دے اڳوں اپݨا حال بیان کرݨ

مُلک ارم دی مالک توں اِتھ ہے تیݙی سرداری
عرض کراں کیا میں ہِک بے وَس دردی سخت اَزاری
عشق پری دے رول ݙتے ہے سخت میکوں دشواری
ہجر پری دا لیندے وَل وَل دِل تے آن کٹاری
تن میݙے کوں لاتی ہے بھا عشق دی چڑ نگ چنگاری
ڳال ایہا شہپال کنوں منوا ݙے توں ہِک واری
سر بانو حیران تھئی سݨ حال حقیقت ساری
پیش پری دے کیتی سیفل بے حد منّت زاری
ہدیہ نال نہ آندم تیئں دو باجھوں اِسم غفاری
سر بانو فرمایا آدم پال نی سگدا یاری

اتنی گاٖل سنٹی جڈٖ سیفل آیُس مونجھ مونجھاری
تھی بے ہوش ڈٖٹھا شاہ سیفل چوٹ لگیوسی کاری
عطر فشانی کیتی پریاں شاہ تے وارو واری
تھیا بیدار خمار کنوں تھئی دور تمام بیماری
تھی واقف سردار پری فٹ گاٖل سمجھ گئی ساری
عشق سچا ہے سیفل دا ہِس رُلدیں عمر گزاری
چھوڑیس ہِک چشمے تے شاہ کوں کیتُس آپ تیاری
سر بانو کم جوڑے جلدی کر ظاہر دلداری
ڈٖکھیاں کوں ڈٖکھ مِلدے ڈٖوڑے واہ تقدیر غفاری
شاہ دے سر تے اَئی مخفی وت پنڈ درداں دی باری

دیہہ دے قتل دا اوندے قبیلے کوں چوتھے مہینے پتہ
لگّن تے اُنھاں دا قاتل دی گوٖل وچ بھجٖ پووٹ

دیہہ دردیلا مار تے سیفل جڈٖ ملکاں چھڑوائی
چار مہینیاں بعد خبر اے کول دیہاں دے آئی
ہن قلزم تک سارے اُوندے رشتے دار تے بھائی

رَل تے سارے دیہاں سوگ دی رسم تے ریت منائی
خون ایہو انسان کیتے ہِک دیہہ اے گاِل چلائی
ایں راخس کوں مارݨ والا مُول پیا نی کائی
چالھی دیہہ تیار تھی بھنّے کر کاوڑ تلخائی
مشرق توں لا مغرب تئیں او پھردے گرد اُڈائی
شاہ دے سر تے وَل ہِک مخفی سخت مصیبت آئی

چندن چشمے اُتے دیہاں دا سیفل کوں
ڈیکھݨ اَتے اونکوں پکڑ تے گِھن ونجّݨ

چشمے تے جاں سُتا ڈِٹھا دیہاں شاہ سیفل کوں
گھیرا سٹ تے آن اُٹھیونے نندر وچوں بے کل کوں
نال پیار پچھونے چھوڑ تے کاوڑ جوش زُلھل کوں
سمجھس اَئے ہن اِرم کنوں اُتھ آئیُس چکر عقل کوں
آکھیُس ویندڑے نال ہے ماریا مَیں اوں سخت نسل کوں
بدھ تے گِھن سردار کنیں گئے سیفل مرد مِٹھل کوں

قتل کرݨ توں کر گئے ٹالا سوہݨی ݙیکھ شکل کوں
قید کتونے ، کھوہ وچ مخفی نُور بھریے نرمَل کوں

دیہاں داشاہ سیفل کوں کھوہ وچ قید کرتے کھوہ کوں اُتوں بند کرݙیوݨ

سیفل کوں ݙکھ ݙیوݨ کیتے کھوہ وچ قید کتونے
چار چفیروں بند کرتے ہِک موری صِرف رکھیونے
ݙیون خرش لنگھا کہیں ویلھے ظلم دے وات ݙتونے
چوڈاں دیہہ وَل چار چوفیروں پہرے دار بلھیونے
کالی قبر اندھاری دے وچ مرد ملوک ڈھکیونے
ہِک لحظہ وی شہزادے کوں بَہر نہ مول کڈھیونے
چھی ماہ قید رکھیونے مخفی محض نہ ترس پیونے

سربانو دااِرم وچ ونڄ تے شہپال دے نال ملاقات کرݨ

شہر اِرم دے وچ ونڄ پہنچی جڈݨ سربانو پیاری
استقبال کیتا سب پریاں اوندا وارو واری

کھول سنائی شہپر کوں ماء گال اُتھاں یہہ ساری
آکھیس چاتا ہے شہزادے بار برہوں دا باری
مشکل نال کیتی ہاں شہپر کر فرماں برداری
پچھیا شہپر ہے ہݨ کتھ او سیفل سخت اَزاری
بانو آکھیا چشمے تے او بیٹھے مرد ہزاری
آکھیا شہپر آوے اِتھ ہݨ شاہ سیفل ہک واری
ٹور قصے کوں مخفی ہووی شالا کرم غفاری

شہپال نال ملاقات کراوݨ واسطے سیفل کوں
سڈ واوݨ کیتے سربانو دا پنجھا پری کوں بھیجݨ

پنجھا پریاں کوں سڈ بانو حُکم کیتا اے جاری
چندن توں گھن اَوٗ سیفل کوں کر تے جلد تیاری
ونج تے چندن چشمے اُتے دید پریاں جو ماری
نہ نظریونے کہیں پاسوں وی شہ دی شکل پیاری
واپس آ تے سربانو کوں گال ڈسیونے ساری
سر بانو سݨ خبراں بولی کر ظاہر بیزاری

رستہ ہے او دیہاں دا جتھ چھوڑیم مرد ہزاری
ہے سب دیہاں دی فطرت دے وچ شامل خوں خواری
تھے حیران ڈٖوہیں اُتھ مخفی آ گئی مونجھ موجھاری

بدیع البانوکوں شاہ سیفل دے گم تھیوݨ دی خبر لگّݨ

سیفل دے گم تھیوݨ دی جڈٖ خبر پری کن پُنّی
سݨ احوال بدیعل شودی دھاڑاں مار تے رُنّی
تڑپ تڑپ چوطرف ڈٖھہے او ہجر فراق دی بھُنّی
بینسر بول بھُلیے سب اونکوں سر توں لاتھُس چُنّی
ہئی جو ایجݨ نِسارے وچ گئی فصل خوشی دی مُنّی
بانو درد رنجاݨی دی ہئی آس ایجݨ نہ پُنّی
نور جمال دے کارݨ مخفی چڑھ گئی ڈٖکھ دی کُنّی

بدیع البانو دا ڈٖاڈٖی سر بانو کول پیغام بھیجݨ

ڈٖاڈٖی کول کیتا ہک قاصد بانو تُرت روانہ
شاہ سیفل دے گولݨ وچ نہ کرّو عذر بہانہ

کانڑ میڈے لُٹوایا سیفل بے حد مال خزانہ
ماریا عشق میڈے اوں شاہ دے دِل تے جوڑ نِشانہ
چھوڑ شراب شباب ڈِتُس سب مطرب تان ترانہ
وچ پردیس رُلیا میں سانگے چھوڑ تے تخت شہانہ
میں کارنڑ قلزم وِچ مُٹّھا او مجنوں مستانہ
کر پرواز ڳولیساں میں او شاہ سیفل فرزانہ
چپّا چپّا چھانڑ مریساں پھر چوطرف زمانہ
پَل پَل یاد ستاوس مخفی کیتُس عشق دِوانہ

بدیع البانو دی حالت تے شاعر دا بیان

جندڑی جان بدیعل شاہ توں صدقوں گھول گھمائی
جشن جلوس جمال جُمل دی سُرت ریہُس نہ کائی
نازک نرم پری دے دِل تے بِرہوں چوٹ چلائی
صبر اَرام قرار ڳیوسی نیناں نندر وِنجائی
جان جگر جل کولا ہویُس بھاہ برہوں بھڑکائی
روز نویں بے درد زمانہ رہندے رنگ ڈِکھلائی

خواب دے وانگ حقیقت جگ دی ہے رب پاک بݨائی
جھک وِچ مخفی رب دے در تے سٹ گھت فخر وڈائی

سربانو دا شہپال کوں سیفل دے
ڳولݨ کیتے حُکم ڈیوݨ

سربانو شہپال کوں آکھیا شاہ کوں آپاں ڳولوں
غفلت دے وچ رَہ تے اپݨا نام نشان نہ رولوں
فوج پریاں دی بھیج تے ہر ہِک مُلک ولایت پھولوں
نپ نیتے مہمان تیڈا جَیں پھَر اُوندا کُجھ تولوں
سیفل باجھ پری نہ جیسی ڈھیر سخن کیا بولوں
تھی ڳئی ہے محبوب توں مخفی بانو اولوں گھولوں

شاہ سیفل دے ڳولݨ واسطے شہپال داسَو پری کوں بھیجݨ

جلدی نال پری سو دوڑی شاہ جڈݨ حکم ڈِتونے
ہر ہِک مُلک ولایت پہنچاں دیر نہ محض کِتونے
بھنورے وانگوں ہر ہِک گُل توں وِچ تے باس گھِدونے

قُلزم توڑیں چپّا چپّا سارا چھاݨ مریونے
چڑھ آسماناں ڳولن مخفی بارے بار چتونے

O

پنج پریاں دا شہپال دے کول آ تے حالات بیان کرݨ

پنج پریاں دی ٹولی شہپر کول فجر کوں آئی
کھول تے قفل قیاسوں شاہ دی خبر اُنھاں سݨوائی
چالھی ݙیہہ کریندے پے ہَن ہِک ݙینہہ سفر ہوائی
ہِک اِنسان نماݨا ٻدھ تے نال ویندے ہَن چائی
وَل شہپال دِلاور کوں ماء ڳال ایہا سمجھائی
ݙیہہ مواس کوں آکھیں کرتُوں دِل دی صاف صفائی
پَر نہ مُول مواس منیسی پک ہے ٻاجھ لڑائی
کر بروقت تدارک متّاں پیون خون قصائی
جنگ دی خاطر شہپر جلدی فوج تیار کرائی
عجز اندر ہے سب کُجھ مخفی نہ کر فخر وݙائی

O

دیہاں دے نال لڑائی واسطے

شہپال بادشاہ دا سامان کٹھا کرݨ

سب سامان لڑائی دا شہ کٹّھا جلد کرایا
شیر دلیر جوان دیہاں دو لشکر نال سِدھایا
اَئے سردار امیر سبھے پیا عام ہماتڑ آیا
کٹّھے آ تھے لشکر ڈوہیں ہر ہک زور ڈکھایا
صدق ثبوت بِناں اِتھ مخفی مطلب کہیں نی پایا

O

شہپال نال جنگ واسطے دُھمݨ دیہہ دا چڑھائی کرݨ

دُھمݨ دیہہ دیہاں دا دُشّمن ہا ڈاڈھا خونخواری
خبر لگیس جو اِرم کنوں پیا آندے لشکر باری
دھوم دھڑکّے نال روانہ تھی اَئے مرد ہزاری
سݨ تے خبر لڑائی دی تھیا خوف دُھمݨ تے طاری
نوں لکھ فوج پریاں دی کیتی ہے جنگ کاݨ تیاری

مِل دیہاں دُھم دھام کیتا اَئی پیش بہوں دُشواری
ہر ہِک دیہہ دے منہ توں ظاہر ڈِسدی مونجھ موںجھاری
وِچ میدان دے آیا دُھمݨ نال کٹک ہِک واری
چالھی مِیل دی رہ ڳئی وِتھی وچ فوجاں دے ساری
قِصّہ ٹور اڳوں تے مخفی خوب ݙکھا ہشیاری

دُھمݨ دیہہ دا شہپال بادشاہ دے
کول ہِک وکیل کوں بھیجݨ

دُھمݨ دیہہ شہپال دے کولھوں قاصد تُرت بھجایا
کیوں لڑدیں توں نال میڈے ہے کئیں تیکوں بھڑکایا
شہپر ولدا دُھمݨ کن اے صاف جواب اَکھایا
ہے مہمان میڈے کوں تیئں کیوں قید قفس وِچ پایا
نال میڈے تیں دُھمݨ زورے ہے خود آن کِھڑایا
کر واپس مہمان میڈا نہ تھی برباد اجایا
شعر لکھݨ دا مخفی کوں واہ گُر اُستاد سِکھایا

O

شہپال کوں دُھمڻ دیہہ دا کاوڑ دے نال جواب ڈیوݨ

سُݨ پیغام دُھمڻ شہپر دا کاوڑ دے وچ آیا
آ کھیُس ہے اوں قاتل ساڈے دیہہ کوں مار مُکایا
جے خونخوار بشر دی خاطر ہے تیئں کٹک چڑھایا
او قاتل نہ ڈیساں تیکوں دُھمڻ کڑک اَلایا
سݨ تے گاٖل دُھمڻ دی شہپر جوش جلال ڈکھایا
دیہاں نال لڑݨ دا مخفی شہپر حُکم چلایا

شہپال نال جنگ واسطے دُھمڻ دیہہ دا آوݨ

فوج دیہاں دی گھِن تے دُھمڻ وچ میدان دے آیا
دہشت نال پریاں دے وچ اوں خوف ہراس کھِنڈایا
ہوش ریہا نہ دُھمڻ کوں جاں پریاں جوش ڈکھایا
پکڑ ہزاراں دیہاں کوں فٹ پریاں مار مُکایا
لاشاں ڈیکھ تے دیہاں دیاں دِل دھمڻ دا گھبرایا
زندہ ونجے دیہہ کوئی نہ شہپر حُکم چلایا
بے شک مخفی ہر شاعر توں رکھدے قدم سَوایا

پریاں دالڑائی وچ دیہاں کوں شکست ڈیوݨ

جگری یار بٹیے فٹ دُشمن پیئے گئی سخت لڑائی
مِل دیہاں دُھم دھام کیتی چوطرفوں فوج چڑھائی
جوش جنون جلال پریاں کوں ویندا تیز اُڈائی
اَل پَل دے وچ فوج دیہاں دی پریاں مار مُکائی
پریاں جوش دیاں بھریاں پَل وچ خون دی نہر وَہائی
آخر کار دیہاں کوں جنگ وچ تھئی حاصل پسپائی
فوج پریاں دی نَپ دُھمݨ کوں شہپر کن گھن آئی
ڈھہندی ہے بس رب اکبر کوں مخفی صرف وَڈائی

پریاں دادُھمݨ دیہہ کوں قید کرتے شہپال کول گھن آوݨ

شاہ کولھوں بدھ آندا پریاں دُھمݨ دیہہ نقصانی
پُچھیا دُھمݨ دیہہ کنوں خود شہپر آپ زُبانی
مار سٹی یا جیندا ہے او شاہ سیفل صفوانی
جان دی بخش امان میکوں تھِیا دُھمݨ آپ بیانی

قید کیتا ہم کھوہ وچ شہ کوں آ کھیُس کھول کہانی
سیفل دی سُدھ پے ڳئی مخفی تھی ڳیا کرم ربانی

ڈُھمݨ تے شہپال دا آپس وچ صلح کرݨ

قول قرار پکیونے بہہ تے خوب بݨی وَل یاری
ڈُھمݨ نال پریاں چوݨ اُتھوں کیتی تُرت تیاری
پنجویں روز پریاں گھِن آیاں سیفل مرد ہزاری
شہپر ڈیکھ پسند کیتا اُوں پڑھیا شکر غفاری
کُوچ کرن ہݨ جلدی فوجاں حُکم تھیا سرکاری
آن اِرم وچ پہنچی آخر فوج پریاں دی ساری
منزل تے جے پچھنے مخفی سفر سدا رکھ جاری

شاہ سیفل دا ملک اِرم دے باغات ڈیکھݨ

باغ اِرم دے آن ڈٹھے جڈݨ مَرد ملُوک پیارے
باغ ڈٹھیں دِل باغ تھیُس مٹ داغ دِلوں ڳے سارے
سیب انگور انار ڈٹھونس اَمب امرود چھوہارے

کیلے کنوں آڑو جموں ڈِسدے طرفوں چارے
سڑکاں صاف تے حوض بلوری وچ نایاب فوارے
ہر پاسے گلزار ڈِسے جاں دِید چمن وچ مارے
ٹھکن ٹنور ہزارے دے لئی رونق خوب ہزارے
نرگس نازوں ناز ڈِکھیندی سوسن شکر گزارے
نال گلاب چنبیلی ڈِیندی خوشبو دے ددھکارے
کر تے غُل غُل غُل بلبل گُل گُل توں جند وارے
کوئل کُو کُو کُوک سنا تے دردوں درد پُکارے
جھوٹن پریاں پینگھ پنگھوڑے ڈِیکھن ڈِیکھن ہارے
ٹُھمک ٹُھمک ٹُھم ٹور ٹُرِن کھڑ تروڑِن فلکوں تارے
عشوے غمزے ناز نہورے سب سامان چرھارے
زلفاں نال اسیر کرن سئے عاشق مرد کرارے
وِچ گلزار ڈِٹھے شاہ سیفل جنت وانگ نظارے
کُل وِسواس وِسار تے شہ جھٹ تھی مسرور گزارے
پاک خداوند شالا مخفی سب دے پیڑے تارے

O

مُلک ارم دے باغات تے محلات دی تعریف

کوٹ اِرم دا بے حد اُچا محل مُنارے اَعلے
درماندا دَر ڳول نہ سگسی رُلدیاں عُمراں ڳالے
موتیاں نال جڑیے دروازے طاق عقیق دے پھالے
بام دے وچ ہن لعل جَڑیے واہ صاحب ہنر کمالے
چار چمن چو طرف اُتھاں رنگ جوڑ بہار ڈِکھالے
رونق خوب چمن وچ لاتی نرگس تے گُل لالے
گُل داؤدی دُور کرن دردیاں دے درد کِشالے
کوئل درداں کوک سنڈیدی بُلبُل سوز دے نالے
اغن پپیہے چیہے ڳاوِن ڳاوݨ مست ملھالے
موسم مست بہار سدا اُتھ نہ گرمیاں نہ پالے
مَست رہِن ہر وقت نشے وچ اِرم اندر متوالے
سئے پریاں پا زیور تریور کردیاں ناچ نرالے
ناچ پریاں دا روز اُتھاں ڈُکھ درد ڈِکھیاندے ٹالے
واہ رِم جِھم جھم جھال سُہے واہ خوب اُنہاں دے چالے

مارِن دردمنداں دے دِل وچ نِت نظراں دے بھالے
چنگ او پنگ ہمرنگ تھیوے واہ تھی ہمرنگ ڈِکھالے
گُل وِسواس وِسار اُتھاں شہ وقت خوشی وچ جالے
دور تھیسے ڈِکھ درد سبھے جاں سیت ڈِتونس ڈھالے
دوزخ درد فراق دے سارے تھی گِئے دُور کشالے
رب ڈِکھ پیش نہ پاوے مخفی ہوون سبھ سُکھالے

O

اِرم دے اندر پری دا خفیہ طور سیفل کوں ملݨ

نور بھری مسرور تھئی جاں عِلم تھیُس دلبر دا
خفیہ طور مِلی ونج شاہ کوں تروڑ تے کوٹ فخر دا
قِسمت آن ملایُس مونِس دھوتُس داغ جگر دا
تھی خوشحال بدیع البانو شکر پڑھیا پروَر دا
مِلیا جاں محبوب کوں سیفل بھُلیُس درد اندر دا
ڈِے ڈِیندے پھل مالک مخفی آخر کار صبر دا

O

سر بانو پری دا شہپال کوں بدیع البانو دی سیفل نال شادی کرڈیوݨ واسطے صلاح ڈیوݨ

شہپر دے وِچ پیش کیتی ما ہک تجویز پیاری
ہے پیو ما دا پُتر ہکو اے سیفل مرد ہزاری
نور جمال دی حُب وچ ہے ایں بھوڳی سخت خواری
تیرھاں سال عمر ہے سیفل وچ پردیس گزاری
ڈے رشتہ شہزادے کوں من مطلق نام غفاری
درماندے غمگین دی نہ کر ہرگز دل آزاری
ایں مسکین مسافر دی کر اَئے بچڑا دلداری
کر تکمیل قِصے دی مخفی موت متاں چا ماری

شاہ سیفل دی شادی تے شہپال دا خوشی دے ساز منگاوݨ

وڄݨ پئے ڳئے دول دمامے حکم تھیا جڈڑ شاہی
ڈیندے شاہی شادی دی خود شاہی ساز گواہی

ڈھولک ڈُکڑ دول نغارے تھے ہم رنگ ہمراہی
سازندے ڈِکھلاوݨ پئے گے سُر دی چاڑھی لاہی
کیتی دھی دی شادی خوش تھی شہپر نیک نِگاہی
تا کوہ قاف تھئے سب شامل جِتھ جِتھ سنگت آہی
شاد تھیے مشتاق ڈِوہیں تھیا مخفی فضل الٰہی

O

شاہ سیفل دی شادی دی محفل وچ

ہر پاسے دیاں پریاں دا شامل تھیوݨ

کر پرواز لہن آ فلکوں سنگر پریاں دے ٹولے
ڈھولک ڈُکّڑ دول دمامے وجدے ساز سمولے
رَل مِل سبھوں رقص کرن رَل گاوݨ کرن چھوِلے
غمزے نال کرن سئے رمزے ڈِیندیاں پل پل رولے
چشماں نال چلاوِن وَل وَل دِل تے سانگ سنگولے
زُلفاں نال کرن جو قیدی کون اُنھاں کوں کھولے

جلوہ جان جلیندا جوبن جگر کریندا کولے
طاقت ہے کیا شاعر دی ہر صفت اُنھاں دی بولے
سوچ تے شعر تو لکھ ہر مخفی تُلسن مَاسے تولے

O

شاہ سیفل دی شادی دے موقع تے پریاں دا نچّڻ

زلفاں کھول پھرِن سئے پریاں ناچ کرن متوالیاں
ڈے جلوے ہک لحظے وچ سئے ونجّن مار بھنوالیاں
سُر قاتل آواز جنگاور طرزاں تیز اُبالھیاں
مار گھتِن مشتاق ہزاراں نال نظر دِل کالیاں
ٹُھمک ٹُھمک ٹُھم ٹور ٹُرِن نِت نازک ناز نرالیاں
عشویاں غمزیاں ناز نہوریاں نال کرن اٹھکالیاں
ناز نیاز لطیفے لاتاں جوبن جوش جلالیاں
ڈھولک ڈھول دے ڈھنگ تے مخفی تال کرن سُکھ پالیاں

O

شاہ سیفل دی شادی تے پریاں دا ہر قسم دے کھاݨیاں دا انتظام کرݨ

شادی کاݨ مُہیّا کر تے سب سامان رکھیونے
قِسمو قِسم دے میوے کھاݨے رَل مِل خوب کھدونے
عطّر نال معطّر جاہیں جامے خوب کیتونے
مَے پیون خوش تھیون رَل تے ڈِ اڈھے جشن منیونے
بے پرواہی وچ کئی مخفی عاشق رول ڈِتونے

بدیع الجمال دی خوبصورتی دا بیان

ہار سنگھار کرایا سینگیاں سنگری بانو پیاری
زیور تریور پا ٹھمکائے خوب کنوار سونہاری
تھئی دیوانی حُسن پری دا ڈِیکھ تے خلقت ساری
سر سردار سہیلی دی ہئی ہر ہک طرز نیاری
مست اَلست اربیلی دے واہ گوڑھے نین خُماری
لالی ڈِیکھ لباں دی دہلیا خود لالہ خونخواری

ہک شعلے توں شمس قمر قربان ونجن لکھ واری
بُولا بینسر کنگنڑ کانٹے پاتے راج دُلاری
قبر حشر وچ مخفی دی لچپال کریں توں کاری

بدیع البانو دے پلھاونڑ کیتے نوکراں دا محل کوں سنگارنڑ

شادی کانڑ تیاریاں تھیّاں خوب مَحل چمکیوٕنے
اعلیٰ قِسم دے ہر کمرے وچ آ قالین وِچھیونے
رَلیاں ڈھیر سہیلیاں کپڑے بانو دے بدلیونے
ہار سنگار کرا تے زیور آن تمام پویونے
سِر سردار سہیلی کوں ڈِے زینت زیب سجھونے
اَطلس تے زربفت دے جوڑے زیور آپ پتونے
بھیج ہزاراں پریاں کوں وَل سیفل کوں سڈویونے
موتیاں نال جڑیا ہویا ہک سِر تے چھتر جھلیوٕنے
ہر ہِک رسم اُنھاں دی ہئی جو پوری رِیت رِکتونے
موتیاں تے مُہریاں دی شاہ تے بارش خوب وَسیونے
سیجھ اُتے شاہ سیفل کوں آ نال کنوار پلھیوٕنے

بعد مدت دے دِل دی پوری آس اُمید تھیونے
طالب کوں مطلوب مِلیا تھی ڈُکھ سب دور ڳیونے
انڈیاں پاتے ہک بے کوں وَل مخفی خوب ہنڈیونے

شاہ سیفل دا علیحدگی دے وچ گھر وِنجݨ

آس مراد سبھو تھئی پوری دُور تھیُس دلگیری
وِتھری سیج پلنگ تے سوہݨی جیوں دستور امیری
سیج تے سینے یار کوں لایُس ہویا کرم قدیری
مل محبوب پیوسی آخر سانگ بݨیا تقدیری
جیندے کارݨ کیتی مخفی شاہ منظور فقیری

شاہ سیفل دا بدیع الجمال نال ملݨ وچ کامیاب تھیوݨ

شہ سیفل محظوظ تھیا تھئی وَدھ محظوظ حسینہ
واہ جو وقت وَصال سجݨ دا ٹھر ڳیا ہاں تے سینہ
یار یگانے رَل ڳئے ایں جیوؤں مندری نال نگینہ
تھئی حاصل مسروری شاہ کوں ٹل ڳیا ڈِکھ دیرینہ
منزل مخفی چھندیں تاں وَل کر ہِک خون پسینہ

شاہ سیفل دی کامیابی دے بارے شاعر دا بیان

آخر کار مجردی والا چوتا مرد تروڑیا
ہِک ہیرے دی نوک سیتی دُر اَنٹ پوتا پو چھوڑیا
پَیک صبا دے غنچے بند کوں غوطہ مار اَکھوڑیا
طالب کوں مطلوب ملیا منہ درد اَلم ہر موڑیا
نال یقین دے جھیڑٹے دے شاہ سیفل کھیر وَلوڑیا
نال نیاز پریانٹی کوں شاہ سیفل اَنت نَپوڑیا
ہَس محبوب جیڑھے دی خاطر پڑھ نو سو پوڑیا
جان تلی تے رکھ تے گاٹا دیہہ دا پکڑ مروڑیا
بس مخفی شاہ صدق سیتی سنگ نال پری دے جوڑیا

شاہ سیفل دا پری دے نال مِلاپ کرنٹ

شاہ سیفل دے دِل دی تھی گئی آخر حسرت پوری
رات سُہاگ دی سیجھ سُہایُس ختم تھئی سب دُوری
پیتُس جام وِصال دا بھر تے تھئی حاصل مسروری

من بھاندا محبوب مِلیُس تھی ڳیُس کرم غفوری
بھُل ڳیا ہر ڈُکھ شاہ کوں بھوڳیُس جھڑا وِچ مہجوری
بس مخفی ہے ہر کم دے وچ ہِمّت کرݨ ضروری

شاہ سیفل دا پری دے رلّے باغ وچ رَہݨ

وچ گلزار بدیعل رلّے سیفل ڈیرہ لایا
شرب شراب شباب شبستاں شغل شِکار سَوایا
اُوں گلزار اندر جاں سیفل پورا سال نبھایا
نور جمال دا والد شہپر ہِک ڈِینہہ شاہ کن آیا
آ تے مخفی سیفل کوں اُوں حکم ایہو فرمایا

شہپال بادشاہ دا شاہ سیفل کوں وطن تے ونجݨ دا حُکم فرماوݨ

شہپر آ فرمان کیتا اے مَرد ملُوک مدن تے
واڳاں پھیر پچھوں تے سیفل اَمر اساڈا من تے

ماء پیو تیڈا موںجھا ہوسی تیڈے کانڑ وطن تے
جیندیں منہ ڈکھلا پیو ماء کوں کر احسان سجن تے
بھیج درود سلام ہمیشہ توں مخفی پنجتن تے

شہپال بادشاہ دا اپنڑی دھی
بدیع البانو کوں ڈاج ڈیونڑ

بے حد ڈاج ڈتا شاہ دھی کوں جیوں شیوہ سرداراں
وقت ونجنڑ دے رووے بانو وَہندے نیر ہزاراں
مہ رُخ توں مُکلایا سینگیاں ماء پیو رشتے داراں
تھی خوشحال وطن دو سیفل موڑیاں تُرت مُہاراں
آکھے باقی عمراں ونج ہنڑ پیو ماء نال گزاراں
ڈیکھاں ونج تے مخفی اپنڑے دیس تے مست بہاراں

بدیع البانو دے کٹھّے شاہ سیفل دا وطن روانہ تھیونڑ

مُرغ ملیح محبت پرور تھے جَیں وقت روانے
ڈیکھ مَلک پرواز اُنھاں دی تھے حیران دِوانے

مونس مرد ملوک مدن محبوب مٹھے مستانے
چھوڑ اِرم کوں مصر ڈِہوں تھے جلدی نال روانے
گڈ کھاندے گڈ پیندے نِت گڈ رَہندے یار یگانے
چھوڑ وطن کوں روندے کئی کجھ پڑھدے نت شکرانے
بھنورے وانگوں ہر گُل دی وِنج باس گھنن فرزانے
پَج گِے مخفی ڈِاہویں ڈینہہ وچ سراندیپ سُہانے

سیفل اَتے شاہ پری دا سراندیپ وچ آتے شاہ اعظم نال مُلاقاتی تھیوݨ

شاہ اعظم کوں آن ملیا خود شاہ سیفل فرزانہ
سعد تھیا دِلشاد بہوں آ ملیُس یار یگانہ
ڈِٹھی سعد مُراد میّسر کیتس لکھ شکرانہ
نال پری سب حرم مِلیے واہ جُڑیا جوڑ زنانہ
آن ملی سیفل کوں مَلکاں کر تے شُکر ربانہ
کیتی خدمت شاہ مخفی جیوں ہے دستور شہانہ

O

شاہ سیفل دا سراندیپ وچ کجھ ڈینہہ رہݨ اتے پری نال صلاح کرݨ

ڈاہ ڈینہہ مَرد ملُوک گزاریے جاں اُتھ نال اَمن دے
پیش کیتی تجویز ایہا اوں بانو نرم بدن دے
منگّوں شاہ توں رشتہ آپاں کارݨ سعد سجن دے
گال پسند اَئی من کوں ایہا بانو سرو سمن دے
اعظم عذر اگوں نہ کیتا سیفل رُخ روشن دے
وارے وَل پے خوشیاں دے ڳئے ویلے درد محن دے
ساز سبھے نوں ساز تھئے اَئی رونق اندر چمن دے
آن تھئے محبوب کٹھے گُل مخفی اندر وطن دے

شاہ اعظم دا سعد دی شادی تے خوشی دے ساز منگاوݨ

وڄّݨ پے ڳئے دول دمامے خوشیاں راند رسائی
شرناواں کرناواں کیفوں رونق خوب وَدھائی
ناز بھریاں رَل ناچ کیتا واہ جھمّر خوب ڈکھائی

جلویاں نال حسیناں اپنْے محفل آ گرمائی
واہ زیور زربفتی کپڑے واہ زینت زیبائی
ٹھمک ٹھمک ٹھم ٹور ٹرن کئی قتل کرن شیدائی
زر تے سیم جواہر جوبن خوب کیتی رچنائی
خلقت ڈھیر تماشہ ڈیکھے انت شمار نہ کائی
آس خدا دی کر تے مخفی جُل توں قلم چَلائی

O

سعد دے یاراں دانویں پوشاک نال سعد کوں سنگارنْ

چالھی روز برابر رَل تے خوشیاں خوب منیونے
روز شراب کباب مہیّا ڈِاڈھے عیش ِکتونے
وقت نکاح دے سعد سجن کوں مَکنے آن بدھیونے
جوڑا خاص عروسی عمدہ سعد کوں آن پویونے
سر اوندے تے تاج نرالا کلغی دار رکھیونے
گھن ڳیاں سعد کوں دائیاں اندر لاواں خوب ڈِتونے
ملکاں نال اونکوں پرنا تے مخفی آن بلھیونے

پریاں دا سعد کوں سہرے پواوݨ اتے خوشی مناوݨ

نچّݨ گاوݨ پے ڳیاں پریاں ہار پھُلاں دے پا تے
سعد سعید دے سہرے گاوِن سُر کوں خوب رَلا تے
لُٹ گھندیاں دِل ہک پَل دے وچ جلوہ حُسن ݙکھا تے
شادی کوں رنگ لایا پریاں گیت خوشی دے گا تے
مرد شناسی ݙیسن مخفی داد تیکوں خود آ تے

O

سعد دا پرنیج تے کلّھیں گھر دے وچ ونجݨ

سب سینگیاں کر جاگا ملکاں سعد کوں خود پرنائی
لانواں لہہ چڑھ سیجھ تے بیٹھا تھی ڳیا فضل خدائی
پیتُس جام وصال دا آخر قسمت راند رسائی
تھئے کھنڈ کھیر ݙوہیں آپس وچ بخشیں واگ ولائی
صدق ثبوت بناں کہیں مخفی آس مراد نی پائی

O

شاہ اعظم دا اپݨی دھی شہزادی

ملکاں کوں ڈاج ڈیوݨ

لاچ بھری کوں ڈاج ڈِتا شاہ کھول تے خاص خزانے
ہیرے موتی لعل جواہر جیوں دستور شہانے
لکھ پکھراج عقیق فیروزے دُر یاقوت یمانے
نیلم تے مرجان ہزاراں سئے اَلماس یگانے
اطلس تے زربفت زری دے سوہݨے تھان زنانے
زیور زرکش پلنگ پنگھوڑے بخشے شاہ فرزانے
سئے قالین قناتاں مخمل جھالر دار شمانے
باندیاں باندے ڈھیر کیتے شاہ دھی دے نال روانے
ہر ہر جنسوں بخشے کافی شاہ اعظم نذرانے
کون چھڑیندے کسر بھلا ایں کم وچ اندر زمانے
سخن صراف اجاں ہِن جگ وچ کر مخفی شکرانے

O

شاہ اعظم ملکاں کوں ڈِ اج وچ جھڑے
گھوڑے ڈِتے ہَن اُنھاں دیاں قِسماں دا بیان

تیز تُرنگ ہزار ڈِتے شاہ جیوُں شیوہ سُلطانی
امریکی افریقی اِشہب افرنجی ایرانی
اَبلق اَبرش اَحمر اَوہم اَفرنگی اَفغانی
بور برنجی بلخی برمی بلغاری بھوٹانی
پاونگ پرس پپن پھُلواری پنج کلیان یمانی
توَسن تازی تے تبریزی تغماچی تورانی
ختِنگ خجندی خاص خوشابی ختلی خوش خضرانی
ختکاری خنجرابی خُتنی خاصے خارستانی
دورنگے دیناری دکنی دمنانی دامانی
روہتاسی رنگونی رومی روسی تے رخشانی
سرخ سرنگ سمند سنہری ساوے سئے ستانی
سبز سچام سیاہ سمناکی سئے سرخے یونانی
شروانی شیرازی شامی شبرنگ یرغے یانی

عین عراقی عجمی عربی عُمّانی لبنانی
قحفاری قندھاری قلنخی کرخی کوہستانی
کئی کہکان قدآور کاہے کلنگ کوئی کاشانی
کِشمِشّی کرنالی کھوے کٹوے کئی کنعانی
کئی کیچی کشمیری کرڑے کالے کردستانی
مُشکی مغل مجنّس مِصری مُلتانی مَکرانی
کئی نیلے ، کئی صندلی مُشکی ہیرے ہندُستانی
طوسی شرغے مغل ولایتی کالے زاغستانی
تُرنگ ہزاری تے گلزاری طوسی تے طلقانی
فَرس کبود مُجنّس نُکرے گجراتی دامانی
اَسپ سَلہاری تے گُل دھاری زنگی زبلستانی
گرڑے چینے صندلی دکنی ژنگی ترکستانی
بور سچام سفید دیناری کرمانی ہمدانی
اَسپ لکھورے تے شروانی زہری تے دمنانی
بس مخفی ہٹ روک قلم کوں نہ کر ڈھیر طولانی

O

شاہ سیفل اتے سعد دا شاہ اعظم دے کول ونج تے اجازت طلب کرݨ

اعظم شاہ دے کول اُنھاں کوں جاں ہِک سال وِیہاݨاں
ہِک ڈِینھہ فجریں ویلے سیفل ونج شاہ نال الاݨاں
راضی تھی تے رُخصت ڈے ونج ڈیکھاں دیس پراݨاں
بخش حقوق نمک دا میکوں شاہ اعظم دُرداݨاں
اتنی گال سݨی جڈݨ اعظم تھی دِلگیر الاݨاں
نال تساڈے ہے شہزادہ سوہݨا وقت وِہاݨاں
ہوسی مونجھا پر تَیں بِن اُتھ ماء پیو درد رنجاݨاں
شاہ اعظم نے بخشی رُخصت پیش کیتُس نذراݨاں
دھی داماد دے نال وی اعظم خوش تھی تے مُکلاݨاں
اَہل حرم کوں شرم بھریا گھن اپݨے دیس سدھاݨاں
پندھراں میل سفر کرواوے روز دا طے درداݨاں
لشکر نال نشان نغارے جیوں دستور شہاݨاں
نال غلام تے بانھیاں نازک زیب زری زر گاہݨاں

پَرور پاک مُکایا پینڈا کیتُس دیس ٹکاٹاں
قاصد پیو دے کول بھجایُس سڈ تے مرد سیاٹاں
مُلک مصر وچ پے ڳیا مخفی چار چفیر ہُلاٹاں

O

والد صاحب دی خدمت وچ شاہ سیفل دا ہِک قاصد کوں روانہ کرݨ

گِھن تے خط شاہ عاصم دو تھیا قاصد تُرت روانہ
صالح کول پچایا قاصد سیفل دا پروانہ
عاصم شاہ دے کول ڳیا خط چا صالح فرزانہ
عاصم شاہ دیاں خوشیاں دا نہ رَہ ڳیا انت کرانہ
آئے استقبال کیتے فٹ گھن لشکر مردانہ
ونج بختاور پُتر کوں مِلیا جوڑیا سَیت بہانہ
پیریں پئے تے ملیا پیو کوں شاہ سیفل سُلطانہ
رُنّے زار قطار ڈوہیں کر ہجر دا یاد زمانہ
سعد ملیا ونج صالح کوں پڑھ رب دا لکھ شُکرانہ

ڈیکھݨ کارݨ درس ڈوہاندا اُلٹیا خوب زمانہ
قیدی ڈھیر اَزاد کیتے شاہ کھول تے بندی خانہ
مالک مُلک مصر دے مخفی ونڈیا خوب خزانہ

O

شاہ سیفل اتے بدیع البانو دا اپݨے گھر وچ ونڄݨ

گُل بانو تے سیفل کوں گھر دائیاں آن ٻلھایا
ٻانھیاں پشمی پوش اِگے اُتھ ونکو ونک وِچھایا
ڈُور تھئے ڈُکھ ڈُکھیاں دے جاں کرم خدا فرمایا
میل ملاپ کرائے قسمت وارا بخت وَلایا
ملکاں کوں گھر صالح دے ونڄ دائیاں ترت پڄایا
سیفل کوں ماء مِل تے جلدی سر سجدے وچ پایا
تھئی ہر طرف مبارک بادی شادی رنگ ڈِکھلایا
شعر لکھݨ دا فن جو تیکوں ہے اُستاد سکھایا
کر ونڄ دان ادب دا مخفی قوم کوں توں سرمایا

O

شاہ سیفل دے آنوݨ تے شاہ عاصم
اَتے اوندی گھر والی دا خوش تھیوݨ

شاہ عاصم تھی شاد ڳیا تھئی شاد اُوندے گھر والی
کرم خدا فرمایا ݙِتُس جیندیں پُتر ݙکھالی
وارا سیئت وَلایا ٹل ڳئی رات ݙکھاں دی کالی
سولھاں سال دے بعد اُنھاں دی قادر سختی ٹالی
دھن دولت دیاں ڳنڈھڑیاں ٻدھ ڳئے سہنس فقیر سوالی
بالا بخت ݙسیوے سیفل بر سر مسند عالی
اُجڑیے باغ دے وچ وَل مخفی کیتی رب ہریالی

O

شاہ سیفل دے ݙیکھݨ کیتے مخلوق دا آوݨ

ݙیکھݨ اَئی شہزادے کوں اُتھ ساری خلق خدائی
نذر نویں نِت ݙیون آ تے روز بروز سوائی
عورت مرد کرے ہر عبرت جاݨ دِلوں اوکھائی

سولھاں سال مصر توں باہر ہے شاہ عُمر نبھائی
شاہ دے نال پری فردوسوں ہے کیویں اِتھ آئی
مخفی مطلب پاتا اُوں جَیں صدقوں جوت جگائی

شاہ سیفل دے آنوݨ دی گاٖل مصر وچ مشہور تھیوݨ

مُلک مِصر وچ شاہ سیفل جڈٖ جلوہ آن ڈٖکھایا
تھیا مشہور جو گُل فردوسی ہے سیفل گھِن آیا
گُل محبوب زمانے دا ہے اُوں محبوب نِوایا
نور جمال پری کوں خالق بخشے حُسن سَوایا
ذوالقرنین کیتی نہ اَجھی نہ اِے چندر چڑھایا
ڈٖیوے شابس شاہ کوں آ تے ہر ہِک حق ہمسایا
مخفی مطلب پاتا اوں جیں صدقوں دُود دُکھایا

شاہ سیفل تے شاہ عاصم دا ہِک سال رَلّے گزارݨ

عاصم شاہ گڈٖ سیفل دے جاں پورا سال نبھایا
رات ڈٖینہاں مصروف خوشی وچ رَہ تے درد بھُلایا

ساتھ چلیا پربھات تھئی بس وقت ونجݨ دا آیا
آتے عزرائیل اجل دا شاہ کوں جام پلایا
ہر زندے کوں آ تے مخفی اوڑک موت مُکایا

شاہ عاصم دا بیمار تھیوݨ

جا گیا درد بدن دا عاصم تھی گیا سخت اَزاری
درد کُھن دا دارو کر کر ہاریے سہنس ہزاری
پَل پَل پُڑیاں پلٹ پلاوِن گئی نہ محض بِماری
باݨ ہزار مریونے پر نہ محض چلی کئی کاری
خویش عزیز مصاحب تھے وِچ حاضر خدمت گاری
کُل کلمہ تلقین کرِن رَہ وِرد زبان توں جاری
جان کنی دا ویلا آیا آن بݨی دشواری
اُڈریا بھنور اُداسی تھی تے چھوڑ چلیا گلزاری
میر مُعَظّم جان ڈِتی سُݨ سنیہا سخت قہاری
تخت کنوں تختے تے آیا شاہ اعظم ہِک واری
تھی غمناک جنازہ چا گئی رَل مِل خلقت ساری

دفن کِتونے خاک وِچالے مَن تے امر غفاری
ہے جگ فانی کر گھن مخفی جلدی نال تیاری

شاہ سیفل دا مصر تے پنجھا سال شاہی کرݨ
تے اُوندے بعد خدا کوں پیارا تھیوݨ

پنجھا سال کیتی وَل سیفل مصر اُتے سلطانی
سعد سیاݨا نال رِیہا نت شاہ دے دِل دا جانی
مُلک اَباد رعایا شاداں کرم ریہا سُبحانی
کتھ عاصم ، گلفام کتھاں ، کتھ صالح مرد موہانی
کتھ بانو سردار پریاں دی ، کتھ سیفل سیرانی
کتھ ملکاں کتھ سعد سمن نہ رَہ گئی مُول نشانی
خاک دے وچ رَل خاک تھئی سب صورت حُسن جوانی
ہر کہیں ٹُر ونڄݨا ہے مخفی ہے آخر جگ فانی

ختم شُد

چھپیل کتاباں

- [illegible] (دوہڑے)
- [illegible] (نظماں، غزلاں)
- [illegible] (نعتاں)
- سیف الملوک (منظوم داستان) 1996ء
- [illegible] (مجموعہ نعت) 2015ء
- [illegible] (غزلاں) 2016ء
- [illegible] (منظوم) 2017ء
- [illegible] 2018ء
- [illegible] 2022ء
- سیف الملوک (اضافہ شدہ) 2021

چھپݨ آلیاں کتاباں

- [illegible] (دوہڑے قطعے)
- مثنوی مخفی (سرائیکی)
- مثنوی مخفی (اردو)
- کلام مخفی (اردو، مجموعہ کلام)

ناشر

مخفی سرائیکی ادبی سنگت

[illegible]

0301-7799743

0302-6898324